

ဘုန်းမောင်

တစ်ယောက်ထဲရယ်

ဗန်းမော်တင်အောင်

Typing - saitun

P.D.F - nyisay

14 . 7 . 2011

<http://mmteashop.com>

သူပုန်ကျောင်းသား ....

အခန်းကလေးအတွင်း၌ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိလေသည်။ ခေါက်ကုတင်ထက်မှ လူမမာသည် ငြိမ်သက်စွာ ပက်လက်ကလေးမှိန်း၍ နေရာမှ တဟုတ်ဟုတ်နှင့် အဆက်မပြတ် ချောင်းဆိုးလိုက်သဖြင့် အခန်းကလေး အထွေအထူးပင် ထူးလွန်လှုပ်ရှားသွားသည်။ အဆက်မပြတ်ချောင်းဆိုးလိုက်ရသောကြောင့် လူမမာသည် တော်တော်လေး အားအင်ကုန်ခန်းကာ မောပန်းသွားပုံရသည်။ ချောင်းဆိုးရပ်သွားသည့်တိုင်အောင် သူသည် အတန်ကြာမျှ မောဟိုက်၍နေသည်။

လူမမာ၏ ကုတင်ခေါင်းရင်း ဘေးပက်လက် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် အသက်အစိပ်ခန့် သားနားသန့်ပြန့်သော လူရွယ်တစ်ဦးသည် လူမမာအား များစွာ စိတ်မသက်မသာကြည့်ရင်း သက်ပြင်းကိုလည်း ပင်ပင်ပန်းပန်း ချလိုက်သည်။ တကယ်ဆိုတော့ လူရွယ်သည်သူ၏ မိတ်ဆွေ လူမမာကို စိတ်ပျက်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

ရေကျော်ရပ်ကွက်၏ အစွန်ဘက်ခပ်ကျကျ မီးရထားလမ်းဘေးရှိ အိပ်ကုပ်ကလေးတစ်လုံး၏ အခန်းကျဉ်းကလေးတစ်ခု အတွင်းဝယ်ဖြစ်သည်။ သတင်းစာဂျာနယ် အဟောင်းများနှင့် အခြားစာရွက်စာတမ်းများ၊ စာအုပ်များသည် ကျဉ်းမြောင်းလှသောအခန်းကလေးအတွင်း၌ ပြန့်ကြဲလျက်ရှိသည်။ ဘယ်ဟာတစ်ခုမျှ သူ့နေရာနှင့် သူမရှိ၊ သေသေသပ်သပ်လည်း မရှိ၊ ခေါက်ကုတင်ဘေး ကြိုးတန်းတစ်လျှောက်တွင် လုံချည်အင်္ကျီ အဟောင်းများနှင့် ညစ်ပတ်နေသော မျက်နှာသုတ်ပုဝါများသည် တိုးလို့တွဲလောင်းနှင့် စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလှသည်။

ကုတင်ဘေးရှိ စားပွဲကလေး တစ်လုံးပေါ်တွင်လည်း ဆေးပုလင်းများ စာရွက်နှင့် စာအုပ်ဟောင်း လေးအုပ်တို့ရှိသည်။ သို့ရာတွင် သေသေသပ်သပ်မဟုတ်၊ ရှုပ်ပွေနေသည်။

ကုတ်တင်ဘေး အောက်ခြေတွင်ကား၊ အင်္ဂလန်ပြည်လက်ဝဲ စာအုပ်ကလပ်မှ ထုတ်ဝေသော စာအုပ် ဆယ့်လေးငါးအုပ်တို့သည် ဖုတ်အလူးလူးနှင့် ဖရိုဖရဲ ပြန်ကြီ နေသည်။ လူမမာ၏ ခေါင်းရင်းဘက်နံရံတွင် ဓာတ်ပုံကြီး သုံးလေးပုံတို့ကို ချိပ်ဆွဲ ထားသည်။ ထိုဓာတ်ပုံကြီးများမှာ ကမ္ဘာ့ဘာသာရေး ခေါင်းဆောင်ကြီးများ ဖြစ်ကြသော ဗုဒ္ဓ၊ ခရစ်တော်တို့အပြင် လူမှုရေးခေါင်းဆောင်ကြီးများ ဖြစ်ကြသော ဆိုကရေးတီးနှင့် ကား(လ်)မာ့ခက်(စ်)တို့၏ ပုံကြီးများ ဖြစ်ကြလေသည်။ ကုတ်တင်၏ ခြေရင်းနံရံတွင် ချိပ်ထားသော တယောပြားကလေးကတော့ ကြိုးတွေပြတ်လို့...

"ကိုအုံးကျော်..." အားနည်းလှသော အသံဖြင့် လူမမာက ပြောလိုက်သည်။

"ဗျာ-ကိုဘုန်းနိုင်...ခင်ဗျား တော်တော်အနေရ ဆိုးသလား..." ကုတ်တင်ဘေးမှ ကိုအုံးကျော်က ကြင်နာယုယစွာ မေးသည်။

"ဆိုးတယ်ဗျာ ...ကိုအုံးကျော်...တော်တော်ကိုဆိုးတယ် ..." လူမမာ ကိုအုံးကျော်ကို လှမ်းကြည့်ကာ မသက်မသာ ငြီးတွား ပြောဆိုလိုက်သည်။

"အဆုပ်ရောဂါဟာ တယ်ကြောက်ဖို့ကောင်းဗျာ ..." လူမမာသည် သူ၏ ဝေဒနာကို ကြောက်ရွံ့ကြောင်း ပြောဆိုလိုက်ပြန်သည်။

ကုတ်တင်ဘေးမှ လူမမာလာကြည့်သော သူက လူမမာကို မသက်မသာကြည့်ရင်း ဦးခေါင်းကို ဖြေးညှင်းစွာ ခါရမ်းနေသည်။ အတန်တန် သတိပေးခဲ့ပါလျက်နှင့် သူ၏ သတိပေးခြင်းကို ငယ်ရွယ်သူ လူမမာကိုဘုန်းနိုင်ကို ကိုအုံးကျော်သည် ဘာမှပြောဆိုခြင်း မပြုလိုသကဲ့သို့ မျက်နှာလွှဲကာ၊ ခေါင်းရင်းပြုတ်တင်းပေါက်မှ မီးရထားလမ်းဘက်သို့သာ ငေးစိုက်၍ကြည့်ရှုနေသည်။

တစ်ရက်လျှင် ၂၄ နာရီသာရှိသည့် အနက်၊ လူတစ်ယောက်အတွက် အနည်းဆုံး ၈ နာရီအိပ်စက်ခြင်း ပြုရပေမည်။ အသက်ရှင်ကာ ကျန်းမာ သန်စွမ်းနိုင်ဖို့အတွက် ထိုသို့

အိပ်စက်ချိန် လိုအပ်သည့်အပြင် လုံလောက်သော အဟာရ ကိုလည်း မှီဝဲခြင်း ပြုရပေသေးသည်။ သို့ရာတွင် ငယ်ရွယ် ထက်သန်လျက် ရှိသော ကိုဘုန်းနိုင်သည် ထိုစဉ်းကမ်းများကို အလျဉ်းဂရု မစိုက်ခဲ့ဘဲ မိမိယုံကြည်သော လုပ်ငန်းကို မအိပ်မနေ လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ သူသည် အိပ်စက်ချိန်ကို ၂ နာရီ ၃ နာရီထက် ပို၍အသုံးမပြုခဲ့။ ထမင်းကိုလည်း အချိန်မှန်မှန်နှင့် နပ်မှန်မှန်မစားခဲ့။ မိမိ၏ ယုံကြည်သော လုပ်ငန်းကို လုပ်ဖို့ အအိပ်ပျက်ခံကာ လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ တကယ်ဆိုတော့ ထက်သန်သော စိတ်ဓာတ်နှင့် သူသည် သဘာဝတရားကြီးကိုပင် ပုန်ကန်လိုက်မိခဲ့ခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် မိမိကိုပုန်ကန် ခြားနားသော အရာဝတ္ထုမှန်သမျှကို သဘာဝမိခင်သည် သက်ညှာခွင့်လွှတ်တတ်သော သဘောမရှိချေ။ မိမိကို ပုန်ကန်ခြားနားသူ မှန်သမျှကို သဘာဝမိခင်သည် ရှေးဦးစွာ သတိပေးတတ်လေ့ ရှိသည်။ အတန်တန်လည်း သတိပေးတတ်သည်။ ထိုသို့မှမရတော့လျှင် ထိုသတ္တဝါကိုဖြစ်စေ၊ ဝတ္ထုကိုဖြစ်စေ တစ်ခါတည်း ဖျက်သိမ်းပစ်လိုက်တတ်လေ့ ရှိသည်။

ထက်သန် တက်ကြွသော ငယ်ရွယ်သူတို့၏ စိတ်ဓာတ်ဖြင့် သဘာဝ မိခင်ကြီးကိုပင် ပုန်ကန်သော ကျောင်းသားလူရွယ် ကိုဘုန်းနိုင်သည် မိမိယုံကြည်သော လုပ်ငန်းကို မအိပ်မနေ၊ မစားမသောက် လုပ်ကိုင်ခြင်း ပြုခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ယခုအခါတွင် သဘာဝမိခင်က ၎င်းအား သတိပေးလျက် ရှိနေလေပြီ။

"အဟွတ်...အဟွတ်...အဟွတ်" လူမမာသည် အဆက်မပြတ် ချောင်းဆိုးလိုက်ရ သဖြင့် အားအင်ကုန်ခန်းကာ မောပန်းသွား၍ သွားရပြန်လေသည်။ အသက်ကိုပင် ဖုတ်လိုက် ဖုတ်လိုက် ရှူနေရသည်။ ကိုအုံးကျော်သည် မီးရထား သံလမ်းကို ငေးမောကြည့်ရှုနေရာမှ လူမမာကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ရပြန်သည်။ ထို့နောက် သူ၏ ဦးခေါင်းကို ဖြေးညှင်းစွာ ခါရမ်းနေလိုက် ပြန်သည်။ မြန်မာတို့၏ နောက်ဆုံးဘုရင် သီပေါမင်းကို ဖမ်းဆီး ခေါ်ဆောင်သွားပြီးသည့် နောက်၊ စစ်အုပ်ချုပ်ရေးမှ အစပြုလျက်၊ ပြုူရိုကရေစီအုပ်ချုပ်ရေး၊ ဒိုင်အာခီ အုပ်ချုပ်ရေး စသော ဗြိတိသျှ ကိုလိုနီသမားများ၏

ကျွန်သက်တမ်း တစ်လျှောက်တွင် "ကုလားထိုင်နှင့် အခွင့်အရေး" ကိုသာ တပ်မက်ခဲ့ကြသော လူကြီးပိုင်းမှ နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင်များနှင့် အသင်းအဖွဲ့များ၏ ခုတုံး အဖြစ်ဖြင့်၎င်း၊ လက်ကိုဒုတ် အဖြစ်ဖြင့်၎င်း၊ တော်လှန်ရေး စိတ်ဓာတ် ပြင်းပြလှသော ကျောင်းသား လူငယ်များသည် အသုံးချခံလိုက်ကြသောအခါ၊ များစွာသော လူငယ် ကျောင်းသားများသည် စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းသွားခဲ့ကြသည်။ ကျောင်းသားပြည်သူတို့၏ ဈေးများ အကျခံကာ တိုက်ခိုက်လာခဲ့ကြသော တိုက်ပွဲကို အပြတ်အသတ် ဆက်လက်၍ အတိုက်ခိုက်တော့ဘဲ၊ အာဏာပိုင်များနှင့် စေ့စပ်ကာ အညံ့ခံလိုက်ကြသောအခါ ငယ်ရွယ်သော ကိုဘုန်းနိုင်သည် စိတ်နှိုးနိုးကျကာ အိပ်ရာထက်သို့ ဘုံးဘုံးကြီး လဲကျသွားခဲ့ခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်။

ကိုဘုန်းနိုင်သည် နယ်မှ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သို့ ကြပ်ကြပ်တီးတီး လာရောက် ပညာသင်ကြားနေသော ကျောင်းသားလူငယ်တစ်ဦးဖြစ်လေသည်။ သူ၏မိဘများသည် ဆင်းရဲကြသော်လည်း တစ်ယောက်တည်းသာရှိ၍ ဉာဏ်ပညာထက်မျက်ကောင်းမွန်သော သားကို တာဝန်ကြီးမားလှသော တက္ကသိုလ် ကျောင်းတော်ကြီးသို့ အဆင်းရဲ အငတ်ပြတ်ခံကာ ပို့ပေးခဲ့ကြသည်။

တက္ကသိုလ် ပညာသင်ကြားရေးသည် အင်မတန် စရိတ်ကြီးလေးလှသည်။ သို့ရာတွင် တက္ကသိုလ်ကျောင်းကြီးသည် ပညာတတ်များကိုမှ လူတော်လူတတ်ဟူ၍ အထင်ကြီးအောင် ဗြိတိသျှ အုပ်ချုပ်ရေးသမားများက ဖန်တီးပြုလုပ်ထားသော ခေတ်သမယအတွင်း ကိုဘုန်းနိုင်၏ မိဘများသည် ၎င်းတို့၏ ကိုယ်ကို အငတ်ခံကာ သားတစ်ယောက်ကို တက္ကသိုလ် ကျောင်းတော်ကြီးသို့ ပို့ထားကြသည်။

ထိုသားတစ်ယောက် ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးများ ရသောအခါ တန်း၍ အရာရှိကြီး တစ်ဦးတစ်ယောက် ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု မျှော်မှန်းတွက်ချက်ထားခဲ့ကြပုံ ရလေသည်။ အဘယ်မိဘတို့သည် မိမိတို့သားသမီးများ ကြီးပွားကောင်းစားသည်ကို မကြည့်လို မမြင်လိုဘဲ ရှိကြသနည်း။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းတော်ကြီး၌ ပညာသင်ကြားခြင်းကို လူတကာအထင်ကြီးလေးစားနေသော ခေတ်အခါနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ငယ်ရွယ်သော ကိုဘုန်းနိုင်တယောက်ကို ရွှေကျောင်းတော်ကြီးသို့ သွားရောက် လိုသည်မှာလည်း အပြစ်တင်စရာတော့ မဟုတ်ချေ။ လူငယ်လူရွယ်တို့၏ သဘာဝမျှသာ ဖြစ်လေသည်။ အထူးသဖြင့် အတွေ့အကြုံ နည်းပါးနုနယ်နေကြသေးသော ငယ်ရွယ်သူများသည် တဘက်သား၏ အထင်အမြင်ကြီးမှုကို အင်မတန်ခံထိုက်ကြသည် မဟုတ်လော၊ မိမိကိုယ်တိုင် မသိသော မယုံကြည်သောကိစ္စတစ်ခုခုကိုပင် လူတဘက်သားက အထင်ကြီး လေးစားရန်အတွက် ငယ်ရွယ်သူများသည် မိုက်မိုက်ကန်းကန်းနှင့် ရမ်းရမ်းကားကား ပြုလုပ်တတ်သည်။

၎င်းတို့၏ ကျွန်ပြုအရေး စီမံကိန်း အတွက် ဗြိတိသျှကိုလိုနီ သမားများက မွန်းမံဆောက်လုပ်ထားသော ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ကျောင်းတော်ကြီးကား ခန့်ငြားထည်ဝါလှသည်။ အာရှတိုက်အရှေ့တောင်ပိုင်းတွင် အကောင်းဆုံးသော ပညာရေးစခန်းတစ်ခုဟူ၍ပင် အဆိုရှိလေသည်။ ထိုမျှ ထည်ဝါ ကောင်းမွန်ခြင်းရှိလှသော ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ကျောင်းတော်ကြီးသို့ ၁၉၃၅ ခုနှစ်၊ ဂျွန်လဆန်းတွင် ကိုဘုန်းနိုင်သည် ဝင်ရောက် သင်ကြားခွင့် ရရှိခဲ့လေသည်။ ငယ်ရွယ်သူ တစ်ဦးဖြစ်ပြီး သူ့အင်မတန် စိတ်ကူးယဉ် အထင်ကြီးခဲ့သော တက္ကသိုလ်၌ ပညာသင်ကြားခွင့် ရရှိခဲ့သော ကိုဘုန်းနိုင်သည် သူ၏ ကိုယ်ကို ဇာတ်တော်လာ ဒီသာပါမောက္ခ ဆရာကြီး၏ တက္ကသိုလ်၌ ပညာသင်ကြားရသော မင်းညီမင်းသား တစ်ဦးကဲ့သို့ အထင်ရောက်သွားသည်။ သင်တန်းဆရာ ဆရာမများက 'လေးဒီး(စ်)အင်ဂျင်းတဲ(လ်)မင်း' ဟု အာမေဇိုတ် ပြုတတ်သော အခေါ်အဝေါ်ကို အဟုတ်ကြီးထင်ကာ ၎င်း၏ ကိုယ်ကို 'ဂျင်းတဲ(လ်)မင်း' တစ်ဦးတယောက်ဖြစ်သွား ပြီဟု အောက်မေ့ခဲ့မိသည်။

ကိုလိုနီအုပ်ချုပ်ရေး ဝါရင့်နေပြီဖြစ်သော ဗြိတိသျှကိုလိုနီ သမားများသည် အလှအပနှင့် အဆောင်အယောင်ကို ကြိုက်တတ်သော မြန်မာလူမျိုးများအတွက် လှပထည်ဝါသော တက္ကသိုလ် ကျောင်းတစ်ခုကို ဖန်ဆင်းပေးခဲ့လေသည်။ အတိတ်

ရာဇဝင်မှ ရွှန်းရှင်တို့၏ မြို့တော်ဟောင်း အမည်များဖြင့် စစ်ကိုင်း၊ ပင်းယ၊ အင်းဝ နှင့် ပုဂံ စသော ကျောင်းဆောင်များကိုလည်း ဗမာဆန်ဆန်မှည့်ခေါ် ပေးထားလိုက်သည်။ အသက်ငယ်ရွယ်သော ကျောင်းသား တစ်ဦးသည် စစ်ကိုင်းကျောင်းဆောင်၌ စံမြန်းနေထိုင်ရာ၊ ၎င်း၏ ကိုယ်ကိုစစ်ကိုင်း မင်းသားဟု အထင်မရောက်ဘဲ ရှိနိုင်အံ့နည်း။

ကိုဘုန်းနိုင်သည် နယ်မှ ကျောင်းသား တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူသည် ငယ်ရွယ်သူ တစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်သည်။ လူ့လောက အတွေ့အကြုံဆို၍ ဘာမျှ မရှိလှသေး။ ထို့ကြောင့် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သို့ ဝင်ရောက်ခြင်းပြုခဲ့ရပြီးနောက်၊ များမကြာမီ အတွင်းသူသည် မိမိ၏ ကိုယ်ကို မင်းညီမင်းသား တစ်ဦးကဲ့သို့ အထင်ရောက်ရှိသွားလေသည်။ သူသည် အင်းဝကျောင်းဆောင်၌ နေထိုင်ရသဖြင့် သူ၏ ကိုယ်ကို အင်းဝမြို့တော်ကို စတင် တည်ထောင်ခဲ့သော အဘိုးမင်းဖျား၏ သားတော်ကြီးတပါးကဲ့သို့ အောက်မေ့ကာ ဘဝမြင့်လျက် ရှိသည်။ နယ်မှနေ၍ သူတို့ကိုယ်ကို အဆင်းရဲခံ၊ အငတ်ခံကာ၊ ကျောင်းစားရိတ် မှန်မှန်ပို့ပေးနေရရှာသော မိဘများကိုပင် သူသည် မေ့လျော့စ ပြုလာသည်။ သူအဖေသည် တစ်လလျှင် လေး ငါး ခြောက်ဆယ်မျှ ရရှိသော ကျောင်းဆရာကလေး တစ်ဦးမျှ ဖြစ်သော်လည်းသူသည်။

မိမိ၏ ကိုယ်ကို မင်းကြီးစွာစော်ကဲ ကဲ့သို့ အထင်ရှိနေသည်။ ကောလိပ်ကျောင်း တွင် တစ်ဘက်က ဈေးရောင်း ရှာဖွေနေရသော်လည်း ကိုဘုန်းနိုင်သည် ၎င်း၏ ကိုယ်ကို အင်းဝဘုရင် မင်းခေါင်နှင့် ညီအစ်ကိုတော်သည်ဟု အောက်မေ့နေသည်။

ကိုဘုန်းနိုင်၏ ပတ်ဝန်းကျင်၌ အစိုးရအရာရှိ အရာခံ သားသမီးများနှင့် မြေရှင်သူဌေးတို့၏ သားသမီးများသာ ရှိကြသည်။ လူဆင်းရဲသားသမီးများ မရှိကြချေ။ တစ်ကယ်ဆိုတော့ တက္ကသိုလ် ပညာသင်ကြားရေးသည်၊ အများပြည်သူနှင့် ဆင်းရဲသားတို့ အတွက်ကားမဟုတ်ချေ။ လူချမ်းသာ ကြေးရတတ်သားသမီးများ၏ ပညာရေးစခန်းမျှသာ ဖြစ်သည်။ ဗြိတိသျှ ကိုလိုနီသမားများသည် ၎င်း၏ ကျွန်ပြုရေးစီမံကိန်းအတွက် လိုအပ်နေသော အလယ်အလတ် အတန်းစားအုပ်ချုပ်ရေး အရာရှိ အရာခံများနှင့်

အောက်တန်းစား အမှုထမ်းကလေးများကို ၎င်းနှင့် အကျိုးတူစီးပွားဘက်များသာလျှင် ဖြစ်ကြသော အရာရှိနှင့် မြေရှင်သားသမီးများထဲမှသာ ထုတ်ယူနိုင်ရန်အတွက် တက္ကသိုလ် ပညာရေးကို ယင်းကဲ့သို့ စားရိတ်ကြီးကြီးလေးလေး ကုန်လှအောင် ဖန်တီးထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် လူဆင်းရဲသား တစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်သော ကိုဘုန်းနိုင် တစ်ယောက်သည် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ကျောင်းတော်ကြီးသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီး နောက်၊ ထိုအရာရှိအရာခံ သားသမီးများ မြေရှင်သားသမီးများနှင့် ဆက်ဆံပေါင်းသင်းခြင်း ပြုလာရသေး အခါ၎င်း၏ အခြေခံဘဝကိုပင် မေ့လျော့စပြု မှန်းမသိ မေ့လျော့လာခဲ့သည်။

ယင်းသို့ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ကျောင်းတော်ကြီး၏ အခန်းအနား အဆောင်အယောင်များနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်တို့၏ လှည့်ပတ်ဖမ်းဆီးခြင်းကို ခံနေရခဲ့ရှာသော ကိုဘုန်းနိုင်သည်၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့သော ပထမနှစ်အတွင်း မူးယစ် ငိုက်မြည်းနေခဲ့သည်။ မိဘများက အဆင်းရဲခံကာ ပေးပို့လျက် ငွေကြေးကလေး များကို ပေါ့ပေါ့တန်တန် သုံးစွဲကာ၊ မိမိကိုယ်ကိုလည်း သူဌေးတစ်ယောက်နှင့် မခြားဝိုက် ဖမ်းနေခဲ့သည်။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းတော်ကြီးရှိ ကိုဘုန်းနိုင်သည် အထက်တန်း ပညာရပ်များကို သင်ကြား ရရှိလိုက်သည်။ သို့မဟုတ် မရရှိလိုက်သည်ကိုသာ မပြောနိုင်သော်လည်း၊ တိတိကျကျခိုင်ခိုင်မာမာ ပြောဆိုနိုင်သော အကြောင်းအရာ တစ်ခုတော့ကား ရှိလေသည်။ ယင်းတစ်ခုမှာ အခြားတော့မဟုတ် ကိုလိုနီသမားက ဖန်တီးပေးထားသော အဆောင် အယောင်ကို အဟုတ်တကယ် ထင်မှတ်ကာ အကြီးအကျယ် ဘဝင်မြင့် သွားသော ရောဂါကြီးတစ်ခုပင် ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုရောဂါသည် ငယ်ရွယ်သော ကိုဘုန်းနိုင်အား ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၌ ပထမတစ်နှစ်သာ ဖမ်းစားခြင်း ပြုနိုင်လေသည်။ ဗြိတိသျှကိုလိုနီ သမားများက လှည့်ပတ်ဖန်တီးထားခဲ့သော အခန်းအနား အဆောင်အယောင်များသည် သူ့အား ပထမနှစ်၌သာ အဟုတ်တကယ် ထင်မှတ်ကာ တွေဝေစေခဲ့သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ၎င်းရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်ရှိသော

ပထမနှစ်တွင်ပင် ဗြိတိသျှ ကိုလိုနီသမားများ၏ ကျွန်ုပ်ညာသင်ကြားရေး စနစ်ဆိုးကြီးကို ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားထုကြီးက မျက်နှာဖုံးခွာချကာ ရုပ်လုံး ဖေါ်ပြလိုက်ကြသော ကြောင့်ပင်တည်း။

၁၉၃၆ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၅ ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ သူပုန်ကျောင်းသား ခေါင်းဆောင်များက ဦးဆောင်ကာ၊ ဗြိတိသျှ ကိုလိုနီသမားများက လှည့်ပတ် ဖန်တီးထားခဲ့သော တက္ကသိုလ် ဥပဒေကို ချိုးဖျက်ပစ်လိုက်ကြသည်။ ယင်းသို့ ကျောင်းသားများက အာဏာပိုင်များကို စတင်ပုန်ကန်လိုက်ခြင်းသည်၊ တက္ကသိုလ် ကျောင်း၏ အဆောင်အယောင်နှင့် ထည်ဝါမှုများတွင် ယစ်မူးငိုက်မြည်းနေကြသော ကျောင်းသား အများအပြားနှင့် မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံးကိုပါ တပ်လှန်၍ နှိုးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ၏ အမျိုးသားလွတ်လပ်ရေး လှုပ်ရှားမှုနှင့် ပညာရေးတိုက်ပွဲ ရာဇဝင်ကို ရေးမည်ကြံရွယ်သော ရာဇဝင်ဆရာများသည် ထို ၁၉၃၆ ခုနှစ် တက္ကသိုလ် သပိတ်ကြီးကို အရေးပါလှသော အခန်းတစ်ခန်းအနေနှင့် ထည့်သွင်းဖော်ပြရပေလိမ့်မည်။ ထိုနှစ်တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားများ၏ သပိတ်ကြီးသည် အောင်မြင်မှုကိုသာ မရရှိလိုက်သော်လည်း ဗြိတိသျှ ကိုလိုနီသမားများ၏ ကျွန်ုပ်ပြုရေး စံနစ်ဆိုးကြီးကို တစ်ကယ်တန့် တွန်းလှန်တိုက်ခိုက်မည့် ကျောင်းသားလူငယ် ခေါင်းဆောင်များကို မွေးထုတ်ပေးလိုက်သည်။ ဗြိတိသျှကိုလိုနီသမားများ၏ ကျွန်ုပ်ပြုပညာရေးစံနစ်ကို အထင်ကြီး နေသော မြောက်များစွာသော ကျောင်းသားလူငယ်များကို မျက်လုံးဖွင့်ပေး လိုက်လေသည်။

အတုအပမျှသာဖြစ်သော ခန့်ခြားထည်ဝါမှုနှင့် အပေါ်ယံမျှသာဖြစ်သော အလှအပများ၌ အဟုတ်တကယ် ထင်မှတ်ကာ ယစ်မူး ငိုက်မြည်းနေခဲ့သော ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ကျောင်းတော်သားကြီး ကိုဘုန်းနိုင် တစ်ယောက်သည်လည်း ထိုနှစ် သပိတ်ကြီးကြောင့် လန့်နိုးခဲ့လေသည်။ ထိုသို့ လန့်နိုး၍ လာတော့မှပင် သူ၏ မျက်လုံးများကို ပွတ်သပ်ကာ သူ၏ ဘဝနှင့်ပတ်ဝန်းကျင်တို့ကို သေသေချာချာ

စူးစမ်းကြည့်ရှုမိလာသည်။ အခြေခံကျကျ စဉ်းစားတွေ့မြင်လာသည်။ သည်တော့မှပင် ကိုဘုန်းနိုင်သည် သူ၏ဘဝနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်တို့ကို မျက်ဝါးထင်ထင်တွေ့မြင် နားလည်၍ လာလေသည်။

သူမြင်လိုက်ရသော ဘဝနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်တို့သည် မျောက်တစ်ကောင်နှင့် အုံးသီးတစ်လုံးမျှသာ ဖြစ်လေသည်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ကျောင်းတော်ကြီးသည် အင်မတန် ခန့်ငြားထည်ဝါ၍ ကိရိယာတန်ဆာပလာ ပြည့်စုံသော အဆောက်အဦးကြီး ဖြစ်ပေသည်။ သို့ရာတွင် တက္ကသိုလ် ပါမောက္ခကြီးများသည် ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကို ခဲတန် တစ်ချောင်းကိုမှ မိမိဘာသာ ပြုလုပ်တတ်အောင် သင်မပေးနိုင်ခဲ့ချေ။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ ရိုးရိုးဒီဂရီ တစ်ခု ရရှိမှုလောက်နှင့် အပြင်ဘက်တွင် လခစား အလုပ်ကလေး တစ်ခုကိုပင် ရဖို့ခက်ကြပ်ကြပ် ဖြစ်နေသည်။ ဒီဂရီနောက်မှ အချိပ်အဆွယ်လေး ပါလာတော့မှပဲ၊ လခစားကျွန်အလုပ်တစ်ခုခုကို လုပ်ရတော့မလိုလို ဖြစ်နေသည်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ကျောင်းတော်ကြီးမှ ဘွဲ့တစ်ခုခုကို ရရှိထားခဲ့သော်လည်း၊ ဗြိတိသျှ ကိုလိုနီသမားများကမှ အသုံးအချ သို့လျှင်သူ့အတွက် နေရာမရှိတော့ချေ။ ရွေးနေစရာမရှိသလို ဖြစ်နေသည်။ ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရပြီး ကွမ်းယာရောင်းစားရဘို့ကလည်း ခက်လှသည် မဟုတ်လော။ အုံးသီးကို ခွဲစား၍ မဖြစ်သော မျောက်တစ်ကောင်နှင့် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရ ကျောင်းသားကြီး တစ်ဦး၏ ဘဝသည် ဘယ်လိုများ ခြားနားသေးသနည်း။

ဗြိတိသျှကိုလိုနီသမားများသည် ၎င်း၏ အုပ်ချုပ်ရေး ယန္တရားအတွက် အမှုထမ်း ကောင်းသော ကျွန်များကို ဈေးပေါပေါနှင့် ထုန်လုပ်ရန်နှင့်၊ မြန်မာပညာတတ်များကို ကျွန်စိတ်သွင်းထားနိုင်ရန် စသောရည်ရွယ်ချက်များနှင့် ရန်ကုန်ကောလိပ်အား အိန္ဒိယနိုင်ငံ၊ ဘင်္ဂလားပြည်နယ်၊ ကာလကတ္တားတက္ကသိုလ်၏ အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုအဖြစ်ဖြင့် တည်ထောင်ဖန်ဆင်းခဲ့လေသည်။ တကယ်ဆို မြန်မာလူမျိုးများကို တကယ့်တကယ်တန်း ပညာတတ်ကြီးများ ဖြစ်စေလိုသော စေတနာဗလဗွဖြင့် ရန်ကုန်ကောလိပ်များကို

စတင်တည်ထောင်ခဲ့ခြင်းကား မဟုတ်ချေ။ သို့ရာတွင် ဥရောပတိုက် နယ်ချဲ့နိုင်ငံကြီးများ အချင်းချင်း စားကျက်လုကြရာမှ ဖြစ်ပွားခဲ့ကြသော ၁၉၁၄-၁၈ ခုနှစ် ပထမ ကမ္ဘာစစ်ကြီးသည် ၎င်း ၁၉၁၇ ခုနှစ် ရုရှားပြည် အောက်တိုဘာ တော်လှန်ရေးကြီး သည်၎င်း၊ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး၏ နီးကြားလှုပ်ရှားမှုများကို မွေးဖွားလိုက်ကြသည်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်ဘဝသို့ ကျရောက်နေကြသော ကိုလိုနီနိုင်ငံ ကလေးများအတွက် ကိုလိုနီဆန့်ကျင်ရေး၊ အမျိုးသားလွတ်လပ်ရေးပေါက်ကွဲမှုများကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဖြစ်ပွား ပေါ်ပေါက်စေခဲ့သည်။

ပထမ ကမ္ဘာစစ်ကြီးမတိုင်မှီက မြန်မာနိုင်ငံသည် ဗြိတိသျှကိုလိုနီသမားများ၏ စီမံခန့်ခွဲမှုအရ၊ အိန္ဒိယနိုင်ငံနှင့် အင်ပါယာ လက်အောက်ခံပြည်နယ်ကလေး တစ်နယ်မျှ သာလျှင် ဖြစ်လေသည်။ ပြည်နယ်ဆိုရာ၌ပင် ဘုရင်ခံတစ်ဦးက အုပ်ချုပ်ရသော ပြည်နယ်အကြီးစား စာရင်းတွင် မပါဝင်သေးဘဲ၊ ဒုတိယဘုရင်ခံကလေး တစ်ဦးက ကြည့်ရှုရသော ပြည်နယ် အချာစားကလေးတစ်ခုမျှသာ ဖြစ်လေသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ၏ အုပ်ချုပ်ရေးမှာလည်း ဗြိတိသျှ ဒုတိယ ဘုရင်ခံတစ်ဦး၏ သဘောတစ်ခုတည်းနှင့်သာ ထင်သလို အုပ်ချုပ်၍နေသော အရာရှိ အုပ်ချုပ်ရေးမျှသာလျှင် ဖြစ်သည်။ ထိုအရာရှိ အုပ်ချုပ်ရေး ကာလအတွင်း မြန်မာနိုင်ငံ ပြည်သူများသည် ဘာတစ်ခုမျှ ဝင်ရောက် ပြောဆိုခွင့်၊ ငြင်းဆန်ခွင့် ဆုံးဖြတ်ခွင့်များ မရရှိခဲ့ကြချေ။ ဗြိတိသျှ ဒုတိယ ဘုရင်ခံနှင့် ၎င်း၏ အကြံပေး ဗြိတိသျှအရာရှိကြီးများက ၎င်းတို့၏ သဘောအတိုင်း လုပ်ချင်ရာ လုပ်နေခဲ့ကြသော ကာလလည်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုသို့ ဗြိတိသျှကိုလိုနီသမားများက မြန်မာတစ်မျိုးသားလုံးကို “ဖုတ်လေသည့်ငပိ ရှိလေသည်” ဟူ၍မျှပင် သဘောမထားဘဲ ထင်သလို အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်နေခဲ့ကြသော ကာလက အမျိုးသားဘာသာနှင့် သာသနာ တိုးတက်ကောင်းစားရေးများ အတွက် ဆောင်ရွက်နေကြသော နိုင်ငံရေးသမားအသင်းဖွဲ့ တစ်ခုကား ရှိလေသည်။ ၎င်းနိုင်ငံရေး အဖွဲ့သည် “ဝိုင်-အမ်-ဘီ-အေ” ပင်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဝိုင်-အမ်-ဘီ-အေ အဖွဲ့သည်

ဗြိတိသျှ ကိုလိုနီသမားများကို ပြတ်ပြတ်သတ်သတ် တိုက်ခိုက်နိုင်သော နိုင်ငံရေး အသင်းအဖွဲ့မျိုးကား မဟုတ်ချေ။ ညီလာခံ ဖွင့်ပွဲ၌ပင် “ဂျော့ဘုရင်မင်းမြတ်ကျန်းမာပါစေ...” ဆိုသော သီချင်းကို တက်တက်ကြွကြွသီဆို၍ အခန်းအနားဖွင့်ခဲ့သော နိုင်ငံရေးအသင်း အမျိုးအစားထဲကသာ ဖြစ်လေသည်။ ဗြိတိသျှ ကိုလိုနီသမားများထံမှ ခွက်ထိုးခံ တောင်းစားနေသော နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင်များက ဦးဆောင်မှုပေးလျက်ရှိသော နိုင်ငံရေးအသင်းအဖွဲ့ အမျိုးအစားထဲကလည်း ဖြစ်သည်။ အမျိုးသားဘာသာနှင့် သာသနာရေး လောကီသာ အဓိကထားနေသော လူကြီးပိုင်း ခေါင်းဆောင်များကို မကျေမချမ်းဖြစ်ကာ၊ ဂျီစီဘီအေ ကို တစဉ်ထောင်ခဲ့သော လူငယ်ပိုင်း နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင်များ သည်ပင် ပြုပြင်ရေးနှင့် ပြောင်းလဲရေးများလောက်ကို မြန်ရေ-ရှက်ရေနှင့် လက်ခံနေကြသော အချိန်ကာလလည်း ဖြစ်လေသည်။

သို့ရာတွင် ၁၉၂၀ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်ကောလိပ် သပိတ်ကြီးသည် ပေါ်ပေါက် လာခဲ့သည်။ ကောလိပ်ပညာတတ် ကျောင်းသားများက ဗြိတိသျှ ကိုလိုနီသမားများ၏ ကျွန်ပညာရေးကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ် အံ့သြဖွယ်ရာ ပုန်ကန် တိုက်ခိုက်ကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထိုကောလိပ် သပိတ်ကြီးသည် မြန်မာတစ်မျိုးသားလုံးကို အိပ်မောကျနေရာမှ အလကြမ်းလှုပ်နှိုးလိုက်သော အမျိုးသားရေး လှုပ်ရှားမှု ကျွန်ပညာရေးကို ယှဉ်ပြိုင် တိုက်ခိုက်ရန် အတွက် အမျိုးကြီးလည်း ဖြစ်လေသည်။ ဗြိတိသျှကိုလိုနီသမားများ၏ သားကောလိပ်နှင့် အမျိုးသားကျောင်းများ မြန်မာနိုင်ငံအနှံ့အပြား၌ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ထိုအချိန်က ပညာတတ်ကျောင်းသားများ၏ နိုင်ငံရေးသည် လူနည်းစု၏ နိုင်ငံရေးမျှသာ ဖြစ်သေးသည်။ ကောလိပ်ကျောင်းနှင့် စာသင်ခန်းများအပြင်အပမှ အများပြည်သူတို့၏ နိုင်ငံရေးနှင့် ပေါင်းစပ်မိခြင်းကားမရှိသေးချေ။ ၁၉၂၃ ခုနှစ်က မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပေးအပ်ခဲ့သော ဒိုင်အာဆီ အုပ်ချုပ်ရေးသည် မြန်မာအမျိုးသားများ ကြေးရတ် လူနည်းစုအား ထိုက်သင့်သော ဝေစုခွဲပေးခြင်း ပြုသော ဗြိတိသျှ ကိုလိုနီသမားများ၏ နည်းပရိယာယ် အုပ်ချုပ်ရေးမျှသာ ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ဝေစုခွဲပေးသော အုပ်ချုပ်ရေးကို ဗြိတိသျှ ကိုလိုနီသမားများသည် မူလက မြန်မာနိုင်ငံအား ပေးအပ်ရန်

စိတ်ကူးထားခြင်း မရှိခဲ့ချေ။ အိန္ဒိယနိုင်ငံ အတွက်လောက်သာ မှန်းထားခဲ့ကြသည်။ ဒုတိယ ဘုရင်ခံ ကရဲဒေါက် ဆိုသူက ဒိုင်အာခီ အုပ်ချုပ်ရေးနှင့်ပင် မြန်မာနိုင်ငံအား မထိုက်သန်သေးဟု ဆိုကာ စီမံကိန်းတစ်ခုကို ရေးဆွဲခြင်း ပြုခဲ့သေးသည်။ သို့ရာတွင် ဆရာတော် ဦးဥတ္တမ အမှူးပြုသော အမျိုးသား ခေါင်းဆောင်ကြီးများနှင့် ကောလိပ် သပိတ်ကြီးများကြောင့် ဗြိတိသျှ ကိုလိုနီသမားများသည် ဒုတိယဘုရင်ခံ ကရဲဒေါက်၏ စီမံကိန်းကို ဖျက်သိမ်းကာ ဒိုင်အာခီ အုပ်ချုပ်ရေးကို မလွဲသာမရှောင်သာ ပေးအပ်ခဲ့ကြရခြင်းလည်း ဖြစ်လေသည်။

၁၉၂၀ ခုနှစ် ကောလိပ်သပိတ်ကြီးသည် နှောင်းခေတ် ကျောင်းသားများအား အမျိုးသား လှုပ်ရှားမှုတွင် ပါဝင်တိုက်ခိုက်အောင် မြှင့်မြတ်သော သန္ဓေကို ထည့်ပေး ခဲ့သည်။ ထိုသပိတ်ကြီးကြောင့် အမျိုးသားကျောင်းများ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သဖြင့်၊ စားရိတ်ကြီးလေးလှသော ကိုလိုနီ စာသင်ကျောင်းများတွင် ပညာသင်ကြားခြင်း မပြုနိုင်ကြ ရှာသော ဆင်းရဲသား သားသမီးများ ခေတ်ပညာကို သင်ကြားနိုင်ခွင့် တိုးတက် ရရှိခဲ့လေသည်။

၁၉၂၇ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားများ သမဂ္ဂ တည်ထောင်ခွင့်ကို ပညာရေး အာဏာပိုင်များတို့က မလွဲသာမရှောင်သာ အသိအမှတ် ပြုလာရသည်။ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားများ သမဂ္ဂကို ကျောင်းသားများအလိုကျ တည်ထောင်ခွင့် ပြုလိုက်ကြရသော ပညာရေး အာဏာပိုင်များ၏ စိတ်တွင် ကျောင်းသားများ သမဂ္ဂကို “လွှတ်တော်” အငယ်စားကလေး အခြေမျိုးလောက်သာ တွက်ချက် မှန်းထားခဲ့ကြပုံရသည်။ ၎င်းတို့၏ သဘောထားမှာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများ သမဂ္ဂအား အာကျယ်ကျယ် စွာတာတာနှင့် တိုင်းပြည်ကို ကောင်းကောင်းညှာတတ်၊ လှိုင်းတတ်အောင် လေ့ကျင့် ပေးဖို့လောက်သာ မြင်ပုံရလေသည်။ သို့ရာတွင် တစ်နေ့သ၌ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားများ သမဂ္ဂသည် ကျောင်းသားများ၏ ကိုလိုနီပညာရေး ဆန့်ကျင်မှု တိုက်ပွဲများကို၎င်း၊ ပြည်သူတို့၏ အမျိုးသားလွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲကို ၎င်း ဦးစီးဦးဆောင်

ပြုကြလိမ့်မည် ဆိုသော အချက်ကို ပညာရေး အာဏာပိုင်များသည် ထိုစဉ်က လုံးဝ ရိပ်စားခဲ့ကြဟန်မတူ။

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားများ သမဂ္ဂကို စတင်တည်ထောင်ခါစက ပညာရေး အာဏာပိုင်များ၏ အလိုဆန္ဒအတိုင်း သမဂ္ဂ ခေါင်းဆောင်များသည် ကျောင်းသားများ အရေးကို၎င်း၊ အများပြည်သူတို့၏ အရေးကို၎င်း၊ ဘာတစ်ခုမျှ ဝင်ရောက် ဆောင်ရွက်ခြင်း ပြုသည်ကို မတွေ့ခဲ့ရချေ။ အာဏာပိုင်တို့၏ အလိုဆန္ဒအတိုင်း ရှိနေခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ၁၉၂၇ ခုနှစ်က မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံးတွင် အုံကြွ လှုပ်ရှားသွားခဲ့သော မီးရထား အလုပ်သမားများ၏ သပိတ်ကြီးကိုပင် ကြည့်နေခဲ့ကြရသည်။ ၎င်းတို့နှင့် ဘာမျှ မသက်ဆိုင်သကဲ့သို့ ကူညီခြင်းလည်း မပြုခဲ့ကြချေ။

၁၉၂၉ ခုနှစ်တွင် အမရိကန်ပြည်မှ အစပြုလိုက်သော ကမ္ဘာ့စီးပွားရေး ကြပ်တီးမှုကြီးနှင့် ကပ်ပျက်သည် မြန်မာနိုင်ငံသို့ပါ တိုက်ခတ်လာခဲ့သည်။ မြန်မာနိုင်ငံ၏ အဓိက စီးပွားရေးဖြစ်သော ဆံစပါးလုပ်ငန်းသည် ဂျန်းသဒ္ဓါလန်သွားသည်။ ဗြိတိသျှ ဆန်စပါးကုမ္ပဏီကြီးများ၏ ဈေးချမှုကြောင့် စပါးဈေးသည် နှစ်ရာကျော်ကျော်မှ လေးငါးဆယ် ဈေးအထိ ဂျန်းစိုက်ကျသွားသည်။ လူတစ်ရာလျှင် လူဦးရေ ၇၀ ကျော်ကျော်မျှ ရှိသော မြန်မာနိုင်ငံ တောင်သူလယ်သမားများ မငြိမ်မသက် ဖြစ်လာကြသည်။ ဆံစပါးစီးပွားရေး ပျက်ပြားသဖြင့် အခြားအရောင်းအဝယ်များ ထိခိုက်ကုန်သည်။ အလုပ်လက်မဲ့များ တိုးတက်များပြားလာသည်။ လယ်မဲ့ဟာမဲ့ လယ်သမားများလည်း ထိတ်လန့်ဘွယ်ရာ တိုးတက်များပြားလာသည်။ မငြိမ်မသက် ဖြစ်လာကြသော မြန်မာနိုင်ငံ အလုပ်သမားများ၏ ကိုလိုနီဆန့်ကျင်ရေး စိတ်ဓာတ်ကို ကောက်ကျစ် စဉ်းလဲသော ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့သမားများက ကုလား မြန်မာအလုပ်သမား အဓိကရုဏ်း ဖြစ်အောင် ဖန်တီးကာ လမ်းလွှဲပေးလိုက်သည်။ ဗြိတိသျှ ကိုလိုနီသမား များသည် မြန်မာနိုင်ငံ အလုပ်သမားများ၏ ကိုလိုနီဆန့်ကျင်ရေး စိတ်ဓာတ်ကို ထိုသို့

လမ်းလွှဲလိုက်နိုင် ခဲ့သော်လည်း ငတ်ပြတ်နေသော တောင်သူလယ်သမားများ၏ နယ်ချဲ့ ဆန်ကျင်ရေး စိတ်ဓာတ်ကိုမူကား အဘယ်သို့မျှ မတတ်နိုင်ခဲ့ချေ။

၁၉၃၀ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလမှ အစပြု၍ မြန်မာနိုင်ငံ တောင်သူလယ်သမားများသည် ဗြိတိသျှ ကိုလိုနီသမားများကို လက်နက်ဆွဲကိုင်၍ ထကြွ တိုက်ခိုက်ခြင်း ပြုကြသည်။ မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံးသို့ တောမီးပမာ ပြန့်နှံ့၍ သွားခဲ့သော ထိုလယ်သမား သူပုန်ကြီးကိုလည်း ကျောင်းသားများသည် ဝင်ရောက်ကူညီကြမှန်း နားမလည်ခဲ့ကြ သေးချေ။ ပညာရေး အာဏာပိုင်များ၏ အလိုဆန္ဒအတိုင်း စာကိုမှန်မှန်ကျက်၍ စာမေးပွဲ အောင်ဘို့ အရေးကိုသာ အားစိုက်နေခဲ့ကြသည်။ ၎င်းတို့ စားသောက်ဘို့အတွက် လုပ်ကိုင်နေကြရသော ကျေးဇူးရှင် လယ်သမားများ အဘယ်မျှ ဒုက္ခပင်လယ် ဝေနေခဲ့သည်ကိုလည်း နားလည်ရ ကောင်းမှန်း မသိခဲ့ကြချေ။ တောင်သူလယ်သမား အရေးသည် ကျောင်းသားနှင့် ဘာမှမသက်ဆိုင်သကဲ့သို့ ထုံကိုဘာဝေ ကြည့်ရှု နေခဲ့ကြသည်။

သို့ရာတွင် တောင်သူလယ်သမား သူပုန်ကြီး ထကြွခဲ့ပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် ကျောင်းသားများ အပါအဝင် မြန်မာအမျိုးသား အားလုံး နိုးကြားလာကြသည်။ အထူးသဖြင့် အသက်ငယ်ရွယ်သော ကျောင်းသားလူငယ်များသည် ပိုမို၍ နိုးကြားထကြွလာခဲ့ကြသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ၌ ကျရောက်နေသော ဘေးအန္တရာယ် မှန်သမျှသည် ဗြိတိသျှကိုလိုနီ စနစ်ကြောင့် ဆိုသည်ကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်နားလည်ကြပြီးလျှင် ထိုဘေးအန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်နိုင်ရန် တစ်ခြားသော နည်းလမ်းမှာ ဗြိတိသျှ ကိုလိုနီသမားများကို မြန်မာနိုင်ငံမှ ရှင်းလင်း မောင်းထုတ် ပစ်လိုက်ဘို့သာ ဖြစ်ကြောင်း လေးလေးနက်နက် သဘောပေါက် နားလည်လာခဲ့ကြသည်။

ယင်းသို့ တောင်သူလယ်သမား သူပုန်ကြီး ထကြွပြီးသည့် နောက်ပိုင်း၌ပင် လူကြီးပိုင်းမှ နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင်များသည် ဗြိတိသျှကိုလိုနီသမားများက မြန်မာနိုင်ငံကို ကျွန်ုပ်တို့အတွက် လှည့်ပတ်ဖန်တီးထားသော ဒိုင်အာနီ အုပ်ချုပ်ရေးလွှတ်တော်အတွင်း၌

စားခွက်လုကာ မိမိတို့အချင်းချင်းသာ ခွက်စောင်း ခုတ်လျက်ရှိနေကြသဖြင့် မြန်မာ အမျိုးသားများကို ကျွန်တွင်းမှ တကယ်ရွေးထုတ်ခြင်း ပြုလိုကြသော လူငယ်လူရွယ် များသည် လူငယ်အသင်းဖွဲ့များကို ထူထောင်ခြင်း ပြုလာကြသည်။ ထိုလူငယ်အသင်းအဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်များက “ဗမာပြည်သည် ဒို့ပြည် ဗမာစာသည် ဒို့စာ”ဟု တပ်လှန့် နိုးလာကြသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေးအတွက် ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့သမားများကို မောင်းထုတ် ဖမ်းရမည်ဟု ရဲရဲဝန့်ဝန့်နှင့် ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် အော်ဟစ် ပြောလိုလာကြသည်။

သည်အချိန်လောက်တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားများ သမဂ္ဂ၌ တိုးတက်သော ကျောင်းသား ခေါင်းဆောင်များ တစ်စုတစ်စု ဦးဆောင်မှုရရှိလာခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင် အင်အားကတော့ မရှိလှသေးချေ။ သို့ရာတွင် ကျောင်းသားအများအပြားသည် တိုင်းပြည်၏ စီးပွားရေး ကြပ်တည်းမှုနှင့် မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေမှုများကြောင့် ပညာကို ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း မသင်နိုင်ကြတော့ဘဲ၊ မိမိတို့၏ဘဝနှင့် တိုင်းပြည်၏ အခြေအနေများကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားခြင်းပြုလာရတော့သည်။ ယခင်ယခင်က ကဲ့သို့ မိဘများရှာဖွေပေးပို့သော ငွေကြေးကလေးများကို မင်းသားဟန်ဖြင့် သုံးပြီး ပျော်ပါးကာ မနေနိုင်ကြတော့ချေ။ ကျောင်းမှထွက်လျှင် ဆိုးဝါးလှသော အလုပ်လက်မဲ့ ဘဝသို့ ကျရောက်တော့မည့် မိမိတို့၏ အနာဂတ်ဘဝကို မြင်လာကြသည်။ ပညာတတ်သော်လည်း အနာဂတ် လုံခြုံမှုမရှိသော၊ အာမခံချက်မရှိသော မိမိတို့၏ ဘဝကို နားလည်လာကြသည်။

တက္ကသိုလ် ကျောင်းတော်ကြီး ဆိုသည်မှာ ဗြိတိသျှကိုလိုနီသမားများက မြန်မာ အမျိုးသား လူငယ်လူရွယ်များကို ကျွန်စိတ်သွင်းရန် ဖန်တီးထားသော စက်ရုံကြီး တစ်ရုံမျှသာ ဖြစ်ကြောင်း ကျောင်းသားများသည် မိမိတို့ရင်ဆိုင်နေရသော ဘဝအတွေ့ကြုံ များမှ နားလည်စ ပြုလာကြသည်။ ကျောင်းမှစစ်မေးသော စာမေးပွဲများကို ဖြေဆို အောင်မြင်၍ သာမန်ဒီဂရီ ရရှိသူများအတွက် စာရေး အလုပ်လောက်ကိုသာ ပေးနိုင်လျက်၊

ဒီဂရီထက် ပိုကာ ဂုဏ်ထူးရရှိသော သူများအတွက် ‘ချိုးထားဆပ်’ ခေါ် ဘုရားထူးခံ အလုပ်ကိုပေးရန် ရည်ရွယ်မှန်းထားမှန်း တစ်ဖြေးဖြေး သိ၍လာကြသည်။

ယခင်က မိဘများက ရှာဖွေပို့ပေးထားသော ငွေကြေးကလေးများကို အခန့်သား သုံးဖြိုးကာ မိမိတို့ကိုယ်ကို မင်းညီမင်းသား များလောက် အထင်ရောက် အောက်မေ့ နေခဲ့ကြသော ၇ ပြည်ထောင် မင်းသားများသည် ၎င်းတို့၏ ရှေ့ရေးအတွက် တွေးတောပူပန်ရမှန်း နားလည်လာကြသည်။ ရခဲလှသည်ဟုအဆိုရှိသော လူ့အဖြစ်ကို ရရှိထားသော်လည်း လူကဲ့သို့ စိတ်ချလက်ချ မနေရဘဲ အမြဲတစေ ပူပန်သောက ရောက်နေခြင်းမှာလည်း အခြားကြောင့် မဟုတ်ဘဲ “ကျွန်ဘဝ” နှင့် နေရလို့ပါတကားဟု ကိုလိုနီစနစ်၏ ဘေးအန္တရာယ်ကြီးကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်လာခဲ့ကြသည်။ ထိုကိုလိုနီစနစ် အန္တရာယ်များကို မြန်မာနိုင်ငံမှ ရှင်းလင်းပယ်ရှားခြင်း မပြုနိုင်သ၍ ကာလပတ်လုံး မိမိတို့၏ လွတ်မြောက်ရေး လမ်းစနှင့် ဘဝလုံခြုံမှုတို့သည် မရှိသည့် အကြောင်းကိုလည်း လေးလေးနက်နက် သဘောပေါက်လာကြသည်။ ထို့ကြောင့် ကျောင်းသားအရေးသည် မိဘများဖြစ်ကြသော အများပြည်သူတို့၏ အရေးနှင့် ကင်းကွာ၍ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း သူတို့သည် စဉ်းစားမိလာကြသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ၏ လူများစုကြီးဖြစ်သော တောင်သူလယ်သမားနှင့် အလုပ်သမားတို့၏ ဘဝလုံခြုံမှုနှင့် အေးချမ်းမှု မရှိသေး၍ ကာလပတ်လုံး ကျောင်းသားများသည် စာသင်ခန်းများ၌ အေးအေးချမ်းချမ်း စာသင်၍ မဖြစ်နိုင်တော့ အရေးကိုလည်း နားလည်၍မြင်၍ လာကြသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအချိန်အထိ ကျောင်းသားများသည် ၎င်းတို့၏ ကိုလိုနီပညာရေးတိုက်ပွဲကို အများပြည်သူတို့၏ ကိုလိုနီဆန့်ကျင်ရေး အမျိုးသားလွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီးပေါင်းစပ်ခြင်း ပြုရမည့် ကိစ္စကြီးကိုမူကား လေးလေးနက်နက် သဘောပေါက်ပြုပြင်ခြင်း မရှိသေးချေ။ ထို့ကြောင့်လည်း ၎င်းတို့၏ တိုက်ပွဲကို ပြည်သူတို့၏တိုက်ပွဲနှင့် မဆက်စပ်ပေးနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

၁၉၃၆ ခုနှစ် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် သပိတ်ကြီးသည် ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများ နှင့်သာ သက်ဆိုင်သော ပညာရေးစနစ် ပြုပြင်ပြောင်းလဲ ရေးလောက်ကို တောင်းဆို ခဲ့ကြသော ကျောင်းသားများ၏ တိုက်ပွဲဖြစ်လေသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုအချိန်က ကျောင်းသားများ၏ ပြုပြင်နိုးကြားမှုသည် စာသင်ခန်းများထဲ၌ လောက်သာ ရှိကြသေးလျက်၊ သပိတ်ခေါင်းဆောင်များသည်လည်း ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးသမားများသာ ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

ထိုသပိတ်ကြီးသည် ဗြိတိသျှကိုလိုနီသမားများက လှလှပပကလေး ဖန်ဆင်း ပေးထားသော တက္ကသိုလ် အဆောင်အယောင်၌ ယစ်မူးနေကြသော ကိုဘုန်းနိုင်ကဲ့သို့ ကျောင်းသား အများအပြားကို တပ်လှန်၍ နှိုးပေးခဲ့သည်။ ပြုပြင် ပြောင်းလည်းရေး လောက်ကိုသာ ရည်မှန်းချက်ချကြသော ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များက ဦးဆောင် ခဲ့သော ထိုတက္ကသိုလ် သပိတ်ကြီးကို မရေမရာနှင့် လှန်လိုက်ကြသော်လည်း ထို ၁၉၃၆ ခုနှစ် ကျောင်းသား အရေးတော်ပုံကြီးသည် မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံးရှိ ကျောင်းသားများ အားလုံးကို လှုံ့ဆော်စည်းရုံးပေးခဲ့သည်။ မြန်မာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားများ သမဂ္ဂကို ထိုသပိတ်ကြီးက မွေးထုတ်ပေးလိုက်သည်။ ဒုတိယ အကြိမ်မြောက် မြန်မာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားများ ညီလာခံမှ တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂ ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်သူ ကိုအောင်ဆန်းကို ဥက္ကဋ္ဌ အဖြစ်ဖြင့်တင်မြှောက်ကာ ကျောင်းသားများ၏ ကျဉ်းမြောင်း လှသော ပညာရေးပတ်ဝန်းကျင်သို့ တစ်စထက်တစ်စ ရှေ့ရှုလာခဲ့သည်။

အခြားအခြားသော ကျောင်းသားများနည်းတူ ထိုသပိတ်ကြီးသည် ကိုဘုန်းနိုင် တစ်ယောက်ကိုလည်း ဘဝသစ်သို့ ရှေ့ရှုပို့ဆောင်ပေးခဲ့လေသည်။ သူသည် အင်းဝသတိုးမင်းဖျား၏ သားတော်မဟုတ်တော့ချေ။ ဗြိတိသျှကိုလိုနီသမားများ၏ ‘ဂျင်တဲ(လ်)မင်း’ လည်း မဟုတ်တော့ချေ။ ဗြိတိသျှ ကိုလိုနီသမားများက လှည့်စား ဖန်တီးခဲ့သော တက္ကသိုလ်ပညာရေးကို စိတ်အနာကြီးနာခဲ့လေပြီ။ ရွှေကျောင်းပြောင်၍ ဝမ်းခေါင်လှဘိသော တက္ကသိုလ်၊ လူတန်းစားခွဲပစ်သော တက္ကသိုလ်၊ ကျွန်သက်

ရှည်စေသည့် တက္ကသိုလ် သူသည် ကိုလိုနီသမားများ၏ တက္ကသိုလ်ကျောင်းတော်ကြီးကို ယမ်းဘီလူးနှင့် အမြစ်ကပါ ဖောက်ခွဲဖြိုပစ်လိုက်ပြီးနောက် အမျိုးသားတက္ကသိုလ်ကြီးဖြင့် အစားထိုးလိုသော သူပုန်ကျောင်းသားဖြစ်မှန်း မသိဖြစ်လာတော့သည်။ တက္ကသိုလ် ကျောင်းတော်ကြီးကိုသာလျင်မက၊ မညီမမျှနှင့် တစ်ခုလုံးကိုပါ အရင်းအမြစ်ကစ၍ ပြောင်းလဲပစ်လိုက်ချင်သော သူပုန်ကလေးတစ်ဦး ဖြစ်မှန်းမသိဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

ထိုကဲ့သို့အလုပ်သမားများ တောင်သူလယ်သမားများနှင့် ကျောင်းသား လူငယ်များ၏ ဆန့်ကျင် တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ဗြိတိသျှ ကိုလိုနီသမားများသည် မြန်မာနိုင်ငံအား အိန္ဒိယအတွင်းမှ သီးခြား ကိုလိုနီနိုင်ငံလေးအဖြစ် ခွဲထုတ်ကာ၊ ဒိုင်အာစီ အုပ်ချုပ်ရေးကိုလည်း ရုပ်သိမ်းလျက်၊ ၉၁ ဌာနအုပ်ချုပ်ရေးဖြင့် ဆက်လက်ကျွန်ပြုရန် ပြုလုပ်လာခဲ့သည်။ မြန်မာနိုင်ငံ၏ အသက်သွေးခံများ ဖြစ်ကြသော ဆန်စပါး ရေနံ၊ ဓာတ်သတ္တုနှင့် ကျွန်းသစ်များကို ဆက်လက်၍ ဓားပြတိုက် လုယူမြီလုနေခဲ့သည်။

၉၁ အုပ်ချုပ်ရေးအရ၊ အထက်နှင့် အောက်လွှတ်တော် နှစ်ရပ်ကို မြန်မာနိုင်ငံတွင် သားရေကျလောက်အောင် ဖန်ဆင်း တည်ထောင်ပေးလိုက်ပြီးနောက် လူကြီးပိုင်း နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင်များကို ၎င်း၏ ကိုလိုနီ ထောင်ချောက်ကြီး အသွင်းသို့ ဖြားယောင်း သိမ်းသွင်းခြင်း ပြုသည်။ “ရာထူးနှင့်အခွင့်အရေး” သာရမည်ဆိုလျှင် ဘာကိုမျှ မရှောင်ကြသော လူကြီးပိုင်း နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်များသည် ဗြိတိသျှဘုရင်ခံက တဒီးဒီးနှင့် တိုက်ပေးလျက်ရှိသော လွှတ်တော်ရွေးကောက်ပွဲများတွင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တစ်ဖွဲ့နှင့်တစ်ဖွဲ့ ခွေ့ကြ၊ ကန်ကြတော့သည်။ ငယ်ကြိုးငယ်နာများကို ဖေါ်ကာ ဗြိတိသျှ ကိုလိုနီသမားအကြိုက် အသုံးတော်ခံကြတော့သည်။ လွှတ်တော်ရွေးကောက်ပွဲတွင် ဒိုင်ဖွင့်နေသော ဗြိတိသျှဘုရင်ခံသည် အာဏာတွေ တစ်ပံတခေါင်းကြီးကိုင်ကာ၊ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တစ်ဖွဲ့နှင့်တစ်ဖွဲ့ အလဲခွေ့အောင် လက်ခုပ်လက်ဝါး တီးပေးလျက် ရှိကြသော ဗြိတိသျှအရင်းရှင် ကုမ္ပဏီများမှ ကိုယ်စားလည်ကြီးငယ်များနှင့်အတူ ဘေးလွတ်ရာ တစ်နေရာရာမှ ထိုင်၍ ကြည့်ရှုနေသည်။

သူ့ထက်ငါ လွှတ်တော် အမတ်ဖြစ်ဖို့အတွက် အကွဲအပြဲခံကာ တိုက်ခိုက်ကြပြီးနောက်၊ သူ့ထက်ငါ နန်းရင်းဝန်၊ ဝန်ကြီးနှင့် ပါလီမန်အတွင်းဝန်များဖြစ်အောင်၊ ငွေ၊ အရက်၊ မိန်းမရွှင်များကို လှိုင်လှိုင်ကြီးအသုံးပြုကာ လူထုအင်းအားနှင့် နောက်လိုက်များ စုဆောင်းကြ ပြန်လေသည်။ တစ်ဦးက နန်းရင်းဝန်ဖြစ်လာလျှင် တစ်ဦးက အယုံအကြည် မရှိ အဆိုကို တင်သွင်းဖြုတ်ချကာ၊ မိမိကိုယ်ကို နန်းရင်းဝန်ဖြစ်အောင် ကြိုးပမ်းအားထုတ်ရင်း အချိန်ကုန်လျက် ရှိကြသည်။

ယင်းသို့ လူကြီးပိုင်း နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်များနှင့် ၎င်းတို့အသီးသီး၏ အသင်းဖွဲ့များသည် ၎င်းတို့၏ သားမယားများ စိန်နားကပ်ကြီးကြီးဝတ်ဆင်နိုင်ရန်တို့ အရေးနှင့် ချမ်းသာသည်ထက် ချမ်းသာဘို့ အရေးအတွက် တိုင်းပြည်၏ အကျိုးကိုမှ မထောက်ပံ့ အရှက်အကြောက်ကင်းမဲ့စွာ မိုက်မဲနေကြခိုက်၊ တစ်နှစ်တစ်နှစ်လျှင် အမြတ်ငွေ သန်းပေါင်း ၆၀ မှ ၁၀၀ အထိ သွေးစုပ် ယူငင်နေသော ဘီအိုစီသည် ၎င်း၏ ထောင်ပေါင်းများစွာသော အလုပ်သမားများ ငတ်ငတ်ပြတ်ပြတ်ထားကာ မတရားသဖြင့် ဖိနှိပ်စေခိုင်းလျက် ရှိသည်။ အလားတူပင် ဘားမားကော်ပိုရေးရှင်းနှင့် မော်ချီမိုင်း ကော်ပိုရေးရှင်း စသော ဓာတ်သတ္တု တူးဖော်နေသော ကုမ္ပဏီကြီးများက၎င်း၊ ဘုံဘောဘားမား၊ စတီးဘရားသားနှင့် မဂ္ဂရိကစသော ကျွန်းသစ်ကုမ္ပဏီကြီးများက၎င်း နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း အမြတ်ငွေ သန်းပေါင်းများစွာတို့ကို ဘီလပ်သို့ ပို့ကာ၊ ၎င်းတို့၏ ထောင်ပေါင်း များစွာသော အလုပ်သမားများကို မတရားသဖြင့် လုပ်ခများဖြင့် ဖိနှိပ်ခိုင်းစေလျက် ရှိကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဗြိတိသျှကိုလိုနီသမားများ၏ ဖိနှိပ်သွေးစုပ်မှုကို မသေရုံတမယ် ခံနေကြရသော အလုပ်သမားများသည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနှင့် မငြိမ်မသက် ဖြစ်လာကြတော့သည်။

ထို့အတူပင် ဗြိတိသျှကိုလိုနီသမားများက ၎င်းတို့၏ အင်ပါယာစီမံကိန်းအတွက် ဖန်တီးခဲ့သော မြန်မာနိုင်ငံ ဆန်စပါးထုတ်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းမှ သိန်းပေါင်းများစွာသော တောင်သူလယ်သမားများ၏ ဘဝနှင့် အခြေအနေသည်လည်း တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ်

ဆိုးဝါးလျက်သာ ရှိနေခဲ့သည်။ လယ်လုပ်ကိုင်နေသော ဆင်းရဲသားလယ်သမားပေါင်းများစွာတို့သည် ကိုယ်ပိုင်လယ်များ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးလျက်၊ သီးစား လုပ်ကိုင်နေကြသော ဘဝ၌လည်း ၎င်းတို့၏ဘဝမှာ မရေရာနှင့် မလုံခြုံဖြစ်နေသည်။ ချစ်တီး၊ မြေရှင်နှင့်မြီရှင်တို့၏ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းသမျှတို့ကို ငဲ့၍ခံနေခဲ့ကြရသည်။ ထိုကဲ့သို့ ခံရဖန်များလာသောအခါ တောင်သူလယ်သမားများသည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနှင့် မငြိမ်မသက်ဖြစ်လာကြလေသည်။

ယင်းသို့ ကျောင်း၏ ပြင်ပ၌ မိဘပြည်သူတို့ အလူးအလဲ ခံစားနေရသောဘဝကို ကျောင်းသားများသည် တုံ့ကိုဘာဝေ ကြည့်၍ မနေနိုင်ကြတော့ချေ။ မိဘတို့၏ အရေးသည် သားသမီးများ၏ အရေးနှင့် မည်ကဲ့သို့မှ ခွဲခွာ၍မရစေကောင်းသည့်အားလျော်စွာ ကိုဘုန်းနိုင် အပါအဝင် ထောင်ပေါင်းများစွာသော ကျောင်းသားတို့သည် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာကြသည်။ မငြိမ်မသက်ဖြစ်လာကြသည်။ သူတို့သည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေသော အလုပ်သမားနှင့် လယ်သမားများ၏ အရေးကို လိုက်ပိုက်၍ ကြည့်မနေနိုင်တော့ချေ။

၁၉၃၈ ခုနှစ် ကုန်ခါနီးတွင် ရေနံမြေမှ ဘီအိုစီ အလုပ်သမားများသည် သပိတ်မှောက်ခါ၊ ၎င်းတို့၏ အလုပ်သမားတက်ကြီးကို ရန်ကုန်သို့ ခေါ်ဆောင် ချီတက်လာရင်း မကွေးသို့ အရောက်တွင် မျက်နှာဖြူအရေးပိုင်နှင့် ရာဇဝတ်ဝန်တို့၏ ပိတ်ဆို့တားဆီးခြင်းကို ခံရသဖြင့် ရန်ကုန်သို့ မချီတက်လာနိုင်အောင် အခက်အခဲ တွေ့နေကြလေသည်။ အမျိုးသမီး သပိတ်မှောက်အလုပ်သမားများကိုလည်း ဘီအိုစီ ကုမ္ပဏီသည် ကိုလိုနီပုလိပ်များ၏ အကူအညီဖြင့် ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ပြုမူဆက်ဆံခြင်း ပြုလေသည်။

ယင်းသို့ ဘီအိုစီ အလုပ်သမားများ၏ ဒုက္ခပင်လယ်ဝေနေသောအဖြစ်ကို လက်ပိုက်၍ ကြည့်မနေနိုင်ကြတော့သော ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားများ သမဂ္ဂမှ ဥက္ကဋ္ဌ ကိုဗဟိန်းနှင့် အတွင်းရေးမှူး ကိုဗဆွေတို့သည် တက္ကသိုလ်ကျောင်း၏ နယ်နိမိတ်ကို ကျော်လွှားကာ မကွေးဘက်သို့ ထွက်သွားကြလေသည်။ ဥက္ကဋ္ဌ ကိုဗဟိန်းနှင့်

အတွင်းရေးမှူး ကိုဗဆွေတို့သည် မကွေး၌ သောင်တင်ကာ ဒုက္ခရောက်နေသော ရေနံမြေ အလုပ်သမားများကို သွားရောက်ကြည့်ရှု၍သာ ကြည့်ရှုသည်ကား မဟုတ်ချေ။ ဗြိတိသျှကိုလိုနီ အုပ်ချုပ်ရေးသမားများက ဟန့်တားနှောက်ယှက်ခြင်း ပြုသဖြင့် ရန်ကုန်သို့ ဆက်လက်ချီတက်ခြင်း မပြုနိုင်အောင် အခက်အခဲတွေ့နေကြရသော ဘီအိုစီ သပိတ်မှောက် အလုပ်သမားများကို ရန်ကုန်သို့ ဆက်လက်ချီတက်နိုင်ရန်အတွက် သွားရောက် ကူညီကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သွားရောက်လှုံ့ဆော် ခေါင်းဆောင် ကြခြင်းလည်းဖြစ်လေသည်။

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ကျောင်းသား ခေါင်းဆောင်များသည် ၎င်းတို့၏ မိဘပြည်သူများ အရေးကို လက်ပိုက် ကြည့်မနေနိုင်တော့၍ ယင်းသို့ သွားရောက် ကူညီခေါင်းဆောင်ခြင်း ပြုကြရာမှ မကွေးအရေးပိုင်က ဥက္ကဋ္ဌ ကိုဗဟိန်းနှင့် အတွင်းရေးမှူး ကိုဗဆွေတို့ကို လူဆိုးပုဒ်မ (၁၀၇)နှင့် ရမ်းကား ဖမ်းဆီးခြင်း ပြုလိုက်သည်။ ယင်းသို့ ကျောင်းသား ခေါင်းဆောင်များကို ဖမ်းဆီးလိုက်ခြင်းမှာ ကျောင်းသားများကို ပြည်သူလူထု၏ လှုပ်ရှားမှုအတွင်းသို့ ရောထွေး၍ ပါမလာနိုင်အောင် ဟန့်တား ချိမ်းချောက်လိုက်ခြင်း မျှသာ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဗြိတိသျှ ကိုလိုနီသမားများသည် အမှားကြီး မှားသွားကြလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ခေါင်းဆောင်များကို ယင်းသို့ ဖမ်းဆီးချိမ်းချောက် လိုက်ခြင်းသည်ပင်၊ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေသော မြန်မာနိုင်ငံကျောင်းသားထု တစ်ရပ်လုံးကို ဆူပူရန် အခါပေးလိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသောကြောင့်တည်း။ ပေါက်ကွဲတော့မည့် ယမ်းအိုးကြီးအတွင်းသို့ မီးပွားချပေး လိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသော ကြောင့်တည်း။

ထိုနှစ်တွင် ကိုဘုန်းနိုင်သည် ဝိဇ္ဇာတန်း နောက်ဆုံးနှစ်ကို ဖြေကြားရန် ပြင်ဆင်နေသောနှစ် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား သမဂ္ဂအဆောက်အဦး ထက်မှ အလံစိမ်းပြလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူသည် အခြားအခြားသော

ကျောင်းသားများ အားလုံးနှင့်အတူ ဗြိတိသျှကိုလိုနီပညာရေး စံနှစ်ကြီးကို အတိအလင်း ပုန်ကန်ကာ အများပြည်သူတို့၏ တိုက်ပွဲအတွင်းသို့ ခြေစုံပစ်၍ ဝင်လာခဲ့သည်။

ပြည်သူတစ်ရပ်လုံး၏ အံ့ကြွမှုကြီးကို ဖိနှိပ်ဖြိုခွဲနိုင်ရန် အတွက် ဗြိတိသျှ ကိုလိုနီသမားများသည် မီးကုန်ယမ်းကုန် ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။ ထိုသို့ ဗြိတိသျှသမားများက မီးကုန်ယမ်းကုန် ဖိနှိပ်နေသည့်အချိန်တွင် အဘယ်နိုင်ငံရေး ပါတီကမှ စိတ်မကူးဝန်ခံခဲ့သော ပုဒ်ထီး ပုဒ်မများကို ချိုးဖောက်ကာ ကျောင်းသားများသည် နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး တပ်ဦးမှ အာဏာ ဖီဆန်ခဲ့ကြသည်။ ကျောင်းသားလူငယ်များသည် ဗြိတိသျှကိုလိုနီသမားက အလကြမ်း ဖိနှိပ်ဖမ်းဆီးနေသည့်ကြားမှ တစ်နိုင်ငံလုံးသို့ တပ်လှန့်ကာ အမျိုးသား လွတ်လပ်ရေး တိုက်ပွဲကို ရဲရဲဝန့်ဝန့် ဆင်နွှဲတိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်။ ဗြိတိသျှကိုလိုနီသမား၏ အုပ်ချုပ်ရေးယန္တရား၏ ဗဟိုရံချက်မဖြစ်သော အတွင်းဝန်ရုံးကြီးကို ဝိုင်းဝန်း ပိတ်ဆို့ခဲ့ကြသည်။ အစာငတ်ခံကာ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြသည်။ ကိုလိုနီမြင်းစီးပုလိပ်များ၏ အကြမ်းဖက် ရိုက်နှက်မှုကို ခံရသဖြင့် ကျောင်းသားအများအပြား၏ သွေးမြေသို့ ကျခဲ့ရသည်။ သို့ရာတွင် ကျောင်းသားများသည် နောက်တွန့်ခြင်း မရှိခဲ့ကြချေ။ အလုပ်သမား၊ တောင်သူလယ်သမားများနှင့်အတူ ကိုလိုနီဆန့်ကျင်ရေး၊ အမျိုးသား လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲကို သူရသတ္တိရှိရှိနှင့် တိုက်ခိုက်ဆင်နွှဲခဲ့ကြသည်။

လူငယ်ဝိုင်းက ခေါင်းဆောင်လျက် ရှိသော ဒို့ဗမာအစည်း အရုံးနှင့် ကျောင်းသားများက ခေါင်းဆောင်ခဲ့ကြသော ကိုလိုနီဆန့်ကျင်ရေး၊ အမျိုးသား လွတ်လပ်ရေး တိုက်ပွဲ၊ ၁၃၀၀ ပြည့် အရေးတော်ပုံကြီးသည် ဗြိတိသျှကိုလိုနီသမားများအား မျောက်မီးခဲ ကိုင်မိသလို ဖြစ်စေခဲ့သည်။ မြန်မာတစ်မျိုးသားလုံးက ဝိုင်းအုံတိုက်ခိုက်ခြင်း ပြုကြသဖြင့် သွေးရှူးသွေးတန်း ဖြစ်နေခဲ့သော ဗြိတိသျှကိုလိုနီသမားများသည် ကိုလိုနီစစ်တပ်နှင့် ပုလိပ်အဖွဲ့များကို လက်နက်ကိုင်ပြုကာ မြန်မာအမျိုးသားများအား အလကြမ်းနှိမ်နှင်းခြင်းပြုလေသည်။ မန္တလေးတွင် ငြိမ်းချမ်းစွာ ဆန္ဒပြကြသော လူထုကြီးကို သေနတ်နှင့် ပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်သဖြင့် ရဟန်းတော်နှင့် ကျောင်းသားလူငယ်များ အပါအဝင်

လူပေါင်း ၁၇ - ယောက်မျှ သေဆုံးခဲ့လေသည်။ မြန်မာနိုင်ငံအနှံ့အပြား၌လည်း ကာကွယ်ရေး ပုဒ်မဖြင့် ထောင်ပေါင်းများစွာသော ပြည်သူတို့ကို ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ခြင်း ပြုခဲ့လေသည်။ ပါလီမန်ဒီမိုကရေစီစနစ်၏ မိခင်ကြီးဟူ၍ မိမိတို့ကိုယ်ကို ဝါကြွားခြင်း ပြုလျက်ရှိသော ဗြိတိသျှ လူယဉ်ကျေးများသည် မိမိတို့၏ အမျိုးသားလွတ်လပ်ရေးနှင့် ဒီမိုကရေစီရေး အတွက် ငြိမ်းချမ်းစွာ ဆန္ဒပြ တိုက်ပွဲဝင်လျက်ရှိကြသော မြန်မာနိုင်ငံပြည်သူအား ရဟန်းတော်များနှင့် ကျောင်းသားလူငယ်များပါမကျန် ရက်ရက် စက်စက် သတ်ဖြတ်ခဲ့ကြလေပြီ။

အကြမ်းဖက်ကာ ဖိနှိပ်သတ်ဖြတ်ခြင်း ပြုလာသော ရန်သူလူတန်းစားအား၊ ပြန်လည် အကြမ်းဖက်ခံ တိုက်ခိုက်သော နည်းနှင့် ခုခံတိုက်ခိုက်ခြင်း ပြုရန်အတွက်လည်း မမြင်၊ ပြင်ဆင်ခြင်းလည်း မပြုခဲ့သောကြောင့် ၁၃၀၀ ပြည့်နှစ်၊ ကိုလိုနီဆန့်ကျင်ရေး၊ အမျိုးသားလွတ်လပ်ရေး အရေးတော်ပုံကြီးသည် ကစဉ့်ကလျား ဖြစ်သွားခဲ့လေသည်။ ထိုသို့ပြည်သူ့ အရေးတော်ပုံ ပြိုကွဲသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များထံမှ စေ့စပ်ရေးသမားများသည် အာဏာပိုင်များနှင့် စေ့စပ်ကာ သပိတ်ကိုလှန်ရန် အားထုတ်ခြင်း ပြုကြလေသည်။ သို့ရာတွင် စေ့စပ်ရေးကို လက်မခံနိုင်သော ကျောင်းသား အများအပြားလည်း ရှိလေသည်။ ထိုအထဲတွင် ကိုဘုန်းနိုင် တစ်ယောက်လည်း အပါအဝင် ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် စေ့စပ်ရေး ခေါင်းဆောင်ပိုင်းသည် အများစုဖြစ်နေသဖြင့်၊ တော်လှန်ရေး အနည်းစု ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များသည် ဘာမျှမတတ်နိုင်ခဲ့ကြချေ။ သပိတ်ပြန်လှန်လိုက်ကြသောအခါ စေ့စပ်ရေးကို မည်ကဲ့သို့မျှ လက်မခံနိုင်သော ကျောင်းသား တစ်ဦးဖြစ်သော ကိုဘုန်းနိုင်သည် ကျောင်းသို့ ပြန်မသွားတော့ချေ။ သူတစ်သက်တွင် ဘယ်တော့မှ မစေ့စပ်ဟု စေ့စပ်ကာ သပိတ်လှန်ရန် ပြင်ဆင်နေကြသော ကျောင်းသား ခေါင်းဆောင်များကို ခါးခါးသီးသီး ပြောဆိုပြီးနောက် သပိတ်စခန်းမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ကျောင်းသို့ မပြန်ဟုဆိုကာ သပိတ်စခန်းမှ ထွက်လာခဲ့သော ကိုဘုန်းနိုင်သည် သူ၏ အနာဂတ်အတွက် ဘာရည်မှန်းချက်နှင့် ပြင်ဆင်မှုမျှလည်း မရှိသေးချေ။ သူသည် လောကကြီး တစ်ခုလုံးနှင့် မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ၊ လူငယ်တို့

သဘာဝအလျောက် စိတ်လိုက်မာန်ပါ ခြေဦးတည့်ရာသို့ ထွက်လာခဲ့ခြင်းမျှသာ ဖြစ်လေသည်။

၁၃၀၀ ပြည့်နှစ် အရေးတော်ပုံသည် မြန်မာနိုင်ငံကို ကိုလိုနီဆန့်ကျင်ရေးနှင့် အမျိုးသား လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲ သမိုင်းတွင် ထင်ရှားကြီးကျယ်လှသော မိုင်တိုင်ကြီး တစ်တိုင်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ကိုလိုနီဆန့်ကျင်ရေး အရေးတော်ပုံတွင် အလုပ်သမား၊ လယ်သမားနှင့် ကျောင်းသားလူငယ်များသည် တပ်ပေါင်းစုဖွဲ့ကာ ဗြိတိသျှ ကိုလိုနီသမား များကို အကွဲအပြဲ ထိုးနှက်ခြင်းပြုခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ဗြိတိသျှ ကိုလိုနီသမားများနှင့် ပူးပေါင်း လုပ်ကိုင်နေသော ဒေါက်တာဘမော် ဦးဆောင်သည့် ညွန့်ပေါင်းအစိုးရကိုဆွဲချကာ အခြားရုပ်သေး အစိုးရတစ်ခုကို ဂုံးပိုး၍ တင်ပေးလိုက်ခြင်းထက် ဘာမျှတော့ကား ထိရောက်အောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ချေ။ ထိုအချိန်က လူငယ်ပိုင်းမှ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင် အများအပြားသည်ပင် ဗြိတိသျှ ကိုလိုနီသမားများ၏ ၉၁ ဌာနအုပ်ချုပ်ရေးကို အထင်ကြီးနေသူများ ရှိခဲ့သည်။ သူတို့က ပြည်သူလူထုကို ဗြိတိသျှတို့အကြိုက် နှိပ်ကွပ်ခြင်း ပြုနေသော ညွန့်ပေါင်းအစိုးရကို လူထုနည်းနှင့် အကြပ်ကိုင် ဖြုတ်ချ လိုက်ပြီးနောက် “အမျိုးသားအစိုးရ” ကိုတင်မြှောက်ခြင်း ပြုနိုင်လိမ့်မည်ဟုတ် စိတ်ကူးများ သန်ခဲ့ကြသလား မသိချေ။ တစ်ကယ်ဆိုတော့ ကျွန်ုပ်ရန်အတွက်မျှသာ ဖြစ်သော ၉၁ ဌာနအုပ်ချုပ်ရေး၏ ဘောင်အတွင်း အမျိုးသားအစိုးရကို တင်မြှောက်နိုင်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ကြခြင်းသည် နေ့ခင်းကြောင်တောင် အိပ်မက်မက်နေခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဗြိတိသျှ ကိုလိုနီသမားများက ခွင့်ပြုနိုင်သော ရုပ်သေးအစိုးရကို ဖွဲ့စည်းရာ၌ပင်၊ အောက်လွှတ်တော်ဟူ၍ ကင်ပွန်းတပ်ထားသော ဗြိတိသျှရုပ်သေးစင်၌ မြန်မာနိုင်ငံရှိ ဗြိတိသျှအရင်းရှင် ကုမ္ပဏီကြီးများ၏ ၃၆ ပြားမျှ အရေအတွက်ရှိသော ပြားများက အလေးတင်းပေးမှသာလျှင် “ကဲဘိနက်” ဟု အခေါ်အဝေါ်ပြုထားကြသော “အစိုးရ” အဖွဲ့ကို ဖွဲ့စည်းနိုင်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထိုဗြိတိသျှခွဲပြား ၃၆ ပြားကသာ ကိုလိုနီရုပ်သေးအစိုးရကို အသက်သွင်းနိုင်သည်။ ဖြုတ်ချပစ်လိုက်နိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် ၉၁ ဌာနဟူ၍ အမည်ပေးထားသော ကျွန်ပြုရေးစီမံကိန်းကို တော်တော်ကလေး အထင်ကြီးခဲ့ကြသော လူငယ်ပိုင်းနိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင်များသည် ၁၃၀၀ ပြည့်အရေးတော်ပုံ၏ နောက်ပိုင်းတွင် ၎င်း၏သဘောထားများကို ပြင်ဆင်လာကြသည်။ လူထုနည်းဖြင့် တိုက်ပွဲဝင်လာကြသော ပြည်သူတို့အား ၎င်း၏ အကျိုးစီးပွားကို ချိမ်းချောက်လာသောအခါ ဗြိတိသျှကိုလိုနီသမားများသည် နှိပ်ကွပ်သတ်ဖြတ်ခြင်း ပြုသည်ကိုလည်း မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်ခဲ့ကြရပြီဖြစ်၍ ထိုနည်းတစ်နည်းဖြင့်သာ မိမိတို့၏ အမျိုးသားလွတ်လပ်ရေးကို မရနိုင်တော့ကြောင်းလည်း နားလည် လာကြသည်။ မိမိတို့အား အကြမ်းဖက်လာသော အုပ်ချုပ်သူ လူတန်းစားကို လူထုနည်း ပါလီမန် နည်းတစ်ခုတည်းနှင့်သာ ပြန်လှန်ခံရ၍ မဖြစ်မသင့်ဘဲ။ သူကိုင်စွဲသော လက်နက်ကို မိမိကလည်း ကိုင်စွဲခြင်းပြုမှသာလျှင် ဖြစ်နိုင်တော့မည့် နည်းလမ်းကို လေးလေးနက်နက် သဘောပေါက်လာကြတော့သည်။

သပိတ်လှန်လိုက်သောအခါ သုံးလေးလနည်းပါးမျှ မအိပ်မနေ အလုပ်လုပ်ခဲ့သော ငယ်ရွယ်သူ ကိုဘုန်းနိုင်သည် စိတ်နှိုးနှိုးဖြစ်ခါ၊ အိပ်ရာထက်သို့ ဘုံးဘုံးကြီးလဲကျသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ချောင်းတစ်ဟွတ်ဟွတ်ဆိုးကာ အိပ်ရာထက်တွင် လူမမာတစ်ယောက်လုံး ဖြစ်နေသည့် တိုင်အောင်လည်း သူသည် စိတ်အားကား မလျော့သေးချေ။ အခြားအခြားသူများက အရုံးပေးကာ အလံလဲ့လိုက်ကြပြီဖြစ်သည့်တိုင်အောင် သူသည် ၎င်း၏ အလံကိုမလှဲချေ။ လွှင့်ထူ၍ ထားမြဲထားသည်။ သူသည် ကျောင်းသို့မပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။ ကျွန်စိတ်မွေးသော တက္ကသိုလ်သို့ ဘယ်တော့မှ ပြန်မဝင်တော့ဟု သံမိဌာန်ချလိုက်ပြီလည်း ဖြစ်သည်။ သူထိုက်နှင့်သူကံ သူသည် လူလောကကြီးအား ရင်ဆိုင်ရန် စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင်သူသည် ဘာမျှ မပြင်ဆင်ရသေးချေ။ ၎င်းအပြင် သူကိုယ်၌ငယ်လည်း အိပ်ရာထက်တွင် ချောင်းတစ်ဟွတ်ဟွတ်နှင့် လဲနေသော လူမမာတစ်ဦးမျှသာဖြစ်လေသည်။ သူ့အား သူများနည်းတူ တက္ကသိုလ်ပညာရပ်များကို တတ်မြောက်၍ ကြီးပွား ကောင်းစား

စေလိုကြသဖြင့် အဆင်းရဲခံ၊ အငတ်ခံကာ ကျောင်းထားပေးခဲ့ကြသော မိဘများကိုပင်လျှင် သူသည် ထည့်သွင်း စဉ်းစားခြင်း မပြုနိုင်တော့ချေ။

“ကျွန်စိတ်မွေးတဲ့ တက္ကသိုလ်မှာ မနေလိုလို့ထွက်ခဲ့တာ...” ဆိုသောသီချင်းကို ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် အော်ဟစ်သီဆိုခဲ့သော ကျောင်းသားများ အဘယ်မှာနည်း...။

လာမဲ့ဘေးပြေးတွေ၊ လူမိုက်အလိုရှိသည်။ မီးဒုတ်မီးဒုတ်ရှိ၊ - ရှိ၊ သူပုန် - သူပုန် ထ-ထ...၊ နယ်ချဲ့အစိုးရ ပျက်စီးပါစေ - ဟု အာပေါက်လုမတတ် အော်ဟစ်ခဲ့ကြသော ရဲဘော်ရဲဘက်များကား ကိုလိုနီပညာရေး အာဏာပိုင်များက စစ်မေးသော စာမေးပွဲကို ဖြေဆို၍ နေခဲ့ကြလေပြီ။

ကိုဘုန်းနိုင်ထံသို့ သူတို့တစ်ယောက် တစ်လေမျှ လာ၍ပင် ကြည့်ဖော် မရတော့ချေ။ နယ်ချဲ့သမားကို တိုက်ခိုက်ရင်း ဒဏ်ရာရခဲ့သော သူတို့၏ ရဲဘော်တစ်ဦးကို မေ့ကြလေပြီ။

ကိုအုံးကျော် တစ်ယောက်သာ သူ့ကို လာရောက်ကြည့်ရှုဘော်ရသည်။ မေးမြန်း အားပေးခြင်းပြုသည်။ ကိုအုံးကျော် သည် ကိုဘုန်းနိုင်ကဲ့သို့ ဝိဇ္ဇာတန်း ကျောင်းသား တစ်ဦးဖြစ်သည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဆိုးတိုင်ပင်ကောင်းတိုင်ပင် သဘောထားခြင်းသည် အခါခပ်သိမ်းလိုလို တိုက်ဆိုင်တူညီတတ်ကြသော လူချင်းဖြစ်သည်။ ကိုအုံးကျော်သည် ကိုဘုန်းနိုင်ထက် လေးငါးနှစ်ကြီးသော်လည်း သက်တူရွယ်တူ သူငယ်ချင်းများကဲ့သို့ ဆက်ဆံခင်မင်လေသည်။ ထို့ကြောင့် အခြားသူငယ်ချင်းများနှင့် ရဲဘောက် တစ်ဦး တစ်ယောက်မျှ မလာတတ်သော်လည်း ကိုအုံးကျော်သည် လူမမာဆီသို့ လာနေခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်။

လူမမာသည် တစ်စုံတစ်ရာကို မကျေမချမ်း ဖြစ်နေသကဲ့သို့ တောက်ခေါက် လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် အားနည်းလှသဖြင့် တောက်ခေါက်သံသည် ခပ်တိုးတိုးမျှ ထွက်လာသည်။

“ခင်ဗျားအနေဆိုးနေသလား ...ကိုဘုန်းနိုင်” ဘေးမှကိုအုံးကျော်က စိုးရိမ်သကဲ့သို့ မေးမြန်းလိုက်သည်။

“အနေဆိုးလို့ မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ ... အခံရခက်လို့ပါ”

ကိုအုံးကျော်သည် လူမမာ၏ စကားကိုနားမလည်လိုက်သဖြင့် တွေး၍နေသည်။

“ကျုပ်တို့လုပ်ချင်တာကို လုပ်ရလို့တော့ သေရမှာကို မကြောက်လိုက်တာဗျာ ...”

လူမမာသည် ၎င်းပြောလိုရာကိုသာ ပြောဆို၍နေသည်။

ကိုအုံးကျော်သည် ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေသည်။

“ကျုပ်တို့ လုပ်ချင်တာကို မလုပ်ရဘဲ သေသွားမှာကိုသာ တစ်ခုဘဲ ကျုပ်တော့ စိုးရိမ်တယ် ... ကိုအုံးကျော်” လူမမာသည် ၎င်း၏ ဝမ်းတွင်း၌ရှိသော အစိုင့်အခဲများ အံထုတ်လျက် ရှိနေသည်။ ပြင်းထန်လျက်ရှိသော ၎င်း၏ သူငယ်ချင်းကို လွှတ်ပေးထား၍ မဖြစ်တော့မှန်း အကဲခတ်မိသော ကိုအုံးကျော်သည် သက်ပြင်းကိုချလိုက်ပြီးနောက် “ခင်ဗျားဟာက မပြင်းထန်လွန်းဘူးလား ... ကိုဘုန်းနိုင်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

လူမမာသည် မျက်လုံးကိုဖွင့်၍ ကြည့်လေသည်။

“လောကမှာ အစွန်းနှစ်ဖက်ကို လိုက်ရင် ဘယ်တော့မှ မအောင်မြင်နိုင်ဘူးလို့ ကျုပ်တို့ ဘုရားသခင်က ဓမ္မစကြာတရားတော်မှာ ဟောထားတယ်ဗျ” အဘိဓမ္မာ ကျောင်းသားကြီး ကိုအုံးကျော်က ဘုရားသခင်ကို ကိုးကား၍ နားသွင်းလိုက်သည်။

“ဆိုစမ်းပါဦးဗျ”

“စောင်းကို ဥပမာထားပီးပြောရရင် စောင်းကြိုးဟာ လျော့လွန်းအားကြီးရင်လဲ နားထောင် မကောင်းသလို တင်းလွန်းအားကြီးရင်လဲ လွယ်လွယ်နဲ့ ပြတ်သွား တတ်တယ် မဟုတ်လားဗျ...”

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို တင်းလွန်းအားကြီးလှတယ်လို့ ပြောချင်တယ် ဆိုပါတော့ဗျာ .. ဟုတ်လား .. ကိုအုံးကျော်...”

“အများနဲ့ခင်ဗျားက တစ်ယောက်ထဲဖြစ်နေတော့ တင်းသလား၊ မတင်းဘူးလား ဆိုတာ ခင်ဗျားဘာသာဘဲ စဉ်းစားစမ်းပါဦး...”

“အများက မှားနေတာကို ကျုပ်ကပါလိုက်ပြီး သူတို့နဲ့ မှားရမှာလားဗျ ကိုအုံးကျော်”

“လူဆိုတဲ့သတ္တဝါဟာ အများနဲ့ စုဝေးပေါင်းသင်းနေထိုင်ရတဲ့ သတ္တဝါအမျိုးအစား ဖြစ်လေတော့ ကျုပ်ခင်ဗျားကို နောက်ထပ် ဥပမာ တစ်ခုပေးချင်သေးတယ် ကိုဘုန်းနိုင်”

“ကောင်းပြီ တစ်ခါတုန်းက တိုင်းပြည်တစ်ပြည်မှာ နက္ခတ်တာရာကြည့်တတ်တဲ့ ပုရောဟိတ် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တစ်ယောက်ရှိသတဲ့ဗျ။ တစ်နေ့ညခင်းမှာ အဲဒီပုရောဟိတ် ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ နက္ခတ်အနေအထားကို ကြည့်လိုက်တော့၊ မကြာခင် တစ်တိုင်းပြည်လုံးမှာ မိုးခါးကြီးရွာလိမ့်မယ်ဆိုတာ တွေ့တွေ့ရသတဲ့ ...”

“ဆိုစမ်းပါဦးဗျာ...”

“အဲဒီလို တစ်တိုင်းပြည်လုံးမှာရွာတဲ့ မိုးခါးရေတွေ သောက်သုံးကြတဲ့ တိုင်းသူပြည်သားတွေ အားလုံး ရူးသွပ်ကုန်ကြလိမ့်မဲ့ အရေးကိုလဲ တွက်ချက် သိမြင်လေတော့ ဘုရင်မင်းမြတ်ဆီကို အခစားဝင်ပြီး ဒီအကြောင်းကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် လျှောက်ထားခြင်း ပြုသတဲ့ဗျ...”

“အင်း အင်း အင်း”

"ဒီတော့ဘုရင်မင်းမြတ်က ဘယ်လိုလုပ်ဘို့ သင့်သလဲလို့မေးတော့၊ ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားကြီးက ဒီကိစ္စကို တိုင်းသူပြည်သားတွေ မသိအောင်ဖုံးဖိထားပြီး ဘုရင်နဲ့ ပုဏ္ဏားကြီးတို့ နှစ်ဦးအတွက်သာ ရေကောင်းရေသန့်တွေကို သိုလှောင်ထားဖို့ အကြံပေး သတဲ့ဗျ"

"ဆိုစမ်းပါဦးဗျ"

"မကြာပါဘူးဗျာ အဲဒီတိုင်းပြည်မှာ မိုးခါးကြီးဟာ ရွာချလိုက်ပါရောတဲ့ ... ဘယ်လိုမှ မသိရှာကြတဲ့ တိုင်းသူပြည်သားတွေ ကတော့ မိုးခါးရေကို သောက်သုံးကြ သပေါ့ဗျာ ... ဒီလိုမိုးခါးရေကို သုံးမိသောက်မိကြတဲ့အတွက် ပုဏ္ဏားကြီး တွက်ချက်ထားတဲ့ အတိုင်း လူတွေအားလားဟာ ရူးသွပ်ကုန်ကြသတဲ့..."

"အင်း အင်း အင်း"

"ရေကောင်း ရေသန့်တွေကို သိုလှောင်ပြီးသုံးစွဲနေကြတဲ့ ဘုရင်နဲ့ ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားကြီးတို့ကတော့ မရှူးကြဘူးပေါ့ဗျာ..."

"တယ်ဟုတ်လိုက်ပါကလားဗျာ "

"ဒါပေမယ့် မိုးခါးရေကို သောက်သုံးလို့ ရူးသွပ်နေကြတဲ့ တိုင်းသူပြည်သားတွေက သူတို့ဘုရင်နဲ့ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားကြီးကို ဝိုင်းလက်ညှိုးထိုးပြီး အရှူးလို့အော်ပါရောတဲ့ဗျာ..." ကိုအုံးကျော်သည် ခေတ္တအနားယူကာ လူမမာ၏အရိပ်အခြေကို မသိမသာ အကဲခပ် ကြည့်ရှုလိုက်သည်။ အတန်ကြာမှ အကဲခတ်ငြိမ်သက်နေပြီးမှ ကိုဘုန်းနိုင်ဟု လူမမာကို ခေါ်လိုက်သည်။

"ဗျာ..."

"ဒီကိစ္စကို ခင်ဗျားဘယ်လိုထင်သလဲ ..."

"ဘယ်လိုကိစ္စလဲဗျ ...ကိုအုံးကျော်..."

"ဒီလူစုနှစ်စုထဲက ဘယ်အစုကို ရူးတယ်ပြောမလဲ "

"တိုင်းသူပြည်သားတွေက ရူးတာပေါ့ဗျာ..." လူမမာက အဆိုင်းမတွ ဖြေကြားလိုက်သည်။

ကိုအုံးကျော်သည် သက်ပြင်းကိုချလိုက်သည်။

"အရူးကလူကောင်းကို အရူးလို့ဆိုတာနဲ့ လူကောင်းက လိုက်ရူးရမဲ့ အပေါက်ကို ခင်ဗျားက ပြောချင်နေသာလား ကိုအုံးကျော်..."

"ဒီအဘိဓမ္မာကြီးကိုသာ ခင်ဗျားကလက်ခံထားရင်တော့ ရှေ့ရှောက် ခင်ဗျား လူလုပ်ဖို့ ခက်လိမ့်မယ် ထင်တယ် ကိုဘုန်းနိုင်..."

"ဘယ်လိုခက်တာလဲဗျ ကိုအုံးကျော်..."

"တစ်ခါတုန်းက ခင်ဗျားတို့ကျုပ်တို့ ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းရှိခဲ့ဖူးတဲ့ စကားကလေး တစ်ခွန်းကို သတိရမိတယ်ဗျ "

"ဆိုစမ်းပါဦးဗျာ..."

"အများက 'ကျွဲ' ကို 'ကျဲ' လို့ ဖတ်နေရင် ကိုယ်ကလဲ 'ကျွဲ' ကို 'ကျဲ' လို့ဖတ်တတ်ရမယ်တဲ့ဗျ "

"ခင်ဗျားက ဆရာကြီးနဲ့ ကျုပ်ကိုလှည့်ပြီး တိုက်ချင်လို့လားဗျ...ကိုအုံးကျော် "

ကိုအုံးကျော်သည် တစ်ဘက်သပ် အယူသီးနေသော သူ၏ သူငယ်ချင်းကို ဖြောင်းဖြူ ပြောဆိုခြင်းပြုရန် စိတ်ပျက်လာသကဲ့သို့ သက်ပြင်းကို ခပ်ရေးရေးချရင်း ထိုင်ရာမှ

ထလိုက်သည်။ ထို့နောက် ပြုတင်းပေါက်ဝသို့ လျှောက်သွားပြီးလျှင် မီးရထားလမ်းဘက်သို့ ငြိမ်သက်စွာ ငေးမော ကြည့်ရှုနေလေသည်။

ကိုအုံးကျော်သည် ကိုဘုန်းနိုင်ကို နောက်ထပ်၍ စကားပြောဆိုခြင်း မပြုလိုတော့ သကဲ့သို့ မီးရထားလမ်းဘက်ဆီသို့ ငြိမ်သက်စွာ ငေးမောကြည့်ရှုနေသည်။ အသက် ငယ်ရွယ်လျက် လူ့လောကအတွေ့အကြုံ နည်းပါးသော ကိုဘုန်းနိုင်၏ အနာဂတ် အရေးကို ရှေ့ရှေ့ဝေးဝေး တွေးတောရင်း သတ်ပြင်းကိုလည်း ချနေမိသည်။ ထိုလောက၌ မိမိက ဖြစ်ခြင်သောအရာနှင့် အချေအနေက ခွင့်ပြုသောအရာကို ခွဲခြားခြင်း ပြုတတ်ပုံ မရသေးသော ကိုဘုန်းနိုင်တစ်ယောက်အတွက် ရင်လေးနေပုံလည်းရလေသည်။

ခပ်စောစောက ကိုအုံးကျော်နှင့် အကြောက်အကန် ငြင်းခုံခြင်းပြုခဲ့သဖြင့် အားအင် ကုန်ခမ်းသွားသော ကိုဘုန်းနိုင်သည် အနည်းငယ်အပန်းပြေလာသည်။ သူသည်မှိုန်း၍ နေရာမှ မျက်လုံးကိုဖွင့်ကြည့်လေသည်။ ထို့နောက် “ဗျို့ကိုအုံးကျော်” ဟု ခေါ်လိုက်သည်။

ကိုအုံးကျော်သည် ပြုတင်းပေါက်ကို ကျောခိုင်းကာ ခပ်စောစောက ထိုင်နေခဲ့သော ကုလားထိုင်ထက်တွင် မထိုင်ချင်ထိုင်ချင်နှင့် လာ၍ထိုင်လိုက်သည်။ သူသည် ငယ်ရွယ်သော ကိုဘုန်းနိုင်ကို များစွာ စကားပြောဆိုခြင်း မပြုလိုလှသကဲ့သို့ မျက်လွှာချထားလေသည်။

“ခင်ဗျားစောစောက ပြောဆိုခဲ့တဲ့ ‘ကျွဲ’ နဲ့ ‘ကျဲ’ ကိုမဆက်တော့ဘူးလားဗျ...” လူမမာကစလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဒီအတိုင်းသာ သွားရင်တော့ လောကရဲ့ အပြင်ဘက်မှာ တစ်ယောက်ထဲ နေရလိမ့်မယ် ထင်တယ် ကိုဘုန်းနိုင်” ကိုအုံးကျော်သည် အပြောချင်ပြောချင်နှင့် ခပ်အေးအေး ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ကိုယ်ယုံကြည်နှစ်ခြိုက်တာကိုသာ လုပ်ရမယ်ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားပြောတဲ့ လောကကြီးရဲ့ အပြင်ဘက်မှာ ကျုပ်တစ်ယောက်ထဲဘဲ နေချင်နေရပါစေဗျာ ကိုအုံးကျော် ကျုပ်ဝမ်းမနည်းပါဘူး...”

“လူဆိုတဲ့ သတ္တဗေဒ သတ္တဝါဟာ မိမိဘာသာတစ်ယောက်ထဲ အထီးထီး အကျန်ကျန်နေလို့ ဖြစ်တဲ့ သတ္တဝါအမျိုးအစားမှ မဟုတ်ဘဲ ကိုဘုန်းနိုင်”

“ကျုပ်ဖြစ်အောင် နေနိုင်ပါတယ်ဗျ ကိုအုံးကျော်”

“ခင်ဗျားစကားက ဆင်ခြင်တုံတရား ကင်းမဲ့နေတဲ့ စကားပါ ကိုဘုန်းနိုင် တတ္တသိုလ် ပညာတတ် တစ်ယောက်အနေနဲ့ ခင်ဗျားခုလို စိတ်လိုက်မာန်ပါပြောတာ မတော်လှပါဘူးဗျာ...”

“ဒါတွေကို ကျုပ်ဂရုမစိုက်တော့ပါဘူးဗျာ”

“ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားသာ နှစ်နာတော့မှာပေါ့...”

“နှစ်နာတာကတော့ အဆန်းမဟုတ်ပါဘူး ကိုအုံးကျော်ရာ ခုဘဲကြည့်ပါလား ... ကျုပ်တို့ ကျောင်းသားတွေဟာ အလုပ်သမား လယ်သမားတွေနဲ့ လက်တွဲပြီး ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့သမားတွေကို တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြတာပဲ ရန်သူကကျုပ်တို့ကို ရက်ရက်စက်စက် ဖိနှိပ် သတ်ဖြတ်ခဲ့တယ် ဒါ့ကြောင့်မို့လို့ ဒီအရေးတော်ပုံကြီးမှာ ကျုပ်တို့ဘက်က ယာယီအားဖြင့် အရေးနိမ့်ခဲ့ရတယ်၊ သည်လိုယာယီအားဖြင့် အရေးနိမ့်ခဲ့ရတာကို ကျုပ်တို့ ခေါင်းဆောင်တွေက ရှုံးပီဟဲ့ဆိုပီး ရန်သူထံ ဒူးထောက် အညံ့ခံလိုက်ကြတယ်လို့ ကျုပ်မြင်တယ် ... ကျုပ်အနေနဲ့ကတော့ သည်လိုအရှုံးလဲမပေးဘူး ဒူးထောက် အညံ့ခံခြင်းလည်း မပြုဘူး သည်လို အရှုံးမပေးတဲ့အတွက် ကျုပ်ကို ခင်ဗျားတို့က မိုက်ရှူးရဲလို့ ဆိုကြလိမ့်မယ် ကျုပ်ကိုနှစ်နာလိမ့်မယ်လို့ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်ကပဲပြောနေပီ မဟုတ်လား...ပြောပါကိစ္စမရှိပါဘူး ခင်ဗျားတို့သာ ကိုလိုနီပညာရေးကို ဆက်သင်ကြပေါ့ဗျာ

စာမေးပွဲလည်း ဖြေကြပေါ့ဗျာ ကျုပ်ကိုတော့ ဒီတစ်သက်မှာကျောင်းကို ပြန်ဝင်ဖို့ ဘယ်တော့မှ မမျှော်လင့်နဲ့တော့ ကိုအုံးကျော်ဘယ်တော့မှ မမျှော်လင့်နဲ့တော့...”

“ခင်ဗျားဟာက အယူသီးလွန်းလှတယ်ဗျာ...” ကိုအုံးကျော်က မသက်မသာ ပြောဆိုလိုက်သည်။

“အယူသီးတယ်ဟုတ်လားဗျ ကိုအုံးကျော်” လူမမာသည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနှင့် ပြန်လည်မေးမြန်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်အယူအဆနဲ့ ပြောနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး ကမ္ဘာပေါ်ရှိ လူတစ်ယောက် အနေနဲ့ ပြောပြနေတာပါ ကိုဘုန်းနိုင်”

“ကမ္ဘာပေါ်ရှိ လူတစ်ယောက်ဆိုတဲ့ စကားကို ကျုပ်နားမလည်ဘူးဗျ ... ကိုအုံးကျော် ... ခဗျားဘာကို ပြောချင်တာလဲ...”

“သာမန်လူတစ်ယောက်လို့ ပြောချင်တာပါဗျာ”

“သာမန်လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ဘဲ ပြောစမ်းပါဦးဗျ...”

“စစ်ပွဲဆိုတာ ကိုယ်ကအရေးသာတဲ့အခါ ဆက်လက်တိုက်ခိုက်ဖို့ အရေးကြီးသလို ကိုယ့်ဘက်က အရေးမ လှတဲ့အခါ လိမ်လိမ်မာမာ ဆုတ်ခွာတတ်ဖို့ လိုအပ်တယ်ဗျ ကိုဘုန်းနိုင်”

“ကိုယ့်ဘက်က အရေးမလှတဲ့အခါ ခင်ဗျားတို့ပြောသွားသလို လိမ်လိမ်မာမာ ဆုတ်ခွာတတ်ဖို့ လိုတယ်ဆိုတာကို ကျုပ်လက်ခံပါတယ်၊ လက်နက်ချလိုက်တာကိုတော့ ကျုပ်ဘယ်နည်းနဲ့မှ လက်မခံနိုင်ဘူးဗျ...”

“ကျုပ်တို့ကို လက်နက်ချလိုက်တယ်လို့ ခင်ဗျားမြင်နေသလား”

“ကျုပ်က မြင်နေတာ မဟုတ်ဖူးဗျ...ကိုအုံးကျော် ခင်ဗျားတို့က လက်နက် ချနေကြတာ...”

ကိုအုံးကျော်သည် သက်ပြင်းကို ချလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် သူ၏ ဦးခေါင်း ကိုလည်း ခါရမ်းနေသည်။ အတန်ကြာမျှ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်၍နေရာမှ ကိုအုံးကျော်သည် မှိန်း၍နေသော ကိုဘုန်းနိုင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ “ကိုဘုန်းနိုင်” ဟုလည်း မတိုးမကျယ် ခေါ်လိုက်သည်။ လူမမာသည် မျက်လုံးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားဟာ လူချမ်းသာ ကြေးရတတ်တွေရဲ့ သားတစ်ယောက်တွေ မဟုတ်ဘူးနော် ...ကိုဘုန်းနိုင်...”

“ကျုပ်မိဘတွေ ဘယ့်လောက်ဆင်းရဲ ချို့တဲ့ကြတယ်ဆိုတာ ကျုပ်အသိဆုံး ပေါ့ဗျာ...”

“ဆင်းဆင်းရဲရဲ ချို့ချို့ငဲ့ငဲ့ သားကလေး တစ်ယောက်ကို ဖြစ်မြောက်စေချင်လို့ တက္ကသိုလ်ကို ပို့ခဲ့ကြတဲ့ ခင်ဗျားမိဘတွေကိုလဲ ပြန်ထောက်ဖို့ ကောင်းပါသေးတယ်ဗျာ ...”

“ကျုပ်မိဘတွေရဲ့ လွတ်မြောက်ချမ်းသာရေးဟာ တိုင်းပြည်တစ်ခုလုံးနဲ့ ဆိုင်တယ် ကိုအုံးကျော် တစ်တိုင်းပြည်လုံးမှ လွတ်မြောက်ချမ်းသာခွင့် မရသေးပဲနဲ့ ကျုပ်မိဘတွေရဲ့ လွတ်မြောက်ချမ်းသာရေးဟာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ ...”

“ခင်ဗျားဟာက ရှေ့ဝေးကြီးကျယ်လွန်းမနေဘူးလား ကိုဘုန်းနိုင်...”

“လူအများရဲ့ လွတ်မြောက်ရေးမရပဲနဲ့ လူတစ်ဦးရဲ့ လွတ်မြောက်ရေးဟာ မရှိနိုင်တဲ့ အကြောင်းကို ခင်ဗျားကပါ လက်မခံနိုင်တော့ဘူးပေါ့...ဟုတ်လား ကိုအုံးကျော်...”

“ခင်ဗျားဟာ မိဘဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ ကောလိပ်ကို လာပညာသင်နေတဲ့ ကျောင်းသား တစ်ယောက်နော် ကိုဘုန်းနိုင်”

“ဆိုစမ်းပါဦး...”

“ဒါပေမယ့် တက္ကသိုလ်ပညာရေးကို ခင်ဗျားဟာ အယုံအကြည် နည်းပါးတဲ့ ကျောင်းသား တစ်ယောက် ဖြစ်သွားပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“အဲဒီတော့ မိဘတွေက ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ သင်ပေးရကျိုးနပ်အောင်၊ ဒီဂရီကိုတော့ ရအောင်ယူဖို့ ကျုပ်တိုက်တွန်းချင်တယ် ဒီဂရီရပြီးတဲ့ အခါကျတော့မှပဲ ခင်ဗျားလုပ်ချင်တဲ့ နိုင်ငံရေးကို ဆက်လုပ်ဖို့ ကောင်းတယ်...”

“ကျုပ်တို့ကို ကျွန်စိတ်သွင်းပေးနေတဲ့ ထောင်ကြီးထဲကို ကျုပ်တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ပြန်မဝင်နိုင်တော့ဘူး ကိုအုံးကျော်...”

“ကျုပ်သဘောထားကိုသာ ပြောနေတာပါ ကိုဘုန်းနိုင် ... ဆုံးအောင်တော့ ခင်ဗျားဘဲ သီးခံပီး နားထောင်စမ်းပါဦး...”

“ဆိုစမ်းပါဦးဗျာ...”

“ခင်ဗျားအဖေဟာ ရောဂါသယ် ကောင်းကောင်း မကျန်းမာတော့ဘူး မဟုတ်လား...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ခင်ဗျား အမေဟာ အသက်အရွယ်ကြီးကာမှ သားတစ်ယောက်ကို ကောလိပ် ကျောင်းမှာ ထားနိုင်ဖို့အတွက် တစ်ဘက်က ဈေးရောင်းနေရတယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့....”

“သည်လို အသက်အရွယ်ကြီးပြီး ဆင်းရဲနေတဲ့ မိဘနှစ်ပါးအပေါ်မှာ ရှိနေတဲ့ သားတစ်ယောက်ရဲ့ တာဝန်ကိုလဲ ခင်ဗျားထည့်စဉ်းစားစေချင်တယ်...”

“အင်း.....အင်း.....”

“အခုကျုပ်တို့ တစ်တွေ သပိတ်လှန် လိုက်ရတာကို ခင်ဗျားက မကျေနပ်ဘူး ဟုတ်လား ခင်ဗျားအယူအဆနဲ့ ဆိုရင်တော့ ကျုပ်တို့ဟာရန်သူကို ဒူးထောက်လိုက်ကြတဲ့ သစ္စာဖောက်တွေ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နေလိမ့်မယ်...”

“ဟုတ်တယ်.....”

“ခင်ဗျားကတော့ ရန်သူကို ဒူးမထောက်ချင်လို့ ကျောင်းကိုပြန်မဝင်ဘူးလို့ တင်းနေတယ် ... စာမေးပွဲလဲ မဖြေဘူး၊ဟုတ်လား ကိုဘုန်းနိုင်...”

“ဟုတ်တယ်.....”

“အဲဒီလိုအများနဲ့ လမ်းခွဲပြီး ခင်ဗျားဘာသာ တစ်ယောက်ထဲ ခေါင်းခံနေတဲ့ အတွက် ကျုပ်တစ်ယောက်ကလွဲလို့ ခင်ဗျားဆီကို ဘယ်သူမှမလာကြတော့ဘူး...”

“ဒီအတွက်နဲ့တော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး ကိုအုံးကျော်.....”

“နောက်ပီးတော့ ခင်ဗျားကျန်းမာရေးဟာ သိပ်ပျက်စီးလာတယ်၊ ပြုစုမဲ့သူလည်း မရှိဘူး၊ ခင်ဗျားတစ်ယောက်ထဲ မမာနေရတယ်...”

“ဒါပေမဲ့တော့ ကျုပ်ဝမ်းမနည်းပါဘူး ကိုအုံးကျော်”

“ခင်ဗျား ဝမ်းမနည်းတတ်ဘူး ဆိုတာကို ကျုပ်သိပါတယ်”

လူမမာသည် ရုတ်တရက် ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးလိုက်ပြန်သည်။ ထို့နောက် ကုတင်ဘေးရှိ ထွေးခံထဲသို့ တံတွေး ထွေးချလိုက်သည်။ ချွဲသလိပ်များတွင် သွေးများ ပါလာသည်။

ကိုအုံးကျော်သည် လူမမာ၏ ပင်ပန်းနာကြင်ခြင်းကို မကြည့်ရက်သကဲ့သို့ ထိုင်၍ နေရာမှ ထလိုက်သည်။ ထို့နောက် ပြုတင်းပေါက်ဝသို့ သွား၍ ရပ်ကာ မီးရထားသံလမ်း ဘက်ဆီသို့ ငေးမောကြည့်နေလိုက်သည်။

အဆက်မပြတ် ချောင်းဆိုး လိုက်ရသဖြင့် လူမမာသည် တော်တော်ကလေး မောပန်း သွားသည်။ အသက်ကို နေသားကျအောင် တော်တော်ကြီး ကြိုးစားနေရသည်။ ကိုအုံးကျော်သည် အတန်ကြာမျှ ပြုတင်းပေါက်ဝတွင် ရပ်နေပြီးနောက် လူမမာ၏ ကုတင်ဘေးသို့ ပြန်လာ၍ ထိုင်ပြန်သည်။ အသက်ကို မှန်မှန်ရှုကာ မှိန်းနေသော လူမမာကို အတန်ကြာမျှ အကဲခတ် ကြည့်ရှုနေလေသည်။ အတန်ကြာမျှ နားလိုက်ရသဖြင့် အပန်းပြေသွား ဟန်ရှိသော လူမမာသည် မျက်လုံးကိုဖွင့်လာသည်။

“တော်တော် အနေရကြပ်သေးသလား...” ကိုအုံးကျော်က လူမမာ၏ နားအနားသို့ကပ်၍ မေးလိုက်သည်။

“နေသာထိုင်သာပါတယ် စောစောကခင်ဗျား စကားကိုဆက်ပါဦးဗျ”

“မရင်မေ ကိစ္စကိုလဲ ကျုပ်ပြောချင်သေးတယ် ကိုဘုန်းနိုင်” လူမမာသည် မချီသွားဖြင့်ပြီးလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သူ၏ ပြုံးလိုက်ပုံမှာ မလှမပဖြစ်နေသည်။

“ခင်ဗျားနဲ့ မရင်မေတို့ဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ကြတာ သုံးနှစ်နီးပါး ရှိသွားခဲ့ကြပြီ”

“တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ရိုးရိုးသားသားခင်မင်တာကလွဲပီး ဒီပြင်တော့ဘာမျှ မဖြစ်ခဲ့ကြပါဘူးဗျာ...”

“ထားပါတော့ဗျာ၊ ဒါထက် မရင်မေလို အင်မတန် လိုက်လျောတတ်တဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ခင်ဗျားက ဘယ်လိုစိတ်ကူးချော်ပီး ရှောင်ရကွင်းရတာလဲဗျ ”

“မရှောင်လို့မှ မဖြစ်တာဘဲ ကိုအုံးကျော်...”

“ဘယ်လိုကြောင့် မဖြစ်ရမှာလဲဗျ...”

“ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ဟာ အတန်းစားခြင်းမှ မတူကြတာဘဲ ကိုအုံးကျော်၊ ကျုပ်က လူဆင်းရဲ သားသမီး မရင်မေက စက်ရှင်တရားသူကြီး တစ်ဦးရဲ့ သမီး နောက်ပီးတော့ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ဟာ လူလောကကိုမြင်ကြပုံနဲ့ ခံယူကြပုံမှာလဲ ကွဲလွဲနေတာတွေရှိတယ် ”

“ခင်ဗျားဟာက ကြီးကျလှပုံကလားဗျာ...”

“မရင်မေနဲ့ ကျုပ်မှာ သဘောထားခြင်း တိုက်ဆိုင်တာ ဆိုလို့ စာပေနဲ့ဂီတမှာဘဲ ရှိတယ်၊ ဒီလိုစာပေကို မြတ်နိုးပြီး ဂီတကို နှစ်သက်တတ်ကြတာက လွဲပီး တစ်ခြားဘာမျှ မရှိဘူး ကျုပ်တို့နှစ်ဦးကို ပေါင်းစပ်ရင်းနှီး ခဲ့ကြစေတာကလဲ ဒီနှစ်ခုဘဲဖြစ်တယ်၊ ဒီနှစ်ခုက လွဲရင် ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ကြားမှာ တခြားဆက်စပ်နိုင်စရာ ဘာမျှမတွေ့မိဘူး ကိုအုံးကျော်” လူမမာသည် ၎င်း၏ ရောဂါကိုပင် မေ့လျော့ကာ စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောဆိုလျက် ရှိလေသည်။ ဘေးမှ နားထောင်နေရသော ဧည့်သည်ကလည်း အလိုက်သင့်ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေပေသည်။

“ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ ငယ်ရွယ်သူတွေပါ ကိုအုံးကျော် လောကကြီးရဲ့ အကြောင်းကို သိပ်မစဉ်းစားတတ်ကြသေးဘူး၊ စိတ်ကူးယဉ်ယဉ်နဲ့လဲ အချိန်တွေ ကုန်ပီးခဲ့ကြပြီ.....”

“ခင်ဗျားဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလည်း ကိုဘုန်းနိုင် ကျုပ်ဘာမှ နားလည်ဘူးဗျ”

“ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ဟာ စိတ်ကူးယဉ် ကမ္ဘာကြီးထဲမှာသာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ခင်မင် ရင်းနှီးနိုင်ခဲ့ကြပေမယ့် တစ်ကယ့် လက်တွေ့ ကမ္ဘာကြီးထဲမှာတော့ ဘယ်လိုလုပ်မီး ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံလို့ ဖြစ်နိုင်ကြပါ့မတုံး ကိုအုံးကျော် ခင်ဗျားဘဲစဉ်းစားစမ်းပါဦး...”

“လောကကြီးမှာ မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆိုတာ မရှိပါဘူးဗျာ မဖြစ်သေးသာ ရှိပါလိမ့် ဦးမယ်...”

“ဒီစကားကို ကျုပ်နဲ့မရင်မေတို့ အကြားမှာသုံးစွဲလို့တော့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ် ကိုအုံးကျော်၊ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ကျုပ်စောစောက ပြောခဲ့သလို ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အကြားမှာ အင်မတန်နက်ရှိုင်းကျယ်ပြန့်တဲ့ ချောက်ကြီးက ခံနေလို့ဘဲဗျ...”

“စိုးပါနဲ့မေရယ် မိုးကြယ်မို့လား ဆိုတဲ့ ခွေးချိုးကလေးဟာ အဓိပ္ပါယ်မရှိတော့ဘူးလို့ ခင်ဗျားက ဆိုလိုသပေါ့...”

“ကျုပ်ဆိုလိုတာကို ခင်ဗျားကလဲ နားဝေးလိုက်တာဗျာ...” လူမမာက စိတ်တိုလာသကဲ့သို့ ငြီးတွား ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ဘာကို ဆိုလိုတာလဲဗျ ဆိုစမ်းပါဦး” ကိုအုံးကျော်က လူမမာကို ခပ်ဆွဆွကလေး ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ကျုပ်က တိုင်းပြည်ရဲ့ လွတ်လပ်ရေးအတွက် လုပ်ခဲ့ကိုင်ခဲ့ သတ္တဝါ တစ်ကောင်ဗျ ကိုအုံးကျော် မရင်မေက စက်ရှင်တရားသူကြီးတစ်ဦးရဲ့ သမီးပီပီ ချမ်းချမ်းသာသာနေချင်တဲ့ သတ္တဝါတစ်ကောင်ဗျ ဒီလိုသတ္တဝါ နှစ်ကောင်ဟာ ဘယ်လိုများ ပေါင်းစပ်လို့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မတုံး....”

“ခင်ဗျားဟာက စိတ်ကူးလည်းယဉ်းပီး အယူကလဲ တယ်တီးနေပါကလား ကိုဘုန်းနိုင်...”

“ကျုပ်ယုံကြည်ချက် ကိုတော့ အပြစ်မတင်ပါနဲ့တော့ ကိုအုံးကျော် ဒီလို တောင်နဲ့မြောက် ခြားနေတဲ့ သတ္တဝါနှစ်ကောင်ကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ပေါင်းဆက်စပ်နိုင်စရာ ရှိတယ်ဆိုတာကို ခဗျားအနေနဲ့ နည်းလမ်းများရှိရင်လဲ ပေးစမ်းပါဦးဗျာ...”

“နည်းရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး ကိုဘုန်းနိုင် ကျုပ်သဘောထားကိုတော့ ပြောချင်တယ်ဗျာ...”

“ပြောစမ်းပါဦးဗျာ...”

“ခင်ဗျား စာမေးပွဲပြန်ဖြေပီး ဒီဂရီ ယူချင်စေချင်တယ်ဗျာ...”

“ဆက်စမ်းပါဦး...”

“ဒီဂရီရပြီးရင် ဥပဒေတန်း တက်ချင်လဲတက်၊ မတက်ချင်လဲ ခင်ဗျား အင်မတန် လုပ်ချင်တယ်ဆိုတဲ့ သတင်းစာ လုပ်ငန်းကို လုပ်ပေါ့...”

“သတင်းစာ လုပ်ငန်းလုပ်ဘို့ ဘယ်က အရင်းနှီးရမှာတုံးဗျ ကိုအုံးကျော်...”

“ခင်ဗျားကသာ တစ်ကယ်လုပ်မယ် ဆိုရင်တော့ အရင်းအနှီးက လွယ်ပါတယ်...”

“သိကြားမင်းက လာပေးမှာမို့လားဗျာ....”

“လွန်ခဲ့တဲ့ အပါတ်ကမရင်မေနဲ့ ကျုပ်ကျောင်းမှာတွေ့တယ် ...”

“ဆိုစမ်းပါဦး....”

“ခင်ဗျားကို စာမေးပွဲပြန်ဖြေအောင် တိုက်တွန်းပါလို့ ကျုပ်ကိုတောင်းပန်ရှာတယ်၊ နောက်ပီးတော့ ခင်ဗျား ဒီဂရီရပီးလို့ ခင်ဗျား လုပ်ချင်တယ်ဆိုတဲ့ သတင်းစာလုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်ဖို့အတွက် အရင်းအနှီးလဲ ရှာဖွေပေးပါမယ်လို့ ပြောရှာတယ် ”

“မရင်မေက ဘယ်ကရှာပေးမှာတဲ့လဲဗျ ”

“သူ့အဖေ နောက်အိမ်ထောင် ပြုတုံးက အရင်သူ့အမေရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ပေးထားသတဲ့၊ အဲဒီပစ္စည်းတွေကို ထုခွဲပီးပါမယ်လို့ ပြောတာဘဲလေ ...”

“မရင်မေရဲ့ စေတနာနဲ့ မေတ္တာကိုတော့ဘာမှ ပြောစရာမရှိပါဘူးဗျာ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုမှ အဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စကြီးပါ ကိုအုံးကျော်...”

“ခင်ဗျား တစ်ယောက်ဟာ လောကကြီးကို အဆိုးဘက်ကချည့် ကြည့်နေ မြင်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဘဲ ထင်ပါရဲ့ဗျာ...”

“လောကကြီးကတော့ ဘယ်လောက်များ ကောင်းနေ သာယာနေလို့လဲဗျ ကိုအုံးကျော် ပြောစမ်းပါဦး”

“ခင်ဗျားကို ပြောရဆိုရတာ တယ်ခက်လှသဗျာ” ဟု စိတ်ပျက်လက်ပျက် ငြီးတွားပြောဆိုရင်း ကိုအုံးကျော်သည် ထိုင်ရာမှထကာ ပြုတင်းပေါက်ဝသို့သွား၍ ရပ်နေသည်။ ထို့နောက် မီးရထားသံလမ်း ဘက်သို့ ငြိမ်သက်စွာ ငေးမော ကြည့်ရှုနေလေသည်။

အခန်းအတွင်း၌ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်၍ နေသည်။ ကိုလိုနီပညာရေးကအစ လူ့ဘဝကြီးကို တစ်ယောက်လျှင် တစ်မျိုးစီ နားလည်ခံယူလျက် ရှိကြသော သပိတ်မှောက် ကျောင်းသား နှစ်ဦးသည် မိမိတို့၏ အတွေးကိုယ်စီကိုယ်ငှ များနှင့် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး

တော်တော်နှင့် စကားမပြောဆိုရှာနိုင်ဘဲ ငြိမ်သက်၍နေရှာသည်။ တစ်ယောက် တစ်မျိုး တွေး၍ တစ်ယောက်ကလည်း သူ့အတွေးနှင့်သူ တွေးနေသည်။

ကိုဘုန်းနိုင်သည် ပြုတင်းပေါက်တွင် ရပ်နေသော ကိုအုံးကျော်အား တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်ပြီးနောက် “ခင်ဗျားသဘောထားနဲ့ အယူအဆတွေကို ကျုပ်နားထောင်ခဲ့ပီးပီ ကိုအုံးကျော် ဒီတစ်ခါတော့ တစ်လွဲနားထောင်စမ်းပါဦး” ဟု စတင်ပြောဆိုလိုက်သည်။ ကိုအုံးကျော်သည် ပြုတင်းပေါက်ကို ကျောခိုင်းလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ပြုတင်းပေါက်ကို ကျောပေး၍ ရပ်မြဲရပ်နေသည်။ လူမမာ၏ ဘေးတွင်ကား လာ၍မထိုင်ချေ။

“ခင်ဗျား အကြံပေး တိုက်တွန်းသလို မလိုက်နာနိုင်ဘဲ မရင်မေကို ကျုပ်က ရှောင်နေခဲ့တာ ကျုပ်မှာအကြောင်းတွေ တစ်ပြုံတစ်ခေါင်းကြီးရှိတယ်ဗျ။ ကိုအုံးကျော် ဒါပေမယ့် အရေးကြီးတဲ့ အချက်ကြီးတစ်ချက် နှစ်ချက်လောက်ဘဲ ကျုပ်ပြောချင်တယ် ”

“ပြောစမ်းပါဦးဗျာ...”

“မရင်မေဟာ လက်ရှိ လူ့အဆောက်အအုံကြီးကို ကျေနပ်သာယာနေတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။ ကျုပ်ကတော့ လက်ရှိ လူ့အဆောက်အအုံကို တရားမျှတတယ် မထင်ဘူး မထင်ရုံတင်မကသေးဘူး ဖြိုဖျက်ပီး တရားမျှတယ်လို့ ကျုပ်ယုံကြည်နေတဲ့ အဆောက်အအုံသစ်ကို ပြန်ဆောက်ဘို့ စွဲမြဲယုံကြည်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဗျ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆက်ပါဦး”

“မရင်မေဟာ လူလက်ခံထားတဲ့ လူ့အဆောက်အအုံကြီးထဲမှာ ကျုပ်ကို သူနဲ့ အတူတူ နေစေချင်တယ် သူများနည်းတူ အလုပ်အကိုင်လုပ်ပီး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေစေချင်တယ် ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကဒီလိုမနေနိုင်ဘဲ ဒီအဆောက်အအုံကြီးကို နေ့မအား ညမအား ဖြိုဖျက်ဘို့ ကြံစီနေတယ် အားထုတ်နေတယ်...”

“အော်.....အော်.....အော်”

“ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်မှာ အဲဒီလိုကွဲလွဲနေတဲ့ အချက်ကြီးတွေရှိ နေလေတော့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်ဟာ နီးစပ်ဘို့မလွယ်ဘူး။ ငယ်ရွယ်သူတို့ သဘောသဘာဝ အလျောက် စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ကြတာတွေတော့ ရှိဆဲပေါ့ဗျာ ဒါပေမယ့် လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားလိုက်တဲ့အခါ တောင်နဲ့မြောက် ဝင်ရိုးစွန်းလို ဖြစ်နေကြတယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့.....”

“တောင်ဘက် အရပ်ဒေသတွေမှာတော့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် နယ်လှကြတယ်လို့ ပြောလေ့ရှိတယ် မရင်မေက သူ့ကမ္ဘာထဲကို ကျုပ်ကို ခေါ်နေတယ် ကျုပ်ကတော့ ကျုပ်ကမ္ဘာထဲကို မရင်မေကို ခေါ်ဘို့မဖြစ်နိုင်မှန်း သိထားတယ် ”

“ဟုတ်ကဲ့.....”

“ဒီလိုရှိနေတဲ့ အကြောင်းတွေအပြင် ကျုပ်ရဲ့ ကျန်းမာရေးကလဲ ရှိနေသေးတယ် ကျုပ်ရဲ့ ကျန်းမာရေးက မကောင်းလှဘူး ကျုပ်အမေဆီက အမွေရထားတဲ့ ဒီအဆုပ် ပြဿနာဘဲ ကျုပ်လို အဆုပ်နာရောဂါသယ် တစ်ယောက်ကို လင်လုပ်ရမဲ့ မိန်းကလေး တစ်ဦးရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဟာ ဘယ်လိုသာယာနိုင်ပါ့မလဲ။ ကျုပ်လဲ အသက်မရှည် နိုင်သလို မရင်မေကိုလဲ အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ မုဆိုးမကလေး မဖြစ်ခေချင် ဘူးဗျာ” ဟု ပြောဆို၍အပြီးတွင် လူမမာသည် တဟွတ်ဟွတ်နှင့် အဆက်မပြတ် ချောင်းဆိုး နေပြန်လေသည်။

ကိုအုံးကျော်သည် မိမိကို ဧည့်ထောက်ခံ၍ စကားပြောဆိုနေသည့် အတွက် တဟွတ်ဟွတ် ချောင်းဆိုးနေသော လူမမာကို မကြည့်လိုတော့ဘဲ မျက်နှာလွှဲ ပစ်လိုက်လေသည်။ သူသည်ပြုတင်းပေါက် ဘက်သို့ မျက်နှာမူကာ သံလမ်းဘက်သို့ ငေးစိုက်၍ ကြည့်နေသည်။

အခန်းကလေး အတွင်း၌ကား အသက်ပြင်းပြင်းရှူနေသော လူမမာ၏ အသက်ရှူသံမှ လွဲ၍ ဘာသံမျှမရှိချေ။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် လျက်သာနေသည်။

ချောကလက်ရောင် အော်စတင်ကား သစ်ကလေး တစ်စီးသည် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက် နေသော အိမ်ပုကလေး၏ ရှေ့တွင် ငြင်သာစွာထိုး၍ ရပ်လာသည်။ အသက် သုံးဆယ်ခန့် မော်တော်ကား မောင်းသူသည် ကားတံခါးကိုဖွင့်ကာ ရှေးဦးစွာ ဆင်းလာပြီးနောက်၊ မော်တော်ကား၏ နောက်ခန်းတံခါးကို တရှိတသေဖွင့်ပေးလေသည်။

အရပ် ၅ ပေ၊ ၃ လက်မခန့် အသားလတ်လတ်နှင့် မိန်းမပျို တစ်ယောက်သည် မော်တော်ကား ပေါ်မှ အိန္ဒြေရရ ဆင်းလာသည်။ မိန်းမပျိုအား အသက် ၂၀ သာသာခန့် ရှိလိမ့်ဦးမယ်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။ သူမသည် ပြာသောထမီနှင့် ဆွတ်ဖြူသောအင်္ကျီကို ဆင်မြန်းထားသဖြင့် ဝါဝင်းသော အသားအရည်နှင့် များစွာကြည့်ရှု၍ ကောင်းနေသည်။

“ကိုသော်ရေ ဟိုခြင်းကို အိပ်ပေါ်လိုက်ပို့ ပေးဦးနော်” မိန်းမပျိုသည် မော်တော်ကား ဒရိုင်ဘာအား မှာကြား ပြောဆိုပြီးနောက် အိမ်ပုကလေး ပေါ်သို့ သွက်လက်ပေါ့ပါးစွာ တက်သွားလေသည်။

“အော် မရင်မေပါလား” တံခါးဝမှ ကိုအုံးကျော်က အိမ်ပေါ်သို့တက်လာသော မိန်းမပျိုကို အံ့သြသော အမူအရာဖြင့် ဆီး၍ နှုတ်ဆက်လေသည်။

“ကိုအုံးကျော်လဲ ရောက်နေမှကိုး” မရင်မေက ကိုအုံးကျော်အား ပြုံး၍ပြောဆိုရင်း အခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ ကိုအုံးကျော်သည် မရင်မေ၏ ရဲတင်းသွက်လက်ပုံကို ငေးမော အံ့သြလျက်ရှိစဉ်၊ မော်တော်ကား ဒရိုင်ဘာသည် အဟာရဖြစ်နိုင်သော စားဘွယ်သောက်ဘွယ် တို့ဖြင့် ပြည့်ကြပ် နေသော ချင်းကြီးတစ်လုံးကို ပင်ပင်ပန်းပန်း ဆွဲကာ အိမ်ကလေးပေါ်သို့ တက်လိုက် လာသည်။ ဒရိုင်ဘာသည် ချင်းတောင်းကို အခန်းဒေါင့်တစ်နေရာတွင် ထားခဲ့ပြီးနောက် အိမ်ကလေးအပေါ်မှ ပြန်၍ဆင်းသွားသည်။

“ကိုဘုန်းနိုင်” မရင်မေသည် မတိုးမကျယ် အသံပြုကာ လူမမာမိုန်း၍ နေသော ကုတင်အနီးသို့ ကပ်သွားသည်။ မှေးထားသော မျက်လုံးများကို ဖြေးညှင်းစွာဖွင့်ရင်း လူမမာသည် မရင်မေအား လှမ်း၍ ကြည့်လေသည်။ သူ၏ ရင်ထဲတွင် အေးသွားသလို ခံစားရလိုက်ပုံလည်းရသည်။

“ရှင် ဘယ်လို နေသေးလဲဟင် ကိုဘုန်းနိုင်” မရင်မေသည် လူမမာ၏ လက်ဖျားကလေးများကို ယုယုယယ ကိုင်တွယ်စမ်းသပ်ရင်း ကြင်ကြင်နာနာ မေးမြန်းလေသည်။

လူမမာကတော့ ဘာမျှပြန်မပြောချေ။ မိန်းမပျို၏ ကြင်နာယုယမှု၏ ပင်လယ်ရေတွင် တငြိမ့်ငြိမ့်မျောပါနေသည်။

“နေရထိုင်ရတာ သက်သာရဲ့လား ကိုဘုန်းနိုင်” မရင်မေသည် ကုတင်ဘေးရှိ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်၍ ထိုင်ရင်း မေးမြန်းပြန်လေသည်။

လူမမာကတော့ ဘာမှပြန်၍မဖြေ ဂရုဏာဝေနေသော မန်းမပျို၏ မျက်လုံးနှစ်လုံးကိုသာ ကလေးသူငယ်ကလေး တစ်ယောက်လို ငေးစိုက်၍ ကြည့်နေသည်။

“ကျမလဲ စာမေးပွဲအတွက် စာတွေကို အလုအယက်ကျနေရတဲ့အထဲ အိမ်မှာ ဧည့်သည်တွေကလဲ ရောက်နေလို့ ရှင့်ဆီကိုမရောက်နိုင်တာ လေးငါးရက်တောင် ရှိသွားပီနော်”

“ကိုဘုန်းနိုင်အတွက်နဲ့ မရင်မေ တစ်ယောက်တော့ ဒုက္ခပဲ” လူမမာက ငြီးတွားပြောဆိုလေသည်။

“ကျမလာတိုင်း ဒုက္ခစကားကို ပြောလှပါကလား ကိုဘုန်းနိုင်” မရင်မေက ဂရုဏာဒေါသကလေးနှင့် ပြောဆိုလိုက်သည်။

လူမမာသည် ငြိမ်၍သွားသည်။ မျက်လုံးလည်း မှေးထားလိုက်သည်။ အခန်းတံခါးဝမှ ကိုအုံးကျော်သည် လူမမာနှင့် လာရောက်ကြည့်ရှုသော မိန်းမပျိုအား ငြိမ်သက်စွာ ငေးမော ကြည့်ရှုနေသည်။ သူသည် သူပုန်ကျောင်းသား တစ်ဦးနှင့် စက်ရှင်တရားသူကြီး တစ်ဦး၏ သမီးတို့၏ ဆက်စပ်မှုကို နားမလည်နိုင်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေပုံလည်းရသည်။

“ရှင့်အတွက် ဟောလစ်ရယ်၊ ဂလူးကိုး(စ်)ရယ်၊ ငါးကြီးဆီရယ် ယူလာခဲ့တယ် ကိုဘုန်းနိုင်၊ နောက်ပီးတော့ ကြက်ဥအလုံး ငါးဆယ်လဲ ပါလာသေးတယ်၊ ဒါတွေကိုရှင် ဂရုစိုက်ပီးစားနေ ဟုတ်လား” လူမမာက ဦးခေါင်းကိုသာ ငြိမ်ပြလေသည်။

“ဒါ့ထက် ရှင့်မိတ်ဆွေ ကိုတင်မောင် တစ်ယောက်ကော ပြန်မရောက်သေးဘူးလား” ဟု မရင်မေက ကိုဘုန်းနိုင်အား လက်ခံထားသော အိမ်ရှင် ကိုတင်မောင် အကြောင်းကို မေးလေသည်။ ကိုတင်မောင်သည် ၁၉၃၅-၃၆ခုနှစ် သပိတ်ကြီးအပြီးတွင် တက္ကသိုလ်မှ အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာသွားပြီးနောက် “ကြယ်နီ” အမည်ရှိ နိုင်ငံရေးဂျာနယ် တစ်စောင်ကို ထုတ်ဝေနေသော လူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ကိုဘုန်းနိုင်နှင့် များစွာ ရင်းခြာသော သူငယ်ချင်း တစ်ဦးဖြစ်၍ အဆုပ်နာရောဂါကြီး တစ်ခွဲသားနှင့် လူမမာတစ်ဦးကို သူငှားရမ်းနေထိုင်သော အိမ်ပုကလေးတွင် လက်ခံထားသူလည်း ဖြစ်လေသည်။

“ကိုတင်မောင်က အိမ်ကိုမှန်မှန် ပြန်လာနိုင်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး မရင်မေ၊ သူတို့ သတင်းစာဆရာ အလုပ်ဟာ တစ်ခါတစ်ခါလဲ သူတို့စာရေးစားပွဲမှာပဲ အိပ်ချင်ရင် အိပ်ရတာ...”

“အော်...အော်...အော်” ဟုပြောဆိုကာ မရင်မေသည် ငွေတစ်ဆယ်တန် စက္ကူငါးရွက်ကို ကိုဘုန်းနိုင်၏ ခေါင်းအုံး အောက်သို့အသာအယာ ထိုးထည့် ထားလိုက်သည်။

ကိုဘုန်းနိုင်သည် မရင်မေအား များစွာအားနာလှသော အမူအရာဖြင့် တစ်ချက်မျှ ကြည့်ကာ သက်ပြင်းကို ခပ်ဖြေးဖြေး ချလိုက်သည်။

“အော် ဒါထက် ရှင့်ရောဂါကို မိတ္ထီလာမှာ သွားကုသို့ ကျမစီစဉ်ထားပြီးပီ ကိုဘုန်းနိုင်” ဟု မရင်မေက ပြောဆိုလိုက်သောအခါ လူမမာသည် မျက်လုံးများကို ရုတ်တရက် ဖွင့်လာပြန်သည်။ သို့ရာတွင် ဘာမျှတော့ကား ပြန်မပြောချေ။

“မိတ္ထီလာမှာ ဖေဖေမိတ်ဆွေ ဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက်ရှိတယ် တစ်နေ့ကဘဲ အိမ်ကိုလာလည်လို့ ရှင့်ရောဂါနဲ့ ဆေးကုသို့ အကြောင်း ကျမ ပြောပြလိုက်တယ်၊ ရှင့်မိတ္ထီလာကို လာမယ်ဆိုရင်တော့ သူကိုယ်တိုင် ဂရုစိုက်ပြီး ကုပေးပါ့မယ်လို့ အာမခံသွားတယ်...”

လူမမာသည် မိန်းမပျိုကိုသာ ငေးမောကြည့်ရှုနေသည်။ ဘာမျှတော့ ပြန်မပြောချေ။ ထိုအခိုက် အိမ်တံခါးဝတွင် ရပ်ကာ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေသော ကိုအုံးကျော်သည် အတွင်းသို့ဝင်လာသည်။ “ဒီလိုသာ ဆိုရင်တော့ သိပ်ကောင်းတာပေါ့ မရင်မေ၊ ကိုဘုန်းနိုင် မိတ္ထီလာကိုသွားပီး ဆေးကုနိုင်ဘို့အတွက် ကျွန်တော်တို့ကလဲ ဝိုင်းဝန်းကူညီ ဆောင်ရွက်ပေးပါ့မယ်...” ဟု ဝင်ရောက်ထောက်ခံ ပြောဆိုခြင်းပြုလေသည်။

“နော်...ကိုဘုန်းနိုင် ရှင့်ရောဂါကို မိတ္ထီလာမှာ သွားကုပါလား ... ရောဂါမြန်မြန် ပျောက်မှဘဲ ဂျွန်ဆပ္ပလီမင်ထရီ အိပ်ဇမ်းကို ဝင်နိုင်တော့မှာပေါ့ ... ဟုတ်လား ကိုဘုန်းနိုင် ... မိတ္ထီလာကို သွားကုနော်...ပီးတော့ စာမေးပွဲကိုလဲ ဖြေမယ်မဟုတ်လား” မရင်မေသည် လူမမာအား ကလေးသူငယ် တစ်ယောက်အား လူကြီးမိဘတို့က ချော့မော့ ပြောဆိုခြင်း ပြုရသကဲ့သို့ ချော့မော့ ပြောဆိုလျက်ရှိသည်။

လူမမာသည် မျက်လုံးကိုပြန်၍ မှိတ်ထားလိုက်သည်။ ဘာမှတော့ပြန်မပြောချေ။ သူသည်သူ၏ ရောဂါအတွက် မိတ္ထီလာသို့ သွားရောက် ဆေးကုသဘို့ ကိစ္စကိုကား ဘာမှငြင်းဆန်ရန် အကြောင်း မရှိချေ။ သို့ရာတွင် စာမေးပွဲပြန်ဖြေဘို့ ပြဿနာကိုကား

မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ လက်ခံခြင်း မပြုနိုင်ချေ။ သို့ကြောင့် သူသည်ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်သက် နေလိုက်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်လေ၏။

ကိုအုံးကျော်နှင့် မရင်မေတို့ အိမ်ပုကလေးပေါ်မှ ဆင်းလာကြသောအခါ ကိုဘုန်းနိုင်သည် အိပ်ပျော်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ မော်တော်ကား မောင်းသူက နောက်ခန်း တံခါးကိုဖွင့်ကာ ကြိုနှင့်သည်။ သို့ရာတွင် မရင်မေသည် ကားပေါ်သို့ ရုတ်တရက် မတက်နိုင်သေးချေ။ ၎င်းနှင့် ပါလာသော ကိုအုံးကျော်အား “ကိုအုံးကျော်က ဘယ်ကို ပြန်ရမှာလဲ” ဟု မေးလိုက်သည်။ “ရွှေတောင်တန်း ထိပ်တင်ပါဘဲ” ဟု ကိုအုံးကျော်က ပြန်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့်ကျမကားနဲ့ဘဲ လိုက်ခဲ့တော့ပေါ့” ဟု ပြောဆိုကာ နှစ်ယောက်သား ကားပေါ်သို့ တက်ကြတော့မည့် ဆဲဆဲတွင် “ဟေး...ကိုအုံးကျော်” ဟု ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ တစ်စုံတစ်ယောက်၏ ခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် အသံလာရာဆီသို့ ကိုအုံးကျော်ရော မရင်မေပါ လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

ကြယ်နီဂျာနယ်၏ အယ်ဒီတာနှင့် ထုတ်ဝေသူ ကိုတင်မောင်သည် ကိုအုံးကျော် နှင့် မရင်မေတို့ ရှိရာသို့ အူယားဖားယားနှင့် ပြေးလာသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ယောလုံချည်ကွင်း ပင်နီအကျိုကို ဆင်မြန်းလျက် ခုံဖိနပ် စီးနင်းထားသည်။

“ရောက်နေတာ ကြာပြီထင်တယ်” ဟု ကိုတင်မောင်က မရင်မေအား လေးလေးစားစား မေးမြန်းနှုတ်ဆက်ခြင်း ပြုလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့...ကျမလဲ မရောက်တာ တော်တော်ကလေး ကြာသွားပြီ ကိုတင်မောင် အိမ်မှာ စာကြည့်ရတာ တစ်ဘက်နဲ့ ဧည့်သည်တွေလဲ ရောက်နေကြလို့...”

ကိုတင်မောင်သည် တစ်စုံတစ်ရာကို ပြောဆိုရန် အတန်ကြာမျှ စဉ်းစားချိန်ဆ နေပြီးမှ “ကိုဘုန်းနိုင်ရဲ့ ကြေးနန်းတစ်စောင် ကနေ့ဘဲ ကျွန်တော်ရတယ် မရင်မေ ...

ဘယ်လို အကြောင်းများ ဖြစ်မယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်လဲ မတွေးတတ်လို့ သူ့ကိုပြဘို့မပြဘို့ အတွက် အစဉ်းစားရ ခက်နေတယ်” ဟု ဖွင့်ဟ ပြောဆိုလိုက်သည်။

“သူစိတ်မချမ်းသာမဲ့ သတင်းမျိုးကိုတော့ မသိစေရရင် ကောင်းလိမ့်မယ် ထင်တာဘဲ” ဟု မရင်မေက ပြောလိုက်သည်။ “ကြေးနန်းကလဲ တစ်ပတ်ရှိသွားပီ...ကနေမှ ကျောင်းက လူကြုံရှိလို့ ကျွန်တော့်ဆီကို ရောက်လာတာဗျ ...”

“ဟုတ်တယ် ကိုတင်မောင် ... ခုလို ဒီလူရောဂါ ဆိုးဝါးနေတုံး စိတ်ထိခိုက်မဲ့ သတင်းမျိုးကိုတော့ မသိစေချင်ဘူး...” ကိုအုံးကျော်ကလည်း ၎င်း၏ သဘောထားကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခြင်း ပြုလိုက်သည်။ “ဒါထက် ကြေးနန်းစာ အိပ်ကို ကျမကြည့်ပါရစေလား ကိုတင်မောင်” ဟု မရင်မေက တောင်းဆိုလိုက်သော အခါ ကိုတင်မောင်သည် ၎င်း၏ ပင်နီအင်္ကျီအိပ်ကပ် အတွင်းမှ ကြေးနန်းစာအိပ်ကို ထုတ်ယူကာ မရင်မေအား လှမ်း၍ပေးလိုက်သည်။ ကြေးနန်း စာအိပ်ကို ထောင်၍ကြည့်ရင်း “ကျမကတော့ သူ့အမေဆီကလို့ ထင်တာဘဲ...”ဟု မရင်မေက ပြောဆိုလိုက်သည်။ ကိုအုံးကျော်နှင့် ကိုတင်မောင်တို့ နှစ်ယောက်သည် တစ်ဦးမျက်နှာ တစ်ဦး ကြည့်နေကြသည်။ ဘာမျှတော့ မပြောကြချေ။

“နီဝင်ဘာလလောက်က သူ့အဖေ တော်တော်ကလေးမမာလို့ အလုပ်ကခွင့်ယူပီး ဆေးရုံတင်ထားရတယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်း သူ့အမေဆီက စာရတယ်လို့ ကိုဘုန်းနိုင် ကျမကိုပြောဘူးတယ်...”

“ဟုတ်တယ် မရင်မေ ... သူ့ကျောင်းလခ ပေးဘို့ နောက်ကျနေတဲ့ ကိစ္စနဲ့ ပက်သက်ပြီးမေးလို့ ကျွန်တော့်ကိုလဲ ပြောပြခဲ့သေးတယ်...” ဟု ကိုအုံးကျော်ကလည်း ဝင်ရောက် ပြောဆိုသည်။ သူတို့သုံးဦးသည် မိမိတို့ အတွေးကိုယ်စီနှင့် အတန်ကြာမျှ ငြိမ်သက်နေပြီးမှ “ကျမတော့ သူ့ကိုအသိမပေးခင် ကြေးနန်းစာအိပ်ကို ဖွင့်ကြည့်

လိုက်ချင်တယ်...” ဟု မရင်မေက ပြောလိုက်သည်။ ကိုအုံးကျော်နှင့် ကိုတင်မောင်တို့သည် တစ်ဦးမျက်နှာတစ်ဦးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင်တို့ နှစ်ယောက်ကကော ဘယ်လို သဘောရသလဲဟင်...” ဟု မရင်မေက ၎င်းတို့ နှစ်ယောက်၏ သဘောထားကို တောင်းခံလိုက်သော အခါ “ကောင်းပါတယ်” ဟု နှစ်ယောက်စလုံးကပင် ပြန်၍ ပြောကြသဖြင့် မရင်မေသည် ကြေးနန်းစာအိပ်ကို ဆုတ်၍ ဖွင့်လိုက်သည်။ စာအိပ်ထဲမှ စာရွက်ခေါက် ဝါဝါကလေး ထွက်ကျ၍လာသည်။ မရင်မေသည် စာရွက်ခေါက်ကလေးကို ကမန်းကတန်း ဖြန့်ကြည့်လိုက်သည်။ ကိုအုံးကျော်နှင့် ကိုတင်မောင်တို့သည် အသက်ရှူရမှန်း သတိမရကြတော့ဘဲ မရင်မေ၏ မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်ရှုနေကြလေသည်။ မရင်မေ၏ မျက်နှာသည် ရုတ်တရက် ညှိုး၍သွားသည်။ ထို့နောက် ကြေးနန်းစာရွက်ကို သူတို့ နှစ်ယောက်အား လှမ်း၍ပေးရင်း တစ်ဘက်သို့ မျက်နှာ လွှဲထားလိုက်သည်။ ကိုအုံးကျော်နှင့် ကိုတင်မောင် တို့သည် ကြေးနန်းစာရွက်ကို အလှအယက် ဖတ်လိုက်ကြသည်။

မင်းအဖေဆုံးပြီ။ အမြန်ဆုံးလိုက်လာပါ -

အမေ

ကြေးနန်းစာရွက်ကို ဖတ်ပြီးလျှင်ပြီးခြင်း ကိုအုံးကျော်နှင့် ကိုတင်မောင်တို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ပါးစပ် အဟောင်းသားနှင့် ကြည့်နေကြသည်။ သူတို့သုံးဦးသည် အတန်ကြာမျှ စကားမပြောဆိုနိုင်ကြဘဲ ဝိုင်၍ ကုပ်နေကြ လေသည်။ ထိုမျှ ဆိုးဝါးလှသော သတင်းကို ရောဂါကြီးတစ်ခွဲသားနှင့် အိပ်ရာထက်တွင် လဲနေသော လူတစ်ယောက်အား အဘယ်သို့ ပြောကြားကြမည်နည်း။ သို့ရာတွင် တစ်ယောက်တည်းပင် ဖြစ်စေကာမူ အလံမလှဲဘဲ ဆက်လက်တိုက်ပွဲ ဝင်နေသော သူပုန်ကျောင်းသား ကိုဘုန်းနိုင် တစ်ယောက်ကမူ အိပ်ရာထက်တွင် ရောဂါကြီး တစ်ခွဲသားနှင့် ပက်လက်ကလေး ဖြစ်နေရှာသည်။

ဒီမိုး - ဒီလေ - ဒီလူတွေနဲ့

အလုပ်အကိုင် အတည်တကျမရှိလျှင် ဘိုင်ကျတတ်သည်။ ဘိုင်ကျလျှင် စိတ်ပျက်ဘို့ ကောင်းသည်။ အထူးသဖြင့် အပျော်အပါးနှင့်အတူအပ အကြားအဝါ များပြားလှသော ရန်ကုန်မြို့တော်၌ သာလွန်၍ စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလေသည်။

မိတ္ထီလာသို့ သုံးလခန့်မျှ သွားရောက်နေထိုင်ကာ ကျန်းမာရေး ကောင်းမွန် လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရန်ကုန်သို့ ပြန်ပြေးလာခဲ့သော ကိုဘုန်းနိုင်သည် ဘိုင် ကျသောရောဂါကို ရရှိနေလေသည်။ သူသည် ဖွန်လကကျင်းပခဲ့သော နောက်ဆက်တွဲ စာမေးပွဲကို ဖြေဆိုရန် အခွင့်အရေး ရှိသော်လည်း ဖြေဆိုခြင်းမပြုခဲ့ချေ။ ဘာအလုပ်အကိုင် တစ်ခုကိုမှလည်း မည်မည်ရရ လုပ်ကိုင်ခြင်းမပြုဘဲ ၎င်းအား အစစအရာရာသီးဦးခံသော ကြယ်နီဂျာနယ်အယ်ဒီတာ ကိုတင်မောင်နှင့်အတူ ကပ်လျက်နေထိုင်လျက်ရှိသည်။

ကိုတင်မောင် နောက်ထပ် ငှားရမ်းနေထိုင်သော ၁၄လမ်းရှိ တိုက်ခန်းကလေး တစ်ခုအတွင်းဝယ် တစ်ယောက်တည်း စာဖတ်ကာ အချိန်ပိုများကို ကုန်လွန်စေလျက် ရှိသည်။ တစ်ခါတရံ ကိုတင်မောင်၏ ကြယ်နီဂျာနယ်တွင် လိုနေသော ဆောင်းပါးများကို ဘာသာပြန်ပေးရသော အလုပ်မှလွဲ၍ ဘာတာဝန်မျှ တိတိကျကျ မရှိချေ။ စာပေကို အဘယ်မျှ နှစ်သက်မြတ်နိုးသူ တစ်ဦး ဖြစ်နေကာမူလည်း အကြင်သူတစ်ဦးသည် အစဉ်အမြဲ စာအုပ်နှင့်သာ အချိန်ကုန်၍ မနေနိုင်ချေ။ စာဖတ်ရသော အလုပ်၌ ဦးငွေငြောင်းညာ၍ လာသောအခါ သူသည် တယောပြားကလေးကို မတိုးမကျယ် စမ်းနေတတ်သည်။ သည်အလုပ်များကလွဲ၍ ကိုဘုန်းနိုင်တွင်အခြား ဘာအလုပ်မှ မရှိချေ။

ကိုတင်မောင်၏ ကြယ်နီဂျာနယ်သည် ငွေကြေးများ အရှုံးပေါ်နေသော နိုင်ငံရေးဂျာနယ် တစ်စောင်မျှသာ ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့်ကိုတင်မောင်သည် ရေကြည် ဘက်ရှိ ၎င်းအမွေရရှိထားသော လယ်ကလေးများကို တတိတိရောင်းရင်း ဂျာနယ်ကို ရပ်ဆိုင်း မသွားရအောင် လုံးပန်းနေရသည်။

နယ်ကိုယ်စားလှယ်များထံမှ ငွေမရောက်လာကြသေးသဖြင့်၊ ကိုတင်မောင် အလုပ်တိုက်သို့ မသွားမှီ နံနက်ကိုးနာရီခွဲလောက်က လမ်းထိပ်မှ ကုလားဆိုင်တွင် နံနက်စာကို ပဲဟင်းနှင့်စားသောက် ပြီးစီးခဲ့ကြသည်။ မနေ့ကတော့မူ သူတို့သည် ညစာကို အတော်ကလေး အထက်တန်းကျကျ စားသောက်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ ပဲဟင်းနှင့်ချည်းလိုလို သုံးလေးနှပ်မျှ ဆက်တိုက် စားသောက်နေခြင်းကို သီးခြီးမခံနိုင်တော့သဖြင့် မနေ့ညနေက ကိုတင်မောင်သည် ၎င်း၏ မိတ်ဆွေ မြန်မာ့အလင်း ဦးချစ်မောင်ထံမှ သူ့မိန်းမ မသိအောင် ငွေနှစ်ကျပ်ချေးခဲ့သည်။ ထိုငွေနှစ်ကျပ်နှင့် တရုတ်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ သူတို့နှစ်ယောက် ညစာစားသောက်ဘို့ အိမ်မှထွက်ခါနီးတွင် သူတို့ဝေဟာသို့ မကြာခဏ ပေါက်ပေါက် လာတတ်သော ဒို့ဗမာအစည်းအရုံးမှ သခင်တင်ဦးဆိုသူ ရာက်၍လာ သဖြင့်၊ စုစုပေါင်းသုံးယောက် ရေကျော် ညဈေးတန်းဘက်သို့ လာခဲ့ကြလေသည်။

ရေကျော် ညဈေးတန်းရှိ တရုတ်ထမင်းဆိုင် တစ်ဆိုင်တွင် ထမင်းပူပူ၊ ဟင်းပူပူများကို မြိန်ရည်ရှက်ရည် စားသောက်ကြပြီးသောအခါ သုံးယောက်သား ချွေးတလုံးလုံးနှင့် ထွက်လာကြသည်။ ချွေးတလုံးလုံးနှင့် ဖြစ်နေသဖြင့် ဖျော်ရည်တစ်ခုခု သောက်ရန် မီးချောင်းများဖြင့် လင်းထိန် စည်ကားနေသော ညဈေးတန်းအတိုင်း လျှောက်လာကြသည်။

ရေကျော်ညဈေးတန်းသည် စီကားဆူညံနေသည်။ မီးများသည်ထိန်လင်းလျက် လှပသော ယမင်းပျိုကလေးများသည် မီးချောင်အောက်တွင် လှုပ်ရှားသွားလာနေကြသည်။ ညဈေး၌ သရေစာတစ်ခုခုကို လာရောက် စားသောက်ကြရာ၌ပင် ပွဲနေပွဲထိုင်တစ်ခုခုကို တက်ရောက် ဆင်နွှဲသည်နှင့်မခြား တောက်တောက်ပပ ဆင်မြန်းထားကြသည်။

စိန်ရွှေရတနာ များကိုလည်း အချိန်နေရာမဟုတ် ဝတ်စားထားကြသည်။ မော်တော်ကားနှင့် လာရောက် စားသောက်နိုင်ကြသူများကတော့ ၎င်းတို့၏ ကားများပေါ်မှ မှာယူကာ ဖိမ်ခံစားသောက်လျက် ရှိကြလေသည်။

ကိုဘုန်းနိုင်တို့ လူသိုက်သည် တရုတ်ဆိုင်မှ အတွေးကိုယ်စီနှင့် ထွက်လာကြ ပြီးနောက် ၎င်းတို့၏ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ရှေးဦးစွာ ပဋိပက္ခဖြစ်လိုက်သည်မှာ အမျိုးသားရေး စိတ်ဓာတ် ပေါက်ကွဲလှ မတတ်ပြင်းထန်လှသော ဒို့ဗမာ သခင်တင်ဦးပင် ဖြစ်လေသည်။

"ရိုင်းလိုက်လေဗျာ ... တောက် ..." သခင်တင်ဦး၏ ပေါက်ကွဲသံသည် ညဈေးတန်း လမ်းမကြီးပေါ်၌ ဟိန်း၍သွားလေသည်။

ကိုဘုန်းနိုင်နှင့် ကိုတင်မောင်တို့သည် သခင်တင်ဦးအား အလန့်တကြားလှည့်၍ ကြည့်မိကြသည်။

"ကျုပ်တို့ ဗမာတွေကလဲ ခက်ကိုခက်ပါသဗျာ" ဟု သခင်တင်ဦးက ဆက်လက်၍ မှတ်ချက်ချနေသည်။

"ဘာများ ရိုင်းနေရတာတုံး ကိုယ့်လူရ..." ဟု ကိုတင်မောင်က ဘုမသိဘမသိဘဲနှင့် မေးလိုက်သည်။

"မမြင်ဘူးလားဗျ ... ဟိုရေခဲသုပ် ဆိုင်ထဲမှာ..." သခင်တင်ဦးက ရေခဲသုပ် ဆိုင်တဆိုင်ကို မေးငဲ့၍ပြရင်း မကျေမချမ်း ပြောဆိုသည်။

ကိုဘုန်းနိုင်နှင့် ကိုတင်မောင်တို့သည် ရေခဲသုပ်ဆိုင် အတွင်းသို့ ရုတ်တရက် လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်မိကြသည်။ သခင်တင်ဦး၏ ရိုင်းလိုက်လေဗျာ ဆိုသည်မှာ သွေးထွက်အောင် ဟုတ်မှန်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ဒို့ဗမာသခင်တင်ဦးကို သူတို့နှစ်ယောက် စလုံးကပင် ထောက်ခံရတော့ မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

ရေခဲသုပ် ဆိုင်ထဲတွင် အသက် ၁၈ နှစ်ခန့် မိန်းမချော မိန်းမလှကလေး တစ်ယောက်သည် အသက်လေးဆယ်သာသာခန့် အရပ်ဆိုးဆိုးဝိုက်ပူပူ ခေါ်တောကုလား တစ်ယောက်နှင့်အတူ စုံတွဲ၍ ရီကာမောကာ ရေခဲမုန့်ကို စားသောက် နေသည်။ မိန်းမပျိုသည် ပိုးဖဲများဖြင့် တောက်ပနေသည်။ ရွှေရူးသော လူမျိုးပီပီ ရွှေတွေကို ဝတ်ဆင်ထားသည်မှာလည်း မှည့်လို့ဝင်းလို့...

"ရိုင်းပါပေ့ဗျာ ... လောကကြီးကိုက" ကိုဘုန်းနိုင်ကလည်း စိတ်လက် မချမ်းမသာနှင့် အပြစ်တင်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သူသည် ပိုးဖဲနှင့် စိန်ရွှေကို တပ်မက်သော မိန်းမပျိုကိုတော့ အပြစ်တင်လိုက်ခြင်း မဟုတ်ချေ။ ထိုအတူ အလှအပနှင့် အသက်ငယ်ရွယ်ခြင်းကို တပ်မက်သော ခေါ်တောကုလားကိုလည်း အပြစ်တင်နေခြင်း မဟုတ်ချေ။ လောကကြီးကိုသာ အပြစ်တင်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။ နေဥစ္စာ ပေါကြွယ်သူများက အစစအရာရာ တွင်ကျယ်နေသောလောကကြီးကို အပြစ်တင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

"ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ ... ကျုပ်ဖြင့် ဘယ်လိုမှကြည့်လို့ မရဘူး" သတင်းစာဆရာကတော့ ခပ်ယဉ်ယဉ်ကလေး မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

ထိုရေခဲသုပ်ဆိုင်ကို ကျော်လွန်လာခဲ့ပြီးနောက် သူတို့သည် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် စကားပြောဆိုခြင်း မပြုကြတော့ဘဲ အတွေးကိုယ်စီနှင့် ညဈေးတန်းအတိုင်း ခပ်မှန်မှန်လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ထိုသို့လျှောက်လာကြစဉ် လမ်းဘေး မုန့်တိုက်ကြီး တတိုက် အတွင်းမှ ရေဒီယိုသံကို ကြားရသည်။ တေးသံမှာ မြန်မာ့အသံမှမဟုတ်၊ ဖိလစ်ပိုင်ကျွန်း၊ မနီလာမြို့တော်မှ လွှင့်ပေးနေသော ဖိလစ်ပိုင် တီးလုံးဖြစ်သည်။ မုန့်တိုက် အတွင်းမှ လူတစ်စုသည် မုန့်များကို မှာယူစားသောက်ရင်း ငြိမ့်အေးလှသော ဖိလစ်ပီနိုဂီတကို နားဖိခံနေကြသည်။

"ကောင်းလိုက်တဲ့ ဂီတဗျာ..." ဂီတသမား တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သော ကိုဘုန်းနိုင်က မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် အမျိုးသားရေးသမားနှင့် သတင်းစာ ဆရာတို့ကမူ ထိုဂီတ မခံစားတတ် သကဲ့သို့၊ လမ်းဘေး ရေခဲသုပ် အပေါ်စား ဆိုင်ကလေး တစ်ဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်သွားကြသဖြင့် သူလည်း ကတိုက်ကရိုက် ဝင်လိုက်၍ သွားရလေသည်။

တစ်ခွက်လျှင် တပဲမျှသာပေးရသော ရေခဲသုပ် အပေါ်စားသုံးခွက်ကို သူတို့ သုံးယောက်သည် စားသောက်ပြီးသောအခါ ကျသင့်သော ပိုက်ဆံ သုံးပဲကိုပေးကာ ရေခဲသုပ်ဆိုင်ထဲမှ ပြန်ထွက်လာကြသည်။

ပိုက်ဆံတော့ ငါးမူးဘဲ ရှိတော့တယ်ဗျို့၊ ကိုဘုန်းနိုင်" ဟု ရေခဲသုပ် ဆိုင်ထဲမှ ထွက်အလာ ကြယ်နီ ကိုတင်မောင်က ဘတ်ဂျက်ကို တင်ပြလိုက်သည်။ သူတို့သည် အတိုက်အခံ အမတ်များကဲ့သို့ ဆီလို အပေါက်ရှာကာ ဝေဖန်ခြင်း မရှိကြချေ။ ငြိမ်သက်စွာ လျှောက်လိုက်လာကြသည်။

တဖြေးဖြေးနှင့် ရေကျော် ညဈေးတန်းသည် ဝေး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ ထို့အတူ ရွှေတွေ အတုံးလိုက်၊ အတစ်လိုက် ဝတ်ဆင်ထားသော ခေါ်တောကုလား၏ မယားကလေးသည်၎င်း၊ မိန်းမချော မိန်းမလှများနှင့် ဖိလစ်ပိုင် တီးလုံးကို နားသောတ ဆင်နေကြသူများသည်၎င်း ဝေး၍ဝေး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

ပုဇွန်တောင်ဈေးကြီးကို လွန်လာခဲ့ပြီးနောက် ပုဇွန်တောင်စာတိုက်၏ အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ညသည် မှောင်ရိုက်လျက် ရှိသော်လည်း လမ်းဘေး ဓာတ်မီးတိုင်များက ရှိနေသေးသဖြင့် အလင်းရောင်တော့ ရနေကြသေးသည်။ သူတို့သုံးဦးသည် ခပ်စောစောက လျှောက်လာခဲ့ကြသည့် စက်ရုံ လမ်းမကြီးအတိုင်း အိမ်သို့ပြန်လာကြခြင်း ဖြစ်၍ ပုဇွန်တောင် ကုန်းကြီး အထက်သို့ ရောက်သောအခါ လူတော်တော်ပြတ်၍နေသည်။ သို့ရာတွင် အားလုံးပေါင်းမှ ပိုက်ဆံက ငါးမူးမျှသာပါရှိပြီး လူကလည်း သုံးယောက်

ဖြစ်သဖြင့် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ရမှန်း မသိဘဲ ဂုံးတံတားကြီး ပေါ်သို့ အတွေးကိုယ်စီနှင့် ငြိမ်သက်စွာ တက်လာကြလေသည်။

ဂုံးတံတားကြီး ပေါ်သို့ ရောက်ရှိကြသောအခါ တော်တော်ကလေး ငြောင်းလာကြ သဖြင့် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး တိုင်ပင်ကြခြင်း မရှိဘဲ တံတားလက်တန်းကိုမှီကာ ခေတ္တမျှ ရပ်နားကြသည်။ သို့ရာတွင် စကားပြောဆိုကြခြင်းကား မရှိသေးချေ။

ဒေါပုံဘက်မှ ညလေသည် အေးမြစွာ တိုက်ခတ်လျက် ရှိသောကြောင့် "ကျုပ်တို့ ဒီနေရာကလေးမှာ ခဏလောက် ထိုင်ကြဦးစို့ဗျာ ... ပြီးတော့ တိတ်ဆိတ်ပြီး လေကောင်းလေ သန့်လဲ ရတယ်ဗျ..." ကိုတင်မောင်က တိတ်ဆိတ်ခြင်းနှင့် အေးမြခြင်းကို နှစ်ခြိုက် သဘောကျသကဲ့သို့ အကြံပေး ဆွဲဆောင်ခြင်း ပြုလေသည်။

"ဒီနေရာဟာ လူလဲ တော်တော်ပြတ်တယ်၊ လူလဲ လူတတ်တယ်လို့ ကြားဘူးတယ် ... တော်တော်ကြာ လေကောင်းလေသန့် ရတာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့ ဗျာ ... ရှိနေသေးတဲ့ ဝိုက်ဆံကလေးငါးမူး လုယူသွားမှဖြင့် မနက်ဖြန် ငတ်နေကြပါဦးမယ်..." သခင်တင်ဦးက ခပ်တည်တည်နှင့် ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

"ဒါလောက် ချမ်းသာတဲ့ လူတွေကို လာလုသေးတဲ့ သူတွေ ရှိနေသေးရင်လဲ ပေးလိုက်ရုံပေါ့ဗျာ" ဟု ကိုဘုန်းနိုင်က ပြောဆိုလိုက်ပြီးနောက် သုံးယောက်သား ပြုံးမိကြလေသည်။

ပုဇွန်တောင် ဂုံးကျော်တံတားကြီးပေါ်တွင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။ ဒေါပုံဘက်မှ ညလေသည်လည်း ခပ်မှန်မှန် တိုက်ခတ်လျက်ရှိသဖြင့် အတွေး ကိုယ်စီ ကိုယ်ငှနှင့် ငြိမ်သက်စွာထိုင်၍ နေကြသည်။

သတင်းစာဆရာ ကိုတင်မောင်သည် မှောင်မဲ တိတ်ဆိတ်နေသော ဆင်းရဲသား ရပ်ကွက်ဖြစ်သည့် စက်ဆန်းဘက်သို့ ငေးမောကြည့်ရှုလျက်၊ ဒို့ဗမာသခင်ကတော့

ခပ်စောစောက ရေကျော် ညဈေးတန်းတွင် ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း တွေ့မြင်ခဲ့ရသော ခေါ်တောကလား၏ မယားကလေး အကြောင်းကို မကျေမချမ်း တွေးနေပုံရသည်။ ကျောင်းသားလည်း မဟုတ် နိုင်ငံရေးသမားလည်း မဖြစ်တတ်သော ဂီတသမား တစ်ယောက်ဖြစ်သူ ကိုဘုန်းနိုင်ကတော့မူ မှောင်မိုက်လှသော လဟာပြင်ထက်မှ မှိတ်တုံ လင်းတုံ ပြုနေသော ကြယ်ကလေးများကို မျက်တောင်မျှ မခတ်ဘဲနှင့် မော့ကြည့် နေသည်။

ယင်းသို့ ပုဇွန်တောင် ဂုံးကျော်တံတားကြီး ပေါ်တွင် အတန်ကြာမျှ စကားပြောဆိုခြင်း မပြုဘဲ မိမိတို့ အတွေးကိုယ်စီ ကိုယ်ငှနှင့် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေကြရာမှ "ဒါ့ထက် နောက်ဆုံးကြားရတဲ့ နိုင်ငံရေးသတင်း တစ်ခုနဲ့ ပက်သက်ပီး ကျုပ်ကောင်းကောင်း နာမလည်လို့ မေးစမ်းပါရစေ သခင်တင်ဦး" ဟု ကိုဘုန်းနိုင်က မှိတ်တုံလင်းတုံ ကြယ် ကလေး များကို မော်၍ကြည့်ရှုနေရာမှ မြဝတီမင်းကြီးနှင့် နဝဒေးကြီးတို့၏ အကြောင်းကို မမေးဘဲ နိုင်ငံရေး သတင်းတစ်ခုကို မေးလိုက်သည်။

"ဘယ်လိုနိုင်ငံရေး သတင်းမျိုးလဲဗျ ကိုဘုန်းနိုင်..." ဟု သခင်တင်ဦးက အလန့်တကြား ပြန်၍ မေးလေသည်။

"ကျုပ်တို့ အားလုံးက ဝိုင်းပီး ဆွဲချခဲ့ကြတဲ့ ဓါးမ တွေနဲ့ ဒို့ဗမာအစည်း အရုံးခေါင်းဆောင်တွေက ပြန်ပီးတော့ ညီညွတ်ဘို့ ကြိုးစားနေတယ် ဆိုတဲ့ သတင်းလေဗျာ ... ခင်ဗျားလဲ ကြားပြီး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်..."

"ကြားမိသားဘဲ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ ...ကိုဘုန်းနိုင်ရဲ့ ..."

"ဒီသတင်းသာ မှန်ရင်တော့ အံ့စရာဘဲဗျ..."

"ဘာပြုလို့ အံ့ရတာလဲဗျ..."

"ကျုပ်တို့ရဲ့ ရန်သူကြီးဖြစ်တဲ့ အင်္ဂလိပ်နဲ့ ပူးပေါင်းပီး ကျုပ်တို့ ကျောင်းသားတွေ၊ အလုပ်သမား - လယ်သမားတွေကို နှိမ်နင်းသတ်ဖြတ်ခဲ့တဲ့ ခါးမ တွေနဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ ခေါင်းဆောင် ဆိုတဲ့ လူတွေက ပြန်ပီးတော့ ညီညွတ်ဘို့ ကြိုးစားတယ်ဆိုတာဟာ မှန်ကော မှန်နိုင်ပါဦးမလားဗျာ..."

"နိုင်ငံရေးဆိုတာ အခြေအနေကို ကြည့်ပီး လုပ်ရတဲ့ လုပ်ငန်းမျိုးဗျ ... ကိုဘုန်းနိုင် ... ကြည့်ပါလား၊ ဆိုဗီယက် ယူနီယံတောင် နာဇီဂျာမနီနဲ့ စာချုပ် ချုပ်လိုက်သေးတာဘဲ မဟုတ်လား..."

"ဆိုဗီယက်နဲ့ ဟစ်တလာ ဂျာမနီနဲ့ စာချုပ်ချုပ်တာကို ကျုပ်နားလည် ပါတယ်ဗျာ ... ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား ပြောသွားသလို နိုင်ငံရေးဆိုတာ အခြေအနေကို ကြည့်လုပ်သွားရတယ် ဆိုတာကိုတော့ ကျုပ်လက်မခံနိုင်ဘူး..."

"လက်မခံနိုင်ရင်လဲ မလုပ်ဘဲ နေလိုက်ရုံပေါ့ဗျာ..." ဟု သခင်တင်ဦးက ရီသလိုမောသလိုနှင့် ပြောဆိုလိုက်သည်။

"အတည် ပြောနေတာပါ သခင်တင်ဦး ... နိုင်ငံရေး အလုပ်ဆိုတာ ကိုယ့်အခြေခံကိုတော့ စွန့်လွှတ်လို့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်..."

"ဒါကတော့ ကျုပ်တို့ထက် အမြင်ရှည်ဝေးတဲ့ ခေါင်းဆောင်တွေက သတ်မှတ် လိုက်ကြတဲ့ လုပ်ငန်းဘဲလေ ... ကျုပ်နေနဲ့တော့ ခင်ဗျား သဘောပေါက် နားလည်အောင် မရှင်းပြတတ်ဘူးဗျာ..."

"ကျုပ်တို့ရဲ့ လက်ဝဲဝိုဏ်းသား ခေါင်းဆောင်တွေဖြစ်ကြတဲ့ သခင်အောင်ဆန်း၊ သခင်လှဇေ၊ သခင်စိုးနဲ့ သခင်ဗဟိန်းတို့ကကော ဒီအင်္ဂလိပ်ရဲ့ လူရင်းတွေနဲ့ ပူးပေါင်း လုပ်ကိုင်ဘို့ သဘော တူလိုက်ကြသတဲ့ လားဗျာ..."

"ဒါတော့ ကျုပ်လဲ မပြောတတ်ဘူး ကိုဘုန်းနိုင် ... ခင်ဗျား သိချင်ရင်တော့ သခင်ဗဟိန်း တစ်ယောက်နဲ့ ခင်ဗျားလဲ ရင်းနှီးသားဘဲ ... သူ့ကို မေးမြန်း ကြည့်စမ်းပါလား..."

ယင်းသို့ ကိုဘုန်းနိုင်နှင့် သခင်တင်ဦးတို့ နှစ်ယောက်သားပြောဆိုနေကြသော ကိစ္စကို ဘေးမှငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေသော ကိုတင်မောင်က ဆက်လက်၍ ငြိမ်သက်စွာ မနေနိုင်တော့ သကဲ့သို့ "အင်္ဂလိပ်နဲ့ ဂျာမဏီတို့ ဖြစ်ပွားခဲ့ကြတဲ့ နယ်ချဲ့စစ်ပွဲကို ဆန့်ကျင် ကန့်ကွက်ကြဘို့အတွက် အလုပ်တူ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှုပါဗျ ... ကိုဘုန်းနိုင်" ဟု ဝင်ရောက် ပြောဆို လိုက်တော့မှ ကိုဘုန်းနိုင်သည် ငြိမ်သက်၍ သွားပြီးလျှင် စောစောကကဲ့သို့ လဟာပြင်ထက်မှ ကြယ်ကလေးများကို မော်၍ကြည့်နေသည်။ သူတို့သည် နိုင်ငံရေးသတင်းကို ဆက်လက် ပြောဆိုကြခြင်း မပြုတော့ဘဲ စောစောကကဲ့သို့ အတွေးကိုယ်စီနှင့် ငြိမ်သက်နေကြသည်။ ထိုအခိုက် သာယာကုန်းဘက်ဆီမှ လူတစ်ယောက်သည် ဂုံးတံတားကြီးပေါ်သို့ တက်လာခဲ့ပြီးလျှင် သူတို့ ထိုင်နေကြသော နေရာသို့ ခပ်သုတ်သုတ်ကလေး လျှောက်၍လာသည်။

"ဟိုမှာ လူတစ်ယောက်တော့ လာနေတယ်ဗျာ..." သခင်တင်ဦးက အရင်မြင် သဖြင့် လေသံနှင့် ပြောလိုက်ရာ ကိုဘုန်းနိုင်နှင့် ကိုတင်မောင်တို့သည် ထိုလျှောက်လာ သူအား လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

ထိုသူသည် အနီးသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ထိုသူကို ကြည့်ရှုရသည်မှာ အလုပ် လက်မဲ့လိုလို ဂျိုးတစ်ယောက်လိုလို ဖြစ်သည်။ ဘိနပ်ဖြူကိုစီး၍ ဘောင်းဘီနက် အရှည်နှင့် ဆင်မြန်း ထားလိုက်သေးသည်။ ၎င်းပြင် ဦးထုပ်အနက်ကိုလည်း ဇာတ်လိုက် မင်းသားဂိုက်နှင့် ခပ်စောင်းစောင်း ဆောင်းထားသေးသည်။

"ဆရာတို့ ထိုင်စောင့်နေကြတာ တော်တော်ကလေးများ ကြာသွားပြီလား ခင်ဗျာ..." ထိုသူကစ၍ နှုတ်ဆက်၍ ပြောဆိုသည်။ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးလည်း ပြောဆိုသည်။

သူတို့ သုံးယောက်ကတော့ ထိုသူအား ဘာမျှ ပြန်မပြောကြသေးချေ။ တစ်ဦးကို တစ်ဦးက မသိမသာ လက်ကုတ်ရင်း ငြိမ်သက်စွာ အကဲခတ်ကြည့်ရှုနေကြလေသည်။

"ကျွန်တော်လဲ လွှတ်တော် စတော့မယ်ဆိုလို့ တောကို ခဏပြန်သွားနေတာ တပတ်လောက်ကြာမှ ပြန်ရောက်ပါတယ် ... ဆရာတို့နဲ့ ကြုံကြိုက်ပြီး အခန့်သင့်လို့ တွေ့တာပါ..." ထိုသူသည် သူ့ရာဇဝင်ကလေးနှင့် သူ၏ အဓိပ္ပါယ်နှင့် သူဆက်လက် ပြောဆိုသွားသည်။

သူတို့သုံးယောက်သည် အဓိပ္ပါယ်ကို နားလည်လိုက်ကြဟန် မရှိချေ။ သို့ရာတွင် အမူအရာမပျက် အိန္ဒြေရရ နားထောင်နေကြသည်။

"ဆရာတို့တော့ ကံကောင်းပါတယ် ... တောက ဝင်လာတာ အသစ်စက်စက် ကလေးပါ ... တနေ့က တညဘဲ အထက်အညာက လွှတ်တော်အမတ် တသိုက်ကို ပေးရသေးတယ်..." ထိုသူက လေအေးအေးနှင့် အလုပ်စကားကို စတင်ပြောဆို၍ လာသည်။

ထိုသူသည် အခြားသူမဟုတ်၊ ဖါခေါင်း ဖြစ်လေသည်တကား ...

"ဆရာတို့နဲ့ အခန့်သင့်လို့ တိုးနေတာပါခင်ဗျာ ... သုံးယောက်စလုံး ယူကြမယ် မဟုတ်လား..."

ကိုဘုန်းနိုင်သည် ထိုဖါခေါင်း၏ ပြောပုံဆိုပုံနှင့် အမူအရာကိုပါ အလွန် သဘောကျ၍ သွားသကဲ့သို့ အသံကလေးများပင် ထွက်လာအောင် ရီမောပစ်လိုက်သည်။

ပြီးမှ "ဟေ့လူ ခင်ဗျားက ဖါခေါင်းလားဗျ" ဟု ခပ်ရိုင်းရိုင်း ခပ်ကြမ်းကြမ်းကလေး မေးမြန်းလိုက်သည်။

ထိုဖါခေါင်းသည် ရုတ်တရက် မျက်နှာပျက်သွားသည်။ စကားလည်း ပြန်မပြောနိုင်ချေ။ အတန်ကြာမှ ဝိုင်ရပ်နေပီးမှ ... "ဆရာရယ်...ဒီလိုတော့ ရင့်ရင့်သီးသီး မပြောပါနဲ့ ခင်ဗျာ ... ကျွန်တော်တို့လဲ အင်မတန် ခက်ခဲကြပ်တီးနေတဲ့ ခေတ်ဆိုး ခေတ်ကြပ်ကြီး ထဲမှာ တခြားဘာမှ လုပ်ကိုင်စားသောက်ဘို့ မဖြစ်တာနဲ့ ဒီအလုပ်မျိုးကို မလွဲသာ မရှောင်သာ လုပ်ကိုင်နေရတာပါ ... ပျော်လှလို့ လုပ်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ ... တကယ်ဆိုတော့လဲ ဆရာတို့လို သားမယား အတည်တကျ မယူနိုင် မယူချင်ကြသေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို အဆင်သင့် ဖြေဖျော်ပေးနေရတဲ့ အလုပ်သမားတွေပါ..." ဖါခေါင်းသည် ၎င်း၏ ရင်နာဘွယ်ရာ ရာဇဝင်နှင့်ဘဝကို စီးပွားရေးလောကအား နောက်ခံထား၍ ပြောပြလျက်ရှိသည်။ တကယ်ဆိုတော့လည်း သူသည် သူ၏ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းကို ပျော်ပိုက်နှစ်သက်၍ လုပ်နေခြင်းကား မဟုတ်ချေ။ သူ၏ စကားအတိုင်း "အင်မတန် ခက်ခဲကြပ်တီးနေတဲ့ ခေတ်ဆိုး ခေတ်ကြပ်ကြီးထဲမှာ တခြားဘာမှ လုပ်ကိုင် စားသောက်ဘို့ မဖြစ်တာနှင့်" ကြောင့်ပင် တကယ်ဖြစ်ဟန်တူသည်။

"ဆိုးပါပေဗျာ..." ကိုဘုန်းနိုင်သည် သူ၏ အမှားကို သတိရကာ ခပ်တိုးတိုး ငြီးတွားလိုက်သည်။ ထို့နောက် လဟာပြင်ထက်မှ ကြယ်များကို မော်၍ကြည့်နေပြန်သည်။

"ဒီမှာကိုယ့်လူ ... ကျုပ်တို့ကို ခင်ဗျား ခုလိုအဆင်းရဲခံပီး လာအကြောင်းကြားတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ... ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့က ဒီမှာ ရိုးရိုးသားသား လာထိုင်နေကြတာပါ ... တခြား ဘယ်လိုမှတော့ မအောက်မေ့ပါနဲ့ဗျာ..." ကိုတင်မောင်သည် ဖါခေါင်း ဆိုသူအား အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့် ပြောဆိုခြင်း ပြုလိုက်သည်။ သည်တော့မှပင် ဖါခေါင်းသည် ချာကန်ပြန်လှည့်၍ ထွက်သွားတော့သည်။ ထိုလူသည် နောက်သို့ပင် ပြန်လှည့်၍ကြည့်ဘော် မရတော့ချေ။ စိတ်ဓာတ်လည်း ကျဆင်းသွားဟန် ရှိလေသည်။

ထိုညက တော်တော်ကြီးညဉ့်နက်မှ ၁၄ လမ်းကနေအိမ်သို့ သူတို့ ပြန်ရောက်ကြသည်။ မိမိတို့ အိပ်ရာထက်များ ပေါ်သို့ အသီးသီး ရောက်ရှိခဲ့ကြပြီးနောက် နောက်များမှပင် ကိုဘုန်းနိုင်သည် တော်တော်နှင့် အိပ်စက်ခြင်း မပြုနိုင်ချေ။ ခပ်စောစောက ရေကျော် ဈေးတန်း၌ ရွှေတွေအတုံးလိုက် အတစ်လိုက် ဆင်မြန်းထားသော ခေါ်တော မယားကလေး ပုဖွန်တောင် ဂုံးကျော်တံတားကြီး ပေါ်၌ တွေ့ခဲ့ရသော လူပွဲစား ဒို့ဗမာ သခင်များနှင့် ဓါးမ များ ညီညွတ်ရေး တပ်ပေါင်းစု ဖွဲ့ကြသည်ဆိုသော သတင်းများကို တစ်ခုပြီး တစ်ခု ဆက်လက် စဉ်းစားနေမိသည်။ အကြောင်းအရာ သုံးရပ်အနက် လူမျိုးခြားကို လင်လုပ်၍ ရွှေတွေဝတ်ဆင်နေသော မိန်းခလေးကိုသော်၎င်း၊ စီးပွားရေး ကြပ်တီးသဖြင့် ဖါခေါင်း လုပ်ကိုင်နေရသည်ဟု ဆိုလာသော ကက်ဦးထုပ်နှင့် ဖါခေါင်းကို သော်၎င်း၊ သူသည် ကျေနပ်ခွင့်လွှတ်သလိုရှိမိသော်လည်း အင်္ဂလိပ်များနှင့် ပူးပေါင်းကာ ကျောင်းသားနှင့် အလုပ်သမား - လယ်သမားများကို သွေးမြေကျ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခဲ့ဘူးသော ဓါးမ များနှင့် အခြေအနေအရ ပူးပေါင်းမည်ဆိုသော ဒို့ဗမာ ခေါင်းဆောင်များကိုမူကား နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။ ကိုတင်မောင်က ဝင်ရောက် ရှင်းလင်းပြောပြခဲ့သည့်တိုင်အောင် နယ်ချဲ့သူလျှို့ဝှက်များနှင့် လက်တွဲလုပ်ကိုင်ရန်မှာ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မဖြစ်နိုင်သာ ကိစ္စဟု စဉ်းစားမိလေသည်။

နံနက်အိပ်ရာ နိုးသောအခါ အိမ်တွင် သခင်တင်ဦးကို မတွေ့ရတော့ချေ။ ရေမိုးချိုးပြီး၍ ဂျာနယ်တိုက်သို့ သွားရန် အဝတ်အစားလဲနေသော ကိုတင်မောင် ကိုသာ တွေ့ရတော့သဖြင့် "... သခင်တင်ဦး လစ်ပလားဗျ...ကိုတင်မောင်..." ဟု ကိုဘုန်းနိုင်က လှမ်း၍ မေးလိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ် ... အင်းစိန်က အစည်းအရုံးကိစ္စနဲ့ အင်းစိန်ထောင်ထဲက ရဲဘော်တွေကို ထောင်ဝင်စာ တွေ့ဘို့အတွက် ကျုပ်တို့ပိုက်ဆံကလေး ငါးမူးထဲကတောင် သုံးပဲ ခွဲပေးလိုက်ရသေးတယ်ဗျ..."

"အော်... အော်... အော်" နိုင်ငံရေးသမားဖြစ်သော သခင်တင်ဦးနှင့် သတင်းစာဆရာ ဖြစ်သော ကိုတင်မောင်တို့၏ ဆက်ဆံရေးနှင့် ဘဝတို့ကို သဘောကျ သလို ငြီးတွားလိုက်သည်။

ထိုနေ့ကနံနက်စာကို ကိုတင်မောင်နှင့် ကိုဘုန်းနိုင်တို့သည် လမ်းထိပ်မှ ကုလား ထမင်းဆိုင်တွင် ပဲဟင်းနှင့်လွေးကြရသည်။ ကိုတင်မောင်တွင် ပိုက်ဆံငါးပဲမျှသာ ကျန်တော့သည့်အနက်၊ တပဲကို လမ်းစရိတ်အတွက် ဖယ်ထားရပြီးလျှင်၊ ကျန်ပိုက်ဆံ တမတ်နှင့် ဝအောင် နံနက်စာစားသောက်ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် အိနေအောင် နှပ်ထားသော အမဲနှပ်၊ ဆိတ်ကလီစာနှင့် ကြက်သားဟင်းများကိုသာ ကြည့်ပြီး ပဲဟင်းနှင့် ငြုပ်သီးစိမ်းကို အားကိုးကာ တနပ်စာကို ပြီးစီးခြင်းပြုရလေသည်။

ကိုတင်မောင် ဂျာနယ်တိုက်သို့ ထွက်သွားပြီးနောက် တယောက်တီး ကျန်ရစ်ခဲ့သော ကိုဘုန်းနိုင်သည် အခြား ဘာအလုပ်အကိုင်မျှလည်း ရှိသည် မဟုတ် သောကြောင့် အခန်းကလေးအတွင်း၌ ပွ၍နေသော စာအုပ်ပုံများအကြားတွင်လှဲကာ စာကိုသာ တွင်တွင်ကြီး ဆက်၍ ဖတ်ရလေတော့သည်။ သို့ရာတွင် စာဖတ်ရသော အလုပ်ကို မည်သူမျှအမြဲတစေ မပြုလုပ်နိုင်ကြချေ။ နှစ်နာရီသာသာ သုံးနာရီခန့်မျှ ဆက်တိုက်ကြီး ဖတ်လာမိလျက်ပင် ငြောင်းငြာ၊ ငြီးငွေ့၍လာလေသည်။ ဖတ်နေသော စာအုပ်နှင့် အကြောင်းအရာများထဲတွင်လည်း စိတ်မဝင်စားနိုင်တော့ချေ။ အပြင်အပသို့ ပြန့်လွင့်စပြုလာသည်။

ကိုဘုန်းနိုင်သည် စာအုပ်ပုံများအကြားမှ ထလိုက်သည်။ ထို့နောက် ခေါက်ကုတင် ခြေရင်းဘက်တွင် ချိတ်ဆွဲ၍ ထားသော တယောပြားကလေးကို သွား၍ယူသည်။ တယောပြားကို ယူကာ အိမ်ဘေးပြုတင်းပေါက် အနီးရှိ ကုလားထိုင်ထက်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။ တယောကြိုးကို ညှိပြီး၍ စိတ်တိုင်းကျအသံကို ရသောအခါ ငါးပေါက်သံ စမ်းလေသည်။

တယောက်ကို ညာနဲ့ ဘယ်ပြောင်း စမ်းကြည့်ပြီးနောက် တေးတစ်ပုဒ်ကို ကောက်ခံငင်ခါ စလိုက်သည်။

"မြတ်လေးရုံ တောအစ ... ဒေါနလမ်းမြေညီ... လျှောကျစမ်းရေ သင်းကြည်သည်... ရွှေနှင်းဆီ ကန်တွင်း..."

စလေဦးပုည၏ နိဗ္ဗိန္ဒတေးတစ်ပုဒ်ကို ခပ်အုပ်အုပ် ခပ်ညှင်းညှင်း သီဆိုနေမိသည်။ တေးသံ၏ နောက်နားမှ ငြိမ့်အေးလှသော တယောသံက ကနွဲ့ကလျပါလာသည်။

"လွမ်းစရာ စကားဝါဂုဏ်...နဲ့သာဖြူ ဘုန်းမောင့်စံကျောင်း..."

တေးထပ်၏ ပထမအပိုဒ်ကို အဆုံးသပ်ကာ တီးကွက်ကို တယောနှင့် ပြန်၍ ကြော့လေသည်။ လက်ကလည်း မိသဖြင့်သယောသံသည် ငြိမ့်ငြိမ့်အေးနေသည်။ မိမိ၏ တယောသံကပင် တယောထိုးသူကို ပြန်၍ ဆွဲဆောင်လျက် ရှိလာပြီဖြစ်သဖြင့် တယောကို စထိုးကာစနှင့် မတူတော့ဘဲ ပိုမို၍ စိတ်ပါလာသည်။ စိတ်လည်းကြည်လင်လာသည်။

နောက်တစ်ပိုဒ်ကို ဆက်ပြန်သည်။

"ပင်ဇလပ် သရဖီချောင်မှာ... ခွာညိုတောင်နဲ့အောင်း ... မွှေးနံ့သာစုပေါင်းတဲ့ ခွဲညောင်စောင်း ထက်မှာ... ပဒုမ္မာကြားသင်္ကန်း... ခါဆင်မြန်းတော့မွေ့ ပျော်ရာ..."

အဆိုထက်ဘဲ တယောသံက နွဲ့အေးနေသည်။

"ရွှေသော်က တံတိုင်းကာသည်... ဇီဝါမုခ်ခြားလို့... တံခါးကချအားကြိုင်... သင်းတွဲဂနိုင်..."

ပန်းသော်ကဘဲ တံတိုင်းကာလျက်၊ ဇီဝါကမုခ်ခြားကာ တံခါးမှာလည်း ချအားပန်းတွေက ကြိုင်လို့တဲ့...

အော်...ဦးပုည။

သည်လို သဘာဝမွေ့ရဲ့ သက်မဲ့ရုပ်ဝတ္ထု အလှကလေးတွေကို အသက်ဘဲ ရှိနေတော့ သယောင်ယောင် ထင်မြင်လာအောင် ဂုဏ်မြောက်သည့် အဖွဲ့မျိုးကို ဦးပုညသည် ချစ်စဘွယ်မှုံးတယ်လေသည်။ သူ့အဖွဲ့ကိုတော့ ကဗျာ၏ ကဗျာလိုဘဲ ခေါ်ရင်တော့ မှားနိုင်လိမ့်မယ် မထင်ချေ။

"ယုဇနမဟာမြိုင်မှာ ကမ္ဘာထိုင်မှီးမယ်ပလေး..."

သူသည် တေးထပ်ကို အဆုံးသပ်လိုက်ပြီးနောက် တယောက်ကို အသာအယာ ချထားလိုက်သည်။ သူသည် အတန်ကြာ ငြိမ်သက်စွာ ပက်လက်ကုလားထိုင်ကို မှီ၍ ထိုင်လိုသာဘဲ နေသည်။ ချိုအေးသော ဂီတ၏ ရမက်ကို သူခံစားပြီးသဖြင့် စားမြို့ ပြန်နေလေသည်။ သည်လိုခံစားပြီး စားမြို့ပြန်လိုက်ရသဖြင့် သူ့စိတ်သည် ထိုင်းမိုင်းနေသော ရေပြင်မှ စိမ်းလဲ့ကြည်လင်နေသော ရေပြင်အေးဆီသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ သည်လို ထိုင်းမိုင်းသော ဝေဒနာကို သူသည် ချုံမြိန်အေးကြည်သော ဂီတသံအမြိုက်ရေဖြင့် သူ့ကိုယ်ကိုလဲ တိုက်ကြွေးရလေသည်။ ဘိုင်ကျသောအခါဖြစ်စေ၊ စိတ်ရှုပ်သော အခါဖြစ်စေသူသည် လူပြတ်သော လူခြေတိတ်သော၊ ချောင်တခုခုဝယ် တယော တစ်ယောက်ထဲ သွား၍ ချစ်ဖော်တယောပြားကလေးဖြင့် သူ့စိတ်ထဲတွင် ပေါ်ပေါက် လာသော သီချင်းတစ်ပုဒ်ပုဒ်ကို ဆိုထိုးလေ့ရှိလေသည်။ သည်လိုလုပ်လိုက်ခြင်းဖြင့် သူသည် လန်းဆန်းကြည်လင်၍ လာတတ်လေသည်။ ယခုလဲဘဲသူ၏ ထိုင်းမိုင်းနေသော ဦးနှောက် အတွင်းရှိ တိမ်တိုက်များသည် ဂီတ၏ လေပူလေအေးဝယ် တငြိမ့်ငြိမ့်လွင့်ပါ၍ သွားကြလေသည်။ သူ၏ ဦးနှောက်မှာ ကြည်လင်ကာ တကိုယ်လုံးလဲဘဲ ဆန်းသစ်၍ လာလေသည်။ သူသည်ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်သည်။ သူသတ္တဝါ များလဲ နေပူကြီးထဲမှာ အသက်ရှင်အံ့ဘို့ အလိုငှာ သွားလာလုပ်ကိုင်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ပြူတင်းပေါက်ကို သူဆွဲ၍ စေ့လိုက်လေသည်။

သည်လိုပြုတင်းတံခါးကို ဆွဲပိတ်လိုက်စဉ်၊ သူလဲဘဲ အသက်ရှင်နိုင်အံ့သောအဌာ၊ အလုပ်တခုခုကို လုပ်ကိုင်ဘို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ အမှန်မှာတော့ သူတစ်ယောက်ထဲသာ သည်လောကကြီး ထဲမှာ ရှိတော့သည် မဟုတ်၊ သူ့ကို ပန်းလက်နှစ်သစ်၊ ဖဝါးလက်နှစ်လုံး အရွယ်မှစ၍ ကျွေးမွေးသုတ်သင်လာခဲ့ကာ၊ သူလူလားမြောက်သည့် တိုင်အောင်လဲဘဲ ဈေးရောင်း၍ ခေတ်မှီ အထက်တန်းပညာရပ်များကို သင်ပေးခဲ့သော သူ၏မုဆိုးမ မိခင်အိုသည်လည်း ရှိသေးသည်။ သူ့အမိကတော့ လူဝတ်ကြောင်ကို ခွာ၍ ပြည်နိဗ္ဗိန္ဒ တောရတွင် ဖန်ရည်ဝတ်နှင့် သံသရာမှလွတ်မြောက်ရာ တရားကိုအားထုတ်လျက် ရှိနေသေးသည်။ သည်သီလရှင် အတွက်သူမှာ မလွတ်ကင်းနိုင်သေး၊ အမြိုက်တရားကို အားထုတ် ဖွေရှာနေသော သီလရှင်အား အချို့အချည်ကလေးမှအစ၊ မှီဝဲချင်တာ ကလေးများ မှီဝဲနိုင်အောင်၊ သူသည် ထောက်ပံ့ရပေလိမ့်ဦးမည်။ မိမိ၏တာဝန်နှင့် ဝတ်တရားကို ဆောင်ရွက်ရခြင်းသည် လူ၏မြတ်မွန်သော အလုပ်တစ်ခုဖြစ်ပါသည်။

သူသည်ပြုတင်း တံခါးကို ပိတ်ရင်း သူ့မိခင်အို သီလရှင်၏ သံယောဇဉ်ကြိုးကို တင်းလိုက်ရှာသည်။ သူမိတ္ထီလာ ဆေးရုံကြီးတွင် အတော်ကလေး သက်သာလာသောအခါ၊ သူ့မိခင်အိုသည် လင်ကိုသဂြိုဟ်၍ သူ့ဆီသို့လိုက်လာခဲ့ရာသည်။ မုဆိုးမ မိခင်အိုကြီး၏ ရိုက်ကြီး တငင်ငင်ငိုကြွေးသံကို သူသည် မချီတရံ ကြားခဲ့ရသည်။

"အမေဘယ်သူ့ကိုသွားပီး အားကိုးရတော့မှာလဲသားရယ်..." ငိုသံနှင့် သူ့အမေက ဟိုစဉ်ကမေးရှာသည်။ သူသည်ရုတ်တရက်သော်၊ စာမေးပွဲကိုပြန်၍ ဖြေပြီးလျှင် ဒီဂရီကိုယူရန်ပင် စိတ်ရှူးပေါက်ခဲ့မိသေးသည်။

"မင်းအဖေကလွဲရင် လူကလေးကိုသာဘဲ အမေ အားကိုးစရာရှိပါတယ် သားရယ်..."

"အမေ စိတ်ချမ်းသာသလိုသာ နေပါ အမေရယ်... အမေ့ကို ကျွန်တော် ရှာကျွေးပါမယ်..." သူသည် သူ့အမေအား သူ့ဝတ္ထုများကို သိတတ်ကြောင်း ပြောပြခဲ့လေသည်။

"အမေတော့ နိဗ္ဗိန်မှာဘဲ အေးအေးချမ်းချမ်း တရားအားထုတ်နေတော့မယ်လို့ အောက်မေ့တယ် သားရယ်" သူ့အမေသည် လူ့ရုပ်ကို ငြီးငွေ့သွားဟန်တူသည်။

"ကျွန်တော်ရန်ကုန်မှာဘဲ သင့်သလို နေမယ်အမေ။ မကြာမကြာလဲ ပြည်ကိုတော့ ကျွန်တော် လာခဲ့မှာပေါ့။ စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာဘဲ အမေယုံကြည်တဲ့ တရားကို အားထုတ်နေတာပေါ့..."

သူသည် သူ့အမေအား ပြည်နိဗ္ဗိန်သို့ အရောက်ပို့ခဲ့လေသည်။ သူ့အမေကို နိဗ္ဗိန်မှာ ထားခဲ့၍ သူရန်ကုန်ကိုထွက်လာမည့် မနက်ခင်းက...

"မရင်မေဆိုတဲ့ သူငယ်မက လူကလေးရဲ့ ဖိတ်ဆွေလား..."

သူ့အမေက မေးတော့ကာ သူသည် အသာအယာ ပြုံးလေသည်။

"ဘာပြုလို့ အမေ မေးတာလဲ အမေ။ မရင်မေကို အမေဘယ်လိုသိတာလဲဟင်..."

"လူကိုတော့ အမေ မြင်လဲမမြင်ဘူးဘာဘူးကွယ်၊ မင်းအဖေဆုံးတုံးက ငွေတစ်ရာတိတိ ပို့ပေး လိုက်ရှာတယ်၊ မင်းမောလို့ မင်းကိုမိတ္ထီလာမှာ ဆေးကုနေရတဲ့ အကြောင်း စာရေးလိုက်တာလဲ အဲဒီသူငယ်မပေါ့သားရဲ့။ မင်းနဲ့ အင်မတန်ခင်လို့ အမေတို့ကို ခုလို စောင့်ရှောက်တာဘဲထင်တယ်..."

"ဟုတ်ပါတယ်အမေ၊ မရင်မေဟာ ကျွန်တော်နဲ့ တော်တော်ဘဲ ခင်ပါတယ်..."

"အော်... အော်... သူငယ်မက သဘောကောင်းရှာတယ်နော်၊ လူကလေးကိုလဲ တော်တော်ဘဲ ...ခင်မင်ပုံရတယ် "

"အိုအမေကလဲ ... " သူကဘဲ ရှက်နေပြန်သေးတော့သည်။

သူရန်ကုန်သို့ ရောက်နေသည်မှာ သုံးလကျော်ခန့်ရှိလေပြီ။ ကိုတင်မောင်နှင့် အတူဘဲနေကာ ရန်ကုန်၏အခြေအနေကို သူကြည့်ရှုအကဲခပ်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ကိုတင်မောင်၏ လခကလေး လေးဆယ်နှင့် သူတို့နှစ်ယောက်မှာ တစ်လနှင့်တစ်လ အလျင်မမှီနိုင်ကြချေ။ တခေါက်တခေါက် ခြေသလုံးအိမ်တိုင် နိုင်ငံရေးသမားများကိုလဲ ချေးရငှားရ သေးတော့သည်။ ဗမာပြည်ဝယ် ထိုခေတ်ထိုအခါက တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုးအတွက် တကယ်ဘဲလုပ်ရှာသော တို့ဗမာအစည်းအရုံးမှ နိုင်ငံရေးသမားများ ခမြာတို့မှာ အဆင်းရဲအငတ်ငတ်နှင့် နေခဲ့ကြရလေသည်။ သခင်သဝဏ္ဏ ဉဝသည် ခြေသလုံးအိမ်တိုင် သမားများ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့သည် အမြဲဘဲ ထမင်းဆာနေကြသည်။ သည်လို ခြေသလုံးအိမ်တိုင် ဘဝနှင့် အမြဲထမင်းဆာနေရရှာသော နိုင်ငံရေး သမားများသည် နောင်တခေတ်တွင် ဗမာပြည်၏ တကဲ့ခေါင်းဆောင်များဖြစ်ဘို့ရန် သင်အံ့ လေ့လာ လုပ်ကိုင်နေကြခြင်း ဖြစ်ကြလေသည်။

သူသည် နိုင်ငံရေးသမားကိုကြာရှည် စိတ်မပျက်ချေ။ အဝတ်အစားလဲပြီးနောက်၊ အခန်းတံခါးကို ပိတ်ကာ ထွက်လာခဲ့လေသည်။ သူ့မှာရှိသော အကောင်းဆုံး ရွှေတောင်လုံကွင်း တပါတ်နွမ်းနှင့်၊ အယ်(လ်)ပါးကား အပေါ်အကျိုကို ဝတ်ဆင်သည်။ လေယာဉ်ပျံ ဘိနပ်ကို စီးသော်လည်း၊ ထီးနှင့်ဦးထုပ်ကား မပါ၊ အမှန်မှာတော့ မရှိ၍မပါခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သည်ထက်အံ့သြဘို့ ကောင်းတာက သူ့မှာ ပိုက်ဆံတပြားမှမပါ။ မပါဆိုရင်တော့ မူးလို့မှ ဂျူဘို့ရန် ခပ်ကြပ်ကြပ်ဘဲဖြစ်သည်။

ဦးအုံးခိုင်လမ်းမှ သူသည် စကော့ကိတ် ဘီလူးမဈေးဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဂေါ်ရင်ဂျီကုလားများကလဲဘဲ သူ့လိုလျှောက်လာကြသည်။ ဂေါ်ရင်ဂျီကုလားများကား

တော်တော်ကို စကားမပြောနိုင်ကြလွန်းသည်။ သူတို့မှာ ရည်ရွယ်ချက် ကြီးကြီးမားမား ရှိဟန်တော့မတူ။ တစ်နေ့ကုန် နေပူမိုးရွာ ပင်ပန်းကြီးစွာလုပ်ကိုင်ပြီးနောက် ညနေချမ်း၌ ဦးရေနှင့် ထန်းရေအမှူး သောက်ကြမည်သာဘဲ ဖြစ်လေသည်။

ဘီလူးမဈေးရှေ့ အုတ်ခုံပေါ်ဝယ်၊ သူမတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ နေကလဲဘဲ ခြစ်ခြစ်တောက် ပူနေသည်။ ဘတ်စ်ကားများသည် ဥဒဟိုဘဲ ပြေးနေကြသည်။ 'ကြည့်မြင်တိုင် ဈေးကြီး - ကြည့်မြင်တိုင်ဈေးကြီး' ကားနောက်မြီးမှ စပယ်ယာကလေး များသည် တစာစာအော်သွားကြသည်။ သူသည် ငေးကြည့်နေမိလေသည်။

သည်လို ငေးကြည့်နေစဉ် ဘတ်စ်ကားတစီးသည် သူ့ဘေးနားတွင် ထိုးရပ် လိုက်လေသည်။ စပယ်ယာသည် ကားနောက်မြီးမှလွှားကနဲဆင်းကာ သူ့ဆီသို့ အူယားဖါးယား ပြေးလာသဖြင့် ကိုဘုန်းနိုင်သည် နောက်တွန့်၍ သွားလေသည်။

'ဈေးကြီးလားဆရာ၊ ကြည့်မြင်တိုင်လား ဆရာ' စပယ်ယာသည် သူ့အား အတင်းအဓမ္မ ဆွဲလေတော့သည်။ သူသည် ဆုတ်ကန်ကန်နှင့် အတန်ငယ်ပါသွားပြီးမှ ....

"ကျုပ်မလိုက်ပါဘူးဗျာ... ကျုပ်မလိုက်ပါဘူး..."

ထိုအခိုက် နောက်မှ ဘတ်စ်ကားတစီးသည် ကျော်တက်၍ သွားသဖြင့်၊ စပယ်ယာသည် သူ့အား ဆောင့်တွန်း ပစ်ခဲ့ပြီးလျှင် ကားနောက်မြီးပေါ်သို့ လွှားကနဲ ခုန်တက်ကာ၊ 'ခိုး-ိုးဆရာ-ခိုး-ိုး' ဟု အော်ငင်ကာ ကားလဲထွက်သွားလေသည်။ ကိုဘုန်းနိုင်သည် ပြီးလိုက်သည်။

'အော်- ပိုက်ဆံ- ပိုက်ဆံ သည်လောက်ဘဲ ရှားပါးပါကလားနော်...' သူ့ဦးတွား လိုက်သည်။ သူလည်းပိုက်ဆံရှားတာကို တရံရောအခါက လမ်းပေါ်ကလူတစ်ယောက် အသိမျိုးနှင့်သာဘဲ သိခဲ့ပါသည်။ ယခုမူ ပိုက်ဆံ သည်လောက်တောင် ရှားမှန်းသိရသည်။

"အစ်ကိုရယ်... ပိုက်ဆံကလေးများ တပြားတချပ်လောက် သနားပါရှင်" သူ့ကြောနောက်မှ အသံ... သူ့အမှတ်မဲ့ လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ကယ်ပါ- သူတောင်းစား။ သို့မဟုတ် 'ခွက်' မရှိ၍ဘဲ တောင်းစားတာလော၊ တောင်း၍စားရသဖြင့်ဘဲ တောင်းတာဘဲလော သူ့ကြည့်နေမိသည်။

'မရှိလို့ တောင်းရတာပါ အစ်ကိုရယ်' အသက်နှစ်ဆယ်ခန့် စုတ်ပြတ်ပြတ်နှင့် မိန်းမပျိုသည် သူမ၏ အဆင်မပြေသော ဘဝကို ပြောနေရှာသည်။ သူသည် မိန်းမပျိုက သည်လို ပြောပြသောအခါ၊ စားရေးဆရာကြီး ပီမိုးနင်းကို ပြေး၍ သတိရမိလေသည်။ ပီမိုးနင်းသည် တရံရောအခါက သူတောင်းစားများကို အားကျကာ၊ အဆွံ့အအ ယောင်ဆောင်ပြီးလျှင် လျှောက်၍ တောင်းဘူးရာ၊ ပိုက်ဆံ တမတ်ကျော်ကျော်ကို ၃-၄လမ်းလောက်မျှ တောင်းရတာနှင့် ရခဲ့ဘူးလေသည်။ ဒါကြောင့်လဲဘဲ 'ဆရာတို့ ဗမာပြည်မှာ သူတောင်းစားတွေ သည်လောက် ပေါများနေတာပေါ့ကွယ်' ဟု ပီမိုးနင်းက ပြောပြခဲ့ဘူးလေသည်။

သို့ရာတွင် သူတောင်းစားမကလေး ကိုတော့ သူသနားမိသေးသည်။ အဆင်မပြေသော လူစံနစ်ကြီး၏ မမျှတမှုကြောင့်၊ ထိုမိန်းမပျိုကား တောင်းစား နေရရှာလေသည်။

သည့်ထက် အရေးကြီးတာက သူတောင်းစားမကလေးကို သူကအဘယ်မျှဘဲ သနားပြီး၊ လူစံနစ်ကြီးက အဘယ်မျှဘဲ မမျှတစေကာမူ၊ သူ့မှာလဲ ဘိုင်ကျနေသည်။ 'အကို့မှာလဲ တပြားမှကို မပါပါဘူးကွယ်' သူသည် မိန်းမပျိုအား ဂရုဏာသက်စွာ ပြောပြနေရှာသည်။

မိန်းမပျိုသည် သူ့ကိုချက်ချင်းဘဲ ကြောခိုင်းကာ နေပူကြီးထဲမှာ လျှောက်သွားသည်ကို၊ သူသည် အငေးသားကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ သူသည် ကြာရှည်သည်လိုဘဲ ငေးမကြည့်နိုင်သေး။

စတော့ကိတ်လမ်း အတိုင်း သူလျှောက်လာသည်။ သူသည် မောင်ဂိုမာရီ လမ်းအတိုင်း အနောက်ဘက်သို့ ဆက်၍ လျှောက်လာခဲ့သည် သူသည် စပတ်လမ်းကို ကျော်လာစဉ်၊ ချစ်စရာကောင်းသော အင်္ဂလိပ် - ဗမာ ကပြားမလေး တစ်ယောက်နှင့် ဗမာကလေး တယောက်သည် သူ့ကိုကြည့်ကာ ပြုံးသွားသည်ကိုလဲ သူမြင်လိုက် ရသေးသည်။

သူသည် သွင် စီနီမာရှေ့၌ ဒလကြမ်း တိုးဝှေ့နေကြသော လူအုပ်ကြီးကို ခေတ္တမျှ ငေးကြည့်နေမိလေသည်။ သည်လို နေရာမျိုးမှာတော့ ဗမာလူမျိုးတွေဘယ်လို ပိုက်ဆံ ရှားရပါလိမ့်... သူတွေးကြည့်နေမိသည်။ သူအံ့သြနေမိသည်။ သို့ရာတွင် လူအုပ်ကြီး ကတော့ ကြိတ်ကြိတ် တိုးနေတုံးဘဲ ဖြစ်လေသည်။

သူသည်ဆက်၍ လျှောက်လာသည်။ ဆူးလေဘုရားလမ်း အတိုင်း ဘုရားဘက် ဆီသို့ သူလျှောက်လာခဲ့ပြန်လေသည်။

'ဟေး... ကိုဘုန်းနိုင်... ဒီမှာ' စပိုင်းမုန့်တိုက်တွင်းမှ လူရွယ်တယောက်သည် သူ့ကို ခေါ်လိုက်သည်။ သူသည် ရပ်တန့်လိုက်ကာ၊ မုန့်တိုက်အတွင်းသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

သူ့ဆီသို့ ပြေးထွက်လာသည်။ သူသည် ၈၀၈၀၁ ကြည့်နေမိသေးသည်။

'ကိုအုံးကျော်' ဟုတ်ပါသည်။ ကိုအုံးကျော် အစစ်ပါဘဲ...သူ့ဆီကို လျှောက် လာကာ၊ သူ့ကို အားရဝမ်းသာ ဖက်လိုက်လေသည်။

'ကိုအုံးကျော်.....'

'ခင်များ ဘယ်တုန်းက ရန်ကုန်ကို ရောက်နေတာလဲဟင် ... ကိုဘုန်းနိုင်၊ လာဗျာအထဲကျမှ အေးအေးဆေးဆေးဘဲ စကားပြောကြပါစို့ဗျာ ...'

ကိုအုံးကျော်သည် ကိုဘုန်းနိုင်အား မုန့်တိုက်အတွင်းသို့ ခေါ်၍သွားလေသည်။ ခန့်ငြားသော မုန့်တိုက်အတွင်းဝယ်၊ လှပစွာခင်းကျင်းထားလေသည်။ ကောင်းမွန်သော ကုလားထိုင်၊ စားပွဲ၊ မှန်ဘီရိုများအထက်မှပန်ကာသည် အအေးခါတ်ကိုပေးနေလေသည်။

'ခင်ဗျား သိပ်ရှောင်တဲ့လူဗျာ။ ရန်ကုန် ရောက်နေတာတောင် ကျုပ်ဆီကို မလာဘူး...'

'ကိုအုံးကျော်... ခင်ဗျား အခုလော (Law) ဆက်တက်နေသလားဟင် ...' သူသည် အေးချမ်းစွာ မေးလိုက်သည်။

'မတက်တော့ပါဘူးဗျာ၊ အိမ်က ဖါးသားကြီးက ဆူတာနဲ့ ကျုပ်လဲ T.O အလုပ် လျှောက်ထားတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ထောင့်ငါးရာ၊ နှစ်ထောင်လောက် 'ပသ' နိုင်မှရသမို့၊ ခပ်ကြပ်ကြပ်ဘဲ ဖြစ်နေသေးတယ်၊ ခင်ဗျားကော ဘာများ လုပ်ကိုင်ဖို့ ကြံစည် ထားသေးလဲ၊ သခင်နာမည်ယူပြီး တို့ဗမာအစည်းအရုံးကိုဘဲ ဝင်တော့မလို့လား...'

'တို့ဗမာအစည်းအရုံး ဆိုတာတော့ ကျုပ်လဲ သဘောကျသားဘဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်သခင်တော့ မဟုတ်ဘူး...' ကိုအုံးကျော်သည် အသာအယာဘဲပြုံးလိုက်သည်။

'ကျုပ်ခုတော့ ကိုတင်မောင်နဲ့ဘဲ အတူတူနေရသေးတယ်။ ကိုအုံးကျော်... သင့်တော်မဲ့ အလုပ်ကလေး တွေရင်လဲ လုပ်မလို့တော့ အောက်မေ့ထားတာဘဲ။ ဒါပေမယ့် ကိုတင်မောင် ပြေပြတာနဲ့ဘဲ ကျုပ်တော့ အခုရှိနေတဲ့ သတင်းစာတိုက်တွေနဲ့ လုပ်လို့ဖြစ်မယ် မထင်သေးလို့ အသာကြည့်နေသေးတာပါဘဲဗျာ ...'

'မြန်မာ့အလင်း ဦးချစ်မောင် တယောက်နဲ့တော့ ခင်ဗျားလုပ်ဖို့ ကောင်းသား ဘဲဗျာ...'

'ဦးချစ်မောင်နဲ့တော့ ကောင်းသားပါဘဲဗျာ၊ ကျုပ်တောင် သူ့ဆီကို ခုသွားမလို့ဘဲ။ သူ့မိန်းမက ဂျာနယ်တစောင်ထုတ်မလို့ စီစဉ်နေတာလဲ ကြားတယ်။ တစ်ကယ်လို့ ဦးချစ်မောင်သာ သူ့ကိုယ်ပိုင် သတင်းစာနဲ့ဘဲဖြစ်ဖြစ် ဂျာနယ်ဘဲဖြစ်ဖြစ် ဟန်ကျ သွားရင်တော့ ဦးချစ်မောင်နဲ့ ကျုပ်လုပ်ဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်တာဘဲ ...'

'ဒါထက် ဦးချစ်မောင်မိန်းမက တော်တော်ကို စည်းကမ်းကောင်းပြီး သေချာတယ်လို့ ကြားရတယ်ဗျာ ...'

'ကျုပ်တော့ သေသေချာချာ မသိပါဘူးဗျာ၊ ဦးချစ်မောင်နဲ့လောက်သာဘဲ သိကြတယ်၊ တခုတော့ရှိတယ် ဦးချစ်မောင် မိန်းမရတာ အဘက်ဘက်က တော်တာဘဲလို့တော့ ပြောသံကြားရဘူးတယ် ...'

'ဦးချစ်မောင်လို လူမျိုးသာ သူ့သတင်းစာနဲ့ သူ့ဆိုရင်တော့၊ ဗမာပြည်ကုသိုလ် ကောင်းလာတော့မှာဘဲဗျာ ....'

'မြန်မာ့အလင်းနဲ့လဲ အရေးအသား ဝါဒထားတာတွေ သဘောချင်း တယ်မတိုက်ဆိုင် လှဘူးဗျာ ...'

'သူ့သတင်းစာနဲ့ သူ့မြန်မြန် လုပ်နိုင်လေ၊ အခုလိုအချိန် တိုင်းပြည်အတွက် ကောင်းလေပေါ့ဗျာ ...'

'ကျုပ်တို့ လက်ဝဲဂိုဏ်းသားတွေကလဲ သည်ဟာဘဲ မျှော်လင့်နေကြတာဘဲ ' မွန်ရေသန့်ပြန့်သော ဗမာလူမျိုး စားပွဲထိုးလူရွယ်သည် သူတို့အနီးတွင် ရှိသေစွာ ရပ်လာသည်။

'ခင်ဗျားဘာသောက်လဲ ကိုဘုန်းနိုင်၊ အပူလား အအေးလား' ကိုအုံးကျော်က သူ့ကိုမေးလေသည်။

'ကြိုက်တာသာမှာဗျာ၊ ကျုပ်တော့ ခင်ဗျား ကျွေးတာကိုဘဲ စားရမှာ...'

'အမယ်လေးဗျာ ကိုဘုန်းနိုင်၊ ခင်ဗျားလဲ ဒါလောက်ဘဲလား ...'

'အခုခြေလျင် လျှောက်လာတာဘဲ ကြည့်တော့ဗျာ... မရှိဆို အုံးမှုတ်ခွက်ပါ မရှိတာ...'

ကိုအုံးကျော်သည် နို့အေးနှင့် စမူဆာများကို မှာယူလိုက်လေသည်။

'ဖြစ်မှဖြစ်ရပေလေဗျာ ကိုဘုန်းနိုင် ဒါထက် ခင်ဗျား မားသား အတွက်ကော ဘယ်လို စီစဉ်ထားသတုံး ...'

'ပြည်မှာ တောရခိုနေတယ်၊ သည်လိုဘဲ ဖြစ်သလို ရှာဖွေပြီး ထောက်ပံ့ ရမှာပေါ့ဗျ...'

'ခင်ဗျား မားသားကြီးကိုတော့ ကြပ်ကြပ် ဂရုစိုက်ပါဗျာ'

'အမေ့ကြောင့်ပေါ့ဗျာ၊ မဟုတ်ရင် ကျုပ်တော့ တရုတ်ပြည်ဘက်ကို ထွက်သွားတာ ကြာလှပြီ...'

'ဟိုးဆရာကြီး - ဟိုး၊ ဗမာပြည်မှာ လုပ်စရာတွေ ရှိပါသေးတယ်ဗျာ'

'ကျွန်တော် သည်လူတွေ လုပ်နေတာ အားမရဘူး...၊' ထိုအခိုက် နို့အေးနှင့် စမူဆာများ လာ၍ ချပေးသဖြင့် သည်လို အစားကောင်း အသောက်ကောင်းများကို ဝေးကွာနေသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော ကိုဘုန်းနိုင်သည် အားရပါးရ မြိန်ရေရှက်ရေ စားသောက် နေလေသည်။ ကိုအုံးကျော်သည် ကိုဘုန်းနိုင် ပလုပ်ပလောင်းနှင့် စားသည်ကို သနားဂရုဏာ ဝေနေသော မျက်လုံးများဖြင့် အငေးသားကြည့်ရင်း... သူ၏ ဦးခေါင်းကို တဖြေးဖြေး ငြိမ့်နေရှာလေသတည်း။

ရန်ကုန်မြို့၏ အစွန်ကျသော ၁၆ လမ်း၏ အခန်းကလေး တစ်ခု အတွင်းဝယ် ဖြစ်လေသည်။ ကိုဘုန်းနိုင်သည် သူ၏ ရှေ့တည့်တည့်ဝယ် လေးလန်ထိုင်းမှိုင်းစွာ ထိုင်နေသော လူကြီးတစ်ယောက်အား ကြည်ညိုလေးစားစွာ ကြည့်နေမိလေသည်။ ဧည့်ခန်း အတွင်းဝယ် ဖုံများသရိုက်များဖြင့် ညစ်ပတ်နေသည်။ မိန်းမအင်္ကျီ၊ ယောက်ျားအင်္ကျီ လုံချည်များမှာလဲ ပွလျက်ရှိနေလေသည်။

'ဆရာကြီး... ခုလောက် စာအုပ်ကောင်းတွေ ရေးနေတာကော ဝတ္ထုတိုက်ပိုင်ရှင် သတင်းစာတိုက် ပိုင်ရှင်တွေက သည်လိုဘဲ မကြည့်မရှု ထားသလားခင်ဗျာ...' ငတ်နေရှာသော ကျမ်းပြုဆရာကြီးနှင့် စာရေးဆရာကြီး၏ စုတ်ပြိမ့်တေနေသော ဘဝမျက်မှောက်ကို သူမြင်နေရသဖြင့် သူသည် ဂရုဏာဒေါသနှင့် မေးလိုက်မိလေသည်။

ဆရာကြီး အခေါ်ခံရသူ အသက် ၆၀ နီးပါးခန့် လူကြီးသည် အသာအယာ ပြီးလိုက်သည်။ ဝမ်းနည်းခြင်းနှင့် ငတ်ပြတ်ခြင်း ပင်လယ်ပြင် အထက်ဝယ် ငွားငွားစွင့် နေသော ကြယ်ပြင်ကဲ့သို့သော သူ့အပြုံး။ သူသည် ဘာမျှတော့ကာ ပြန်မပြော။

'ဆရာကြီး... ခု မြန်မာ့အလင်း သတင်းစာမှာ ရေးနေသေးတယ်မဟုတ်လား ဆရာကြီး...'

'ဟုတ်သားဘဲ၊ မြန်မာ့အလင်းက ကြည့်ရှုထားလို့ခုလို ရန်ကုန်မှာ နေနိုင်သေးတာပေါ့ မောင်ရင်'

'သည်လိုဆိုရင် တော်သေးတယ်ဆရာ ကြီး'

'အစက ဆရာလဲ သုံးဆယ်ကိုတောင် ပြန်တော့မလို့ အောက်မေ့ထားတယ်။ ဦးတင်နဲ့ ဦးချစ်မောင်တို့ကြောင့် ဆရာလဲမပြန်ဖြစ်တာဘဲ '

'အော်...အော်...ဆရာကြီးလဲ စာရေးဆရာ သတင်းစာဆရာ လုပ်မိတာ ဒုက္ခကြီး တခုဘဲနော်...'

ပီမိုးနင်းသည် ပြုံးလိုက်သည်။ မထီတရီအပြီး ဒုက္ခဆိုသော စကားမှာ သူ့အဘို့ အဆန်းမဟုတ်ချေ။ ရိုးနေဟန် တူလေသည်။ သူသည် ဗရင်ဂျီရဟန်းအဖြစ် လေ့လာခဲ့ဘူးသည်။ ထာဝရ ငရဲကို ကြောက်သဖြင့် (Tues sacerdos, sacerdos in eternum) 'သင်သည် ရဟန်းဖြစ်၏။ ရဟန်းသည် ထာဝရ ရဟန်းဖြစ်၏' ဆိုသော လာတင်ကက်သလိတ် ပညတ်ကို ပုန်ကန် ထွက်ပြေးခဲ့ဘူးသည်။ လှပသော မိန်းမပျို ကလေးများကို ချစ်ခဲ့ဘူးသည်။ ပိုးခဲ့ဘူးသည်။ ရလဲရခဲ့ဘူးသည်။

လယ်တီဆရာတော် ဘုရားကြီးထံ၌ သူရဟန်းခံခဲ့သည်။ ကျောင်းမထိုင်ရဲသဖြင့် သိက္ခာချကာ လူဖြစ်ခဲ့ရ ပြန်သည်။ ငါးမျှား၊ ဂဏန်းဘမ်း၊ လယ်ထွန်စသော အလုပ်များကို လုပ်ခဲ့ရရှာသည်။ 'ကယ်ပါ' အိမ်၌လည်း နေခဲ့ဘူးသည်။

သူသည် တလသုံးဆယ်မျှသော ငွေကလေးနှင့် မြင်းဖောင်းမှာနေရ၍ စာရေးဆရာ လောကသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ မွန်မြတ်သော ကျောင်းဆရာ အလုပ်ကိုလုပ်ရင်း လူတယောက်ကို ရိုက်လှဲခဲ့ဘူးသည်။ 'စုံလိုက်တဲ့ ပီမိုးနင်း.....'

သူသည် စာရေးဆရာအလုပ်ကို ဝင်လုပ်ခဲ့ပြန်သည်။ သားမယားလဲ ရခဲ့သည်။ လှေစီးရင်း ဆော့သဖြင့် ရေနစ်၍ ကံကြီးသောကြောင့် မသေခဲ့၊ အပျော်ကြီး ပျော်နေဘူးသဖြင့် ယောက္ခမ လုပ်သူကပင် ချောမော့၍ ခေါ်ခဲ့ရလေသည်။

၁၉၁၄ ခုနှစ်လောက်တွင် သူသည် ဗမာပြည် သတင်းစာလောက ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။ ယနေ့တိုင် ထင်ရှားနေသော မြန်မာ့အလင်း သတင်းစာကို ပီမိုးနင်းသည် သန္ဓေချပေးခဲ့သည်။ သူသည် စာပေလောကထဲ၌ ကြာမြင့်စွာ လုပ်ကိုင် ခဲ့သည်။ သူ့ကိုမှီခို၍ ချမ်းသာသူများ၊ ကြီးပွားသူများကား များလေပြီ။ သူ့မှာတော့ ဆင်းရဲမွဲတေမြဲ မွဲနေတုံးဘဲဖြစ်သည်။

'ဒို့ဗမာပြည်က စာရေးဆရာတွေဟာ၊ တရုတ်ပြည်က စာရေးဆရာတွေရဲ့ အဆင့်အတန်း ကိုတောင်မှ မမှီနိုင်ဘဲကွယ်' ဟုသူသည် ငြီးငြိုးရှာသည်။ မှန်သည်၊ ပီမိုးနင်းပြောတာ အဟုတ်ဘဲဖြစ်သည်။

ဗမာပြည်က ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေ သူများသည်၊ စာရေးသူ၏ စာမူကို တန်ရာ တန်ဘိုးပေး၍ မရိုက်နှိပ်ချင်ကြသော အကျင့်ရှိသည်။ သူတို့သည် သက်သာ၍ဈေးချိုသော အပေါစား စားများကိုသာဘဲ ရှာတတ်ကြသည်။ စာကောင်းများကို ရသောအခါ၌လည်း စာရေးသူအား သင့်ရာသင့်ကြောင်း မပေးချင်ကြ၊ သည်လိုမပေးသဖြင့် စာရေးသူမှာ မည်သို့လျှင် စာကောင်းပေကောင်းကို အပင်ပန်းခံကာ အချိန်ယူ၍ ရေးချင်ကြမည်နည်း။

'စက်သံကလည်း တညံ့ညံ၊ မော်တော်ကားသံကလဲ ဆူညံမစဲ သူရဲသူဘက်ကဲ့သို့ အနားမှ ကော်ပီကို တစာစာတောင်းနေသော စာစီသမားကလဲ နားပူနဆာဖြင့်၊ အိမ်က သားမယားအတွက် ထမင်းဝဝ စားရအောင်ကလဲ စိတ်ကမအေးရသေး။ အိမ်လခ အကြွေးကလဲ တပူပူနဲ့ ခေါင်းရှုပ်လောက်အောင် ဆူနေသဖြင့်၊ အဘယ်မှာလျှင် ရှေးကနှင့် တူကာ စာကောင်းမျိုးကို ထွက်နိုင်တော့ပါတော့ မည်နည်း' ဆရာကြီးသည် သူ၏ ကြုံတွေ့ရသော ဘဝကို ရေးခဲ့ဘူးရှာသည်။ အမှန်မှာတော့ သူသည်သူ၏ ဘဝနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ငြီးငြူလိုက်လေသည်။

ပီမိုးနင်းသည် အံ့ဩဘို့လဲ ကောင်းပါသေးသည်။ တက်ဘုန်းကြီး ကိုသိန်းဇေ ပြောသလို သူ့စကားအတိုင်း သုံးရရင်တော့ကာ 'ကျွန်တော့်စိတ်သည် ရွှံ့ညွန်ထဲမှ ပေါက်ကာနေသော ကြာပင်တွင်၊ ထွားထွားဝေဝေ ပွင့်နေသော ကြာပန်းတွင်းသို့ ပြေးဝင် နားနေပါသည်' ဘဲဖြစ်သည်။

ပီမိုးနင်းသည် ငရဲခန်းမှ နေ၍၊ ဗေသုဝ နတ်စောင်းသံကို ရေးနိုင်ပါပေသည်။ သူ့စာသည် ပြောင်သည် ရှင်းသည် ဆန်းကျယ်သည်။ သည့်ထက် သူ့စာသည် နက်နဲလှသည်။ သိုးဆောင်း အဘိဓမ္မာနှင့် ဗုဒ္ဓအဘိဓမ္မာကို ကျေပွန်စွာ သင်အံ့

လေ့လာခဲ့ဘူးသော၊ ဆရာကြီး၏ အယူအဆများကို ထိုခေတ်အခါက စာကြည့်ပရိတ်သတ်သည်၊ လက်ခံနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ကြသေးချေ။ 'ပိုက်ဆံကြီး' အမည်ဖြင့် သူရေးခဲ့သော နေရီရီဝတ္ထုကိုတော့ကား၊ ပီမိုးနင်း၏ စာကြည့်ပရိသတ်သည် ယနေ့တိုင် မေ့နိုင်ကြမည်တော့ မဟုတ်သေး၊ (သဲမြညှာ) ကို အစွဲကြီး စွဲခဲ့ကြလေသည်။ သည်လို ပီမိုးနင်း၏ ဝတ္ထုများကိုသာ စွဲလမ်းဖတ်ရှုခဲ့ကြသော်လည်း (ကမ္ဘာမင်တံ စိတ်ပညာ-သားဂုဏ်ရည် - သခင်စိတ်) စသော ဆရာကြီး၏ ကျမ်းစားအုပ်များကိုကား လူတွေ လက်မခံနိုင်ကြသေးပေ။ သို့ရာတွင် ပီမိုးနင်းကား ငတ်လျက် စုတ်လျက်နှင့်သာဘဲ။

ကိုဘုန်းနိုင်သည် သူ့ရှေ့တည့်တည့်ဝယ် ထိုင်နေသော လူကြီးကို မြင်ရသည်။ သေသေချာချာဘဲ သူမြင်ရလေသည်။

သူသည် ငတ်နေသော်လဲ အပြုံးမပျက်၊ သူသည် မထီတရီဘဲ ပြုံးလိုက်နိုင်သေးတော့သည်။

'ဒါထက်ဆရာကြီးရဲ့ ထင်မြင်ချက်တစ်ခုကို ကျွန်တော် မေးပါရစေ...'

'မေးနိုင်ပါတယ် မောင်ရင်၊ ကျုပ် သိတန်သ၍တော့ ပြောပြမမှာပေါ့လေ ...'

'အခုဗမာပြည်မှာ ရှိနေတဲ့ လက်ရှိ နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင်ကြီးတွေနဲ့ လက်ရှိ အုပ်ချုပ်ရေးကို ဆရာကြီး ဘယ်လို သဘောထားပါသလဲဗျာ ...'

'အော်... မောင်ရင့်နယ်... သည်ဟာမှ မေးတတ်ပသေးတယ်...' ပီမိုးနင်းက ရယ်မောကာပြောလေသည်။

'ဆရာကြီးတို့လို အသိအမြင်များတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေရဲ့ ထင်မြင်ချက်ကို ကျွန်တော်တို့ လူငယ်တွေ အင်မတန်ဘဲ ကြားချင်ပါတယ်ဆရာကြီး၊ အဘိုးလဲ တန်ပါတယ်...'

'အင်း-လက်ရှိအုပ်ချုပ်ရေးကို ကျုပ်ထင်ထားတာပြောရရင် Greyhound ဂရေးဟောင်း ခွေးပြိုင်ပွဲ ကွင်းကြီးကို၊ ဒိုင်အာဆီ သက်တမ်းကုန်လို့၊ ဘီးလပ်ပါလီမန်က ဗမာပြည်မှာ ကျင်းပတာဘဲမောင်ရင် ...'

ကိုဘုန်းနိုင်သည် အတော်ပဲ သဘောကျသွားလေသည် ...။

'အဲဒီ ဂရေးဟောင်း ခွေးပြိုင်ပွဲ ကွင်းကြီးထဲမှာ၊ အခုလက်ရှိပါတီ ခွေးတွေဝင်ပြီး အပြေးပြိုင်ကြတာပါဘဲကွယ်။ ခုဘဲ တပါတီနဲ့ တပါတီကိုကြခဲကြနဲ့ ကြည့်ပါလား.. မောင်ရင် ...'

'ဟုတ်တယ် ဆရာကြီး ...'

'အဲဒီ ဂရေးဟောင်း ခွေးပြိုင်ပွဲဟာ၊ နံနက်ကြာလို့ ရိုးသွားရင်၊ နောက်တစ်မျိုး လာလိမ့်ဦးမယ် ...'

'အခု လူငယ်ပိုင်း နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင်တွေ ကိုကော ဆရာကြီး ...'

'တို့ဗမာ အစည်းအရုံးဟာ တော်တော်ကလေး တော်သားဘဲ မောင်ရင်၊ အဲသည်အထဲက လူငယ် ခေါင်းဆောင်တွေဟာ အခုသူတို့ လုပ်နေကြသလို ဇွဲကောင်းကောင်းနဲ့ မှန်မှန်ကြီး လုပ်သွား နိုင်ရင်တော့ တကဲ့ တိုင်းပြည် ခေါင်းဆောင်တွေ ဖြစ်လာလိမ့်မယ် ...'

'ဗမာပြည် လွတ်လပ်ရေးကို ဆရာ ဘယ်လို ယုံကြည်ပါသလဲ'

'သည်စကားဟာ မလွယ်ဘူးမောင်ရင် ... တခုတော့ပြောပြမယ်၊ အခုလူကြီးပိုင်းက လုပ်နေကြတဲ့ လွှတ်တော် နိုင်ငံရေးမှာ၊ ဗမာပြည်ရဲ့ လွတ်လပ်ရေး မရှိဘူး၊ နောက်ဆုံး ဒိုမီနီယံဘဲရှိတယ် ... တကယ့်လွတ်လပ်ရေး ဆိုတာ အပြင်က ထွက်လာရတတ် တတ်တာမျိုးဘဲ၊ မောင်ရင်တို့ လူငယ်တွေ လက်ထဲမှာ၊ ဗမာပြည် လွတ်လပ်ရေးရှိနေတယ်။

အဲဒါကို ယူတတ်မှလဲ ရတယ်မောင်ရင်၊ အရင်ကလိုဘဲ မောင်တို့လူငယ်တွေ လွှတ်တော် ထဲပြန်ဝင်ကြရင် လွတ်လပ်ရေးလဲ ဆုံးဦးမှာဘဲ...'

'ဆရာကြီး ပြောတာ ကျွန်တော်ဖြင့် သိပ်သဘောကျတာဘဲ ...'

ထိုအခိုက် အသက် သုံးဆယ်ခန့် ပိန်ပိန်ပါးပါး မိန်းမတစ်ယောက် ဖြတ်လတ်ဖြတ်လတ်နှင့် ဝင်လာကာ...

'ဘွဲ့နဲ့လဲ ဆရာကျော်... အိမ်လခခုထက်ထိ မရသေးဘူးလားတော်....' ရန်တွေလေ တော့သည်။ ပီမိုးနင်းသည် သက်ပြင်းကို ရှူချလိုက်သည်။ သူသည် ဘာမျှမပြော။

ကိုဘုန်းနိုင်သည် သူကျောင်းတုံးက သင်ခဲ့ရသော ဂိုးလ်စမစ်ကို သွားသတိရ လေသည်။ ပီမိုးနင်းလဲဘဲ ဂိုးလ်စမစ်နဲ့ တူနေရှာသည်။ ဂိုးလ်စမစ်မှာ အိမ်လခ မပေးနိုင်ရှာသဖြင့်၊ အိမ်ရှင်က ဆူဆူပူပူနှင့် နှင်ချမည်လုပ်စဉ်က၊ ဒေါက်တာဂျွန်ဆင်သည်၊ ဂိုးလ်စမစ် ရေးထားသော 'The Traveller ' ခေါ် 'ခရီးသည်' ဝတ္ထုကို ဝတ္ထုတိုက်သို့ ကတိုက်ကရိုက် သွားရောင်း၍ လိမ်လခ ပေးခဲ့ရဘူးလေသည်။ ဗမာပြည်မှာတော့ကာ ဒေါက်တာဂျွန်ဆင်လိုလူ တစ်ယောက်တလေမျှ မရှိရောသလား။

ကိုဘုန်းနိုင်သည် ၁၆ လမ်းအတွင်း သိမ်ဖြူဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့စဉ် ဂိုးလ်စမစ်၏ ကဗျာလေးတပုဒ်ကို သွား၍ သတိရမိလေသည်။

A cap for the night and stocking all the day.

ဂိုးလ်စမစ်မှာ ဘိုင်ကျရှာလွန်းသဖြင့်... ညဆောင်းဘို့ရန် ကက်ဦးထုပ်နှင့်၊ နေ့ဘိနပ်စီးသောအခါ ခြေစွပ်ကို တခုစီ မဝယ်နိုင်ခဲ့ရှာချေ။ သူညဆောင်းသော ကက်ဦးထုပ်နှင့် နေ့ခင်း ဘိနပ်စီးရသော ခြေစွပ်မှာ တခုထဲသာဘဲဖြစ်လေသည်။ အနှစ် ၂၀

ကျော်လုံးလုံး ကျမ်းစာအုပ်ပေါင်း မြောက်များစွာကို ရေးခဲ့ရာသော နာမည်ကျော် စာရေးဆရာကြီးမှာလဲ အိမ်လခကလေးပင် မှန်မှန် မပေးနိုင်ရှာ...။ ဆင်းရဲလိုက်တဲ့ ပီမိုးနင်း...။

သည်လို စိတ်ပျက်စရာ လူတွေလောက ထဲမှာ၊ ကိုဘုန်းနိုင်သည် ငတ်တခါ ပြတ်တလွဲနှင့် နေထိုင်ခဲ့ရလေသည်။ သူတို့သည် တို့ဗမာအစည်းအရုံး လက်ဝဲဂိုဏ်းသား များနှင့် အစဉ်လိုဘဲ သွားလာ နေခဲ့လေသည်။ သူသည် ကျောင်းသားဘဝက အဘယ်မျှပြင်းထန်သော စိတ်ဓါတ် ရှိခဲ့စေကာမူ၊ အပြင်ဘက် နိုင်ငံရေးလောက၌ ထိုစိတ်ဓါတ်ကို မထားရှိနိုင်ပေ။ ဗမာပြည် လက်ဝဲဂိုဏ်းသားများကား ထိုစဉ်က ညံ့ပါသေး သည်။ သူတို့သည် ဗမာပြည်ကို လွတ်လပ်စေချင်သော တခုတည်း ဆန္ဒသာဘဲ ရှိကြသည်။ ဗမာပြည် လွတ်လပ်မည် ဆိုလျှင် ဘာဘဲ လုပ်ရလုပ်ရ လုပ်ကြမည့်သူများ ဖြစ်လေသည်။ သည်စိတ်ဓါတ် တခုတည်းနှင့်ဘဲ သူတို့ထဲမှ အချို့သည် ဖောက်ပြန်သော အင်းအားစု များနှင့် လက်တွဲကြသည်။ မှားလိုက်တဲ့ လူတွေ... သူတို့သည် ကမ္ဘာ့အရေးကို လေ့လာမှု နည်းပါးလှသည်။

ဖောက်ပြန်နေကြသော နေရှင်ဒီမိုကရေစီနှင့် နေရှင်ဖက်ဆစ် အင်အားစုကြီး နှစ်ခု ခြေလှမ်းကို... ဆင်းရဲသား ဆိုဗီယက်နိုင်ငံက... အဘယ်ကဲ့သို့ ကျားကွက်ဆင် ကစားသည်ကို သူတို့သည် သေသေချာချာ လေ့လာခဲ့ကြဟန် မတူချေ။

ဒီဟာကြောင့်လဲဘဲ သူတို့သည် ဖောက်ပြန်ရေး သမားများနှင့် အတူ ဖောက်ပြန်ရေး၏ ဖောက်ပြန်ရေး သမားများ ဖြစ်ကြသော ဖက်ဆစ်ဂျပန်နှင့် ပူးပေါင်း၍၊ အရင်းရှင် ဒီမိုကရက်တစ် အင်အားစု လက်အောက်မှ ရုန်းထွက်ရန်ကြံစည်ခဲ့ကြလေသည်။ သူတို့သည် ဆူဘတ်ချန်ဒရာတို့(စ်)ကို နောက်လိုက်ကြပုံရလေသည်။ အမှန်မှာတော့ သူတို့သည် သည့်အပြင် ဖောက်ပြန်ရေး သမားကို မိမိတဦး ကောင်းစားရေး အတွက် လုပ်ကြသည်တော့ မဟုတ်၊ လွတ်လပ်ချင်ရှာကြသော ကျွန်နိုင်ငံသားများပီပီ လွတ်လပ်ရေးကို ရသည့်နည်းနှင့်ယူဘို့ လုပ်ကြခြင်းသာဘဲ ဖြစ်လေသည်။ သူတို့မှာ ဒီလို

မှားယွင်းခဲ့ကြသဖြင့် အနည်းငယ်မျှ အပြစ်မရှိ၊ အကြောင်းမူကား ဒီမိုကရေစီနည်းအရသာ ယဉ်ကျေးစွာ အုပ်ချုပ်ပါသည်ဟု လူကြားကောင်းအောင်ပြောနေကြသော အင်္ဂလိပ်နှင့် ပြင်သစ်တို့သည် သူတို့၏ ကျွန်နိုင်ငံများကို အုပ်ချုပ်ရာ၌ ဖက်ဆစ်နှင့် ဘာမှ မခြားနားသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ဒီကမ္ဘာကြီး၌ အင်အားစုကြီး နှစ်ခုသာဘဲ ရှိခဲ့လေသည်။

ဖောက်ပြန်သော အင်အားစုတို့နှင့်၊ တိုးတက် အံ့ကြွနေသော အင်းအားစုကြီး ဖြစ်လေသည် ၁၉၁၄-၁၈ ခုနှစ် ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီးသည် ဖောက်ပြန်နေသော အင်အားစု အချင်းချင်း တိုက်ခိုက်ကြသောစစ်ကြီး ဖြစ်လေသည်။ ထိုစဉ်က ကမ္ဘာ့လက်ဝဲဂိုဏ်းသားများ Chauvinism ခေါ် မိမိတိုင်းပြည်အတွက်တာ ကောင်းစားရေး စိတ်ဓာတ်များတွင်ရစ်မူးကာ၊ မိမိတို့၏ ဖောက်ပြန်နေသော အရင်းရှင်အသီးသီးကို အစွမ်းကုန် ကူညီခဲ့ကြလေသည်။ အမှန်မှာ သူတို့သည် 'Second International' ကို သစ္စာဖောက် လိုက်ကြခြင်းဘဲ ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် ရုရှားပြည် တခုတည်း၌သာ တိုးတက်အံ့ကြွနေသော အင်အားစုကြီးကို ခေါင်းဆောင်သော လက်ဝဲဂိုဏ်းသားများသည် မိမိတို့၏ ဖောက်ပြန်နေသော အင်အားစု အစိုးရကို တော်လှန် ပုန်ကန်ခဲ့ကြလေသည်။ သည်လို ပုန်ကန်၍ အာဏာအရယူကြသော တိုးတက်နေသည့် အင်အားစုကို အရင်းရှင် ဖောက်ပြန်ရေး သမားများ တခုသည် ဝိုင်း၍ နှိမ်ကြသေးသည်။ သို့ရာတွင် ဆိုဗီယက် ရုရှားဝယ် လက်ဝဲဂိုဏ်းသားများသာဘဲ အာဏာရကာ၊ သူတို့၏ လူ့လောက အဆောက်အဦးသစ်ကို အေးချမ်းမျှတစွာ ဆောက်လုပ်ကြလေသည်။ ဂျာမနီ-ဩစတြီးယား ဟန်ဂေရီ နိုင်ငံများ၌ ဖောက်ပြန်ရေးသမားများသည် 'Hunger Blockade' ခေါ် အငတ်ထားရေး လက်နက်နှင့် တော်လှန်ရေး အင်အားများကို ချိုးနှိမ် လိုက်ကြလေသည်။

သည်လိုသာ ရှုရှား လက်ဝဲဂိုဏ်းသားများ အောင်မြင်ခဲ့သည့် အတွက် ကမ္ဘာ့နိုင်ငံ ပေါင်းချုပ်အသင်းကြီးနှင့် ကမ္ဘာ့အလုပ်သမားများ သမဂ္ဂကြီးသည် မွေးဖွားနိုင်ခဲ့ခြင်းဘဲ ဖြစ်လေသည်။

အမှန်မှာတော့လဲ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံ ပေါင်းချုပ်အသင်းကြီးမှာ ဖောက်ပြန်နေသော အရင်းရှင်ကြီးများ၏ အကျိုးတရတည်းကိုသာ ကြည့်ပြီး ရောရိရောရဲ ဖွဲ့စည်းထားသော အဖွဲ့ကြီးဖြစ်လေသည်။

ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးမှာ ဆိုဗီယက်ရှုရှားမှလွဲ၍ အရင်းရှင်စံနစ်သည် ပြန်လည်၍ တည်မြဲလျက် ရှိလေသည်။ ဖောက်ပြန်နေသော အင်အားစု အရင်းရှင်များသည် တိုးတက်နေသော အင်အားစု ဆင်းရဲသားများအပေါ်ဝယ် အနိုင်ကျင့်ကာ အသက် ဆက်နေကြလေသည်။

၁၉၂၉ ခုနှစ် ကမ္ဘာ့စီးပွားရေးအကြပ်အတည်း။

၁၉၃၁ ခုနှစ် စီးပွားရေးဇာတ်ရှုပ်ကြီး။

အရင်းရှင်စနစ်သည် ဖောက်ပြန်သည်ထက် ဖောက်ပြန်လာသည်။ အထူးသဖြင့် ပြီးစီးခဲ့သော စစ်ကြီးတွင် ဝေစုမရလိုက်သော အီတလီ ဂျပန်နှင့် စစ်ရှုံးသော ဂျာမနီပြည်များမှာ ဖြစ်လေသည်။

၁၉၃၁ ခုနှစ်တွင် ဂျပန်သည် မိမိ၏ ဖောက်ပြန်နေသော အတွင်းဘီဘူးကို ကြာရှည် လူယောင် မဆောင်နိုင်သဖြင့်၊ မန်ချူးရီးယားကို တရုတ်ပြည်မှဖွဲ့၍ အနိုင်ကျင့်လိုက်သည်။ 'စူထက်စူ' လူစွမ်းကောင်း လုပ်ချင်လွန်း အားကြီးသော ဖောက်ပြန်ရေးသမား ချန်ကေရှိတ်သည် မန်ချူးရီးယားပေးရသည်ထက် တရုတ်ပြည်ကြီး အတွင်း တိုးတက်နေသော အင်းအားစုကို နှိမ်နေရသည်က အရေးကြီးနေလေသည်။ နိုင်ငံကလေးများအတွက် စစ်တိုက်ကြသော အင်္ဂလိပ် အမေရိကန်နှင့် ပြင်သစ် စသော

ဒီမိုကရက်တစ် သူရဲကောင်းကြီးများကလဲ သဘောတူ မနောဖြူကာ လက်ပိုက်၍ဘဲ ကြည့်နေခဲ့ကြလေသည်။ သူတို့သည် သူရဲကောင်းဂျပန်က အာရှတိုက်တွင် တိုးတက် နေသော အင်အားစုများကို နှိမ်နင်းနေပြီး၊ သူတို့၏ အကျိုးစီးပွားကို မထိခိုက်သ၍ လက်လွှတ်ပေး ထားကြမည်ဖြစ်သည်။ ဆိုဗီယက်ရုရှား၏ ဩဇာ အာရှတိုက်တွင် လွှမ်းမိုးသွားမည်ကို ဖောက်ပြန်ရေး အရင်းရှင်များသည် ဖက်ဆစ်ဂျပန်ထက်ဘဲ ကြောက်ကြလေသည်။

အီတလီလဲဘဲ အီသီယောပီးယားများကို ရက်ရက်စက်စက်ပုံးကြုံ၊ စက်သေနတ်နှင့် ပစ်၍ အနိုင်ကျင့်လိုက်ပြန်သည်။ မူဆိုလိုနီသည် သူထင်ရာလုပ်မည့်လေ မှုတ်ခဲ့လေသည်။ နိုင်ငံပေါင်းချုပ် အသင်းကြီးကို အလေးမခန့် ပြုခဲ့သေးသည်။ သည်လိုအထဲကဘဲ အင်္ဂလိပ်သည် အီတလီနှင့် မဟာမိတ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေသေးသည်။

ဟစ်တလာသည် ၁၉၃၆ ခုတွင် ရိုင်းလင်းနယ်ကို စစ်တပ်များဖြင့် ချထားသိမ်းပိုက်လိုက်သည် အင်္ဂလိပ်နှင့် ပြင်သစ်တို့ကား တုတ်တုတ်မျှမလှ။ သူတို့ အကျိုးစီးပွားကို တိုက်ရိုက် မထိခိုက်သေးဟန် တူသည်။

ဂျပန်သည် ၁၉၃၇ ခုနှစ်တွင် တရုတ်ပြည်ကို ကျူးကျော် တိုက်ခိုက်ပြန်လေသည်။ အင်္ဂလိပ်နှင့် အမေရိကန်တို့ကား အရေးမယူ၊ နိုင်ငံကလေးများ၏ သူရဲကောင်းကြီးများကား ဖက်ဆစ်ဂျပန်ကိုတမျိုး၊ တရုတ်ကိုတမျိုး လက်နက်များရောင်းချကာ ပွနေကြသည်။ ဖက်ဆစ်၏ ဘေးအန္တရာယ်ကို သိမြင်လာသော တရုတ်လက်ဝဲတိုက်သားများသည် ဖောက်ပြန်နေသော တရုတ်အရင်းရှင်များနှင့် ပူပေါင်း၍ ဖက်ဆစ်ရန်ကို ခုခံကြလေသည်။

၁၉၄၆ ခုနှစ် ဇူလိုင်လလောက်တွင် ပါလီမန်ထရီစံနစ်အရ တက်လာသော စပိန်ပြည် ဒီမိုကရက်တစ် အစိုးရကို ဖောက်ပြန်သော အင်အားစုခေါင်းဆောင် ဖရန်ကိုသည် ဖက်ဆစ် အီတလီနှင့် ဂျာမနီ၏ အကူအညီဖြင့် သူပုန်ထခဲ့လေသည်။ ပြင်သစ်ပြည် လက်ဝဲတိုက် အစိုးရခေါင်းဆောင် ဘလန်းသည် စပိန်ဒီမိုကရက်သစ်အစိုးရကို

လက်နက်များရောင်းဘို့ရန် ကတိရှိ၍ ကူညီချင်သော်လဲ ပြိတ်သူဖောက်ပြန်ရေးသမား ချိန်ဘာလိန်၏ တားမြစ်မှုဖြင့်၊ ဒီမိုကရက်တစ်စပိန်သည် ဖက်ဆစ်စပိန် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

အရင်းရှင် ဒီမိုကရေစီသည် ဖောက်ပြန်သည်ထက် ဖောက်ပြန်လာသောအခါ၊ ဖက်ဆစ်ဖြစ်လာ ရလေသည်။ ဖက်ဆစ်ဆိုသည်မှာတော့ ဖောက်ပြန်ဆုံးသော အရင်းရှင် ဖြစ်လေသည်။ ဒီမိုကရေစီကို လှည့်စားနေရာမှ ဖျက်စီးနေသည်။ တိုးတက်နေသော အလုပ်သမားများအား လိမ်လည်ထားရာမှ နှိပ်ကွပ်နေသည်။ ဒီဟာများအားလုံးကို ဖက်ဆစ် အရင်းရှင်ကြီးများသည် လုပ်ခဲ့ကြသည်။

အရင်းရှင် ဒီမိုကရေစီများ၌တော့ တိုးတက်နေသော အလုပ်သမားအင်အားစုကို မဲပေးနိုင်ခြင်း အခွင့်အရေးကို လှည့်စား၍ပေးထားကာ၊ အရင်းရှင်စံနစ်ကို ဆက်လက် တည်မြဲနေစေဘို့ဘဲ ဖြစ်လေသည်။

ဟစ်တလာသည် ၁၉၃၈ ခုမတ်လ၌ ဩစတြီးယားကို အနောက်ဘက် ဒီမိုကရေစီများရှေ့ဝယ်၊ မုဒိန်းကျင့်လိုက်လေသည်။ ဥရောပအလယ်တွင်ရှိရှာသော ဒီမိုကရက်တစ်နိုင်ငံ ကလေးများအနက် ဩစတြီးယားသည် ပထမဦးဆုံးဖက်ဆစ် တို့၏ မတရား သိမ်းပိုက်ခြင်းကို နိုင်ငံကလေးများ၏ သူရဲကောင်းကြီးများရှေ့ဝယ် ခံလိုက်ရ ရှာသော နိုင်ငံကလေးဘဲ ဖြစ်လေသည်။ ဒုတိယသည် ဇက် သမ္မတနိုင်ငံဖြစ်သည်။

အင်္ဂလိပ်-ပြင်သစ် ဖောက်ပြန်ရေးသမားများကား ဂျာမနီသည် အရှေ့ဥရောပသို့ လှည့်ကာ ဆိုဗီယက်ရုရှားကို ဂျပန်နှင့် အရှေ့မှညှပ်၍ တိုက်ခိုက်လိမ့်မည်ဟု မျှော်မှန်း ခဲ့ကြသည်။ သည်လိုတိုက်ခိုက် အောင်မြင်လဲဘဲ သူတို့သည် ကျားကွက်ဆင်၍ နယ်တကောင်ပြီး တကောင်ကျွေးလေသည်။ သူတို့၏ အကျိုးစီးပွားကို မထိခိုက်ဘဲနှင့် ဆိုလျှင် ဖက်ဆစ်နိုင်ငံများ ယူသ၍ လုပ်သ၍ ကြည့်နေခဲ့ကြလေသည်။

သည်လို ဒီမိုကရေစီ အရင်းရှင်နိုင်ငံကြီးများနှင့် ဖက်ဆစ်နိုင်ငံကြီးများ အတိုင်အဖောက်ညီညီနှင့် စခမ်းသွားနေကြစဉ် ကျွန်နိုင်ငံမဟုတ်သော နိုင်ငံများမှ

လက်ဝဲဂိုဏ်းသား များကတော့ မိမိတို့၏ အရင်းရှင် ဒီမိုကရက်တစ် အစိုးရများ ဖက်ဆစ်အစိုးရ မဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြရလေသည်။ စစ်ကြီး မဖြစ်နိုင်အောင် ကြိုးစားကြရလေသည်။ ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး အင်အားစုများနှင့် ပူးပေါင်းညီညွတ်မှုကို ကြိုးစားကြရလေသည်။

ဖက်ဆစ်ကဲ့သို့၊ အုပ်ချုပ်နှိပ်ကွပ်ခြင်း ခံနေကြရသော ကျွန်နိုင်ငံများမှ လက်ဝဲဂိုဏ်းသားများ အဘို့ကား ခပ်ကြပ်ကြပ်ဖြစ်လေသည်။ ထိုအတောအတွင်း ကမ္ဘာ့လက်ဝဲ ဂိုဏ်းသားများ၏ ကြေးမုံဖြစ်သော ဆိုဗီယက်ယူနီယံက ဖက်ဆစ်နိုင်ငံများနှင့် စစ်မဖြစ်ရေး စာချုပ်များကို ချုပ်ဆိုလိုက်သောအခါ၊ အတွင်းကျကျမသိရသော ကမ္ဘာ့လက်ဝဲ ဂိုဏ်းသားများသည် အယောင်ယောင်အမှားမှားနှင့် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိနိုင်အောင်ဘဲ ဖြစ်သွားကြလေသည်။ ကမ္ဘာ့လက်ဝဲဂိုဏ်းသားများ အင်အားနည်း၍ သွားလေသည်။ အမှန်မှာတော့ ဆိုဗီယက်ယူနီယံသည် ဒီမိုကရက်တစ် အရင်းရှင်ကြီးများနှင့် ပူးပေါင်း၍ ဖက်ဆစ်များကို နှိမ်နင်းရန် အခါခါလက်ကမ်းခဲ့ရာပါသည်။ အရင်းရှင်များ အကျိုးအတွက် ဇွဲစည်းထားသော ကမ္ဘာ့နိုင်ငံပေါင်းချုပ် အသင်းကြီးထဲသို့ ဝင်ခဲ့ရာပါသေးသည်။ သို့ရာတွင် တိုးတက်နေသော အင်အားစု၏ အောင်မြင်ရာ ရုရှားဆင်းရဲသား သမ္မတနိုင်ငံစုကို ဖောက်ပြန်သော ဒီမိုကရက်တစ် အရင်းရှင်များသည် ဖက်ဆစ်နိုင်ငံများထက်ပင် ရွံ့ခဲ့သည်။ ကြောက်ခဲ့သည်။ သည်ဟာကြောင့်လဲ သူတို့သည် ဆိုဗီယက်ရုရှားကို ကျောင်ခိုင်း၍ ဖက်ဆစ်နိုင်ငံများကိုသာ နယ်တနယ်ပြီးတနယ် ကျွေးခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

အဆိုးနှစ်ခုရှိသည့် အနက်၊ သက်သာသော အဆိုးကို ဆိုဗီယက်ရုရှားသည် လက်ခံလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အချိန်သည် စတာလင် လက်မှာဘဲရှိခဲ့သည်။ ဖက်ဆစ်များသည် အရင်းရှင် ဒီမိုကရက်များကို ပိုလန်စစ်မျက်နှာမှစ၍ တိုက်လိုက်သဖြင့်၊ ဒုတိယကမ္ဘာ့ စစ်ကြီးသည် မလွဲမရှောင်သောတော့ဘဲ ဖြစ်ပွားလာရတော့သည်။

"Preserving peace without sacrificing principles" မူကို မစွန့်လွှတ်ရဘဲနှင့် ငြိမ်းချမ်းရေးကို ရအောင်လုပ်သည်ဟု အပြောကြီး ပြောလာခဲ့သော အင်္ဂလိပ်နိုင်ငံခြားရေး ရုံးသည် တရံရောအခါက ဆေးဘော်ကြော ဘက်မလုပ်ခဲ့သော ဆိုဗီယက်ယူနီယံသို့ စတက်ဖို့ကရစ်ကို အာဏာအပြည့်အစုံနှင့် လွှတ်ရချေတော့သည်။ ဗမာပြည်ထက် ဟိုစဉ်က အဆင့်အတန်းမြင့်နေသော အိန္ဒိယသို့ ကရစ်ဘဲကိုလွှတ်၍၊ ထိုစစ်ကြီးပြီးလျှင် ဒိုဗီနီယံ အဆင့်အတန်းကို ပေးပါမည်ဟု စေ့စပ်လာသည်။

ဗမာပြည်သို့ကားမလာ၊ ဖက်ဆစ်ဆန်သော ဗြိတိသျှကိုလိုနီ အုပ်ချုပ်ရေးကြောင့် ထိုစစ်ကြီးကို အကူညီနိုင်ဟု ဆုံးဖြတ်ကြသော ဗမာ့လူငယ်ခေါင်းဆောင်များနှင့် လက်ဝဲဂိုဏ်း သားများကို ကာကွယ်ရေးဥပဒေများဖြင့် ထောင်ချပြီးနောက်၊ ဗမာပြည်၏ မင်းသားကြီးတပါးသည် ဘုန်တော်ကြီးတော်မူလှသော ဧကရာဇ်ဘုရင်မင်းမြတ်ထံ ဒိုဗီနီယံ အုပ်ချုပ်ရေးကိုသွား၍ တောင်းလေဘိသည်။

ထောင်ထဲ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သော ကိုတင်မောင်တယောက် မရှိသည့်နောက်။ ကိုဘုန်းနိုင် တယောက်မှာ ခပ်ကြပ်ကြပ် ဖြစ်နေရှာလေသည်။ သည့်ထက် ဆိုးလိုက် ပုံကတော့ ငတ်ဖေါ်ငတ်ဘက် လက်ဝဲဂိုဏ်းသားများ ထောင်ထဲ ရောက်နေခြင်းဘဲ ဖြစ်လေသည်။ သူသည် ညီးတွားလိုက်မိလေသည်။

"အော်..... ဒီမိုး..... ဒီလေ..... ဒီလူတွေနဲ့..... ဟင်"

အမှန်မှာတော့ သူသည် စိတ်ပျက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အဆုံးစီရင် ပါပေါ့ကွယ် .....

သူတို့နှစ်ယောက်

ဆည်းဈာသည် ချစ်စဘွယ် တောက်ပနေလေသည်။

လူသူနှင့် အတော်ကလေးလှမ်းသော အင်းယားကန်စောင်းမှာ ဆိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသည်။ စိမ်းစိမ်းစိုနေသော တောအုပ်ကို နောက်ခံထားကာ ငြိမ်သက် ငေးမော နေရှာသော ရေပြင်ဆီသို့ ရှည်လျားထိုးထွက်နေသည့် ကျွန်းဆွယ်ပေါ်ဝယ်၊ သပ်ယပ် ခန့်ငြားစွာ ခေတ်ဆန်ဆန် ဆောက်လုပ်ထားသော အဝါနုရောင် နှစ်ထပ် တိုက်ကြီးသည် ပြာလဲ့သော မိုးကောင်းကင် အောက်ဝယ် ရဲဝံ့သော အသွင်ကိုဆောင်လျက် ချစ်စဘွယ် ဆည်းဈာချမ်းမှာ ဆိတ်ငြိမ်စွာ ရပ်နေသည်။

တိုက်ကြီး၏ ရှေ့ပတ်လည်မှာတော့ကာ ရေတွေကဝိုင်းလို့...

ဆင်ဝင်သုံးဘက် အောက်ခြေ ဝယ် ကြီးမားသော စပါယ်ရုံကြီးများကို အင်မတန်ဘဲ ကြည့်ရှု၍ကောင်းအောင် ယုယုယယနှင့် စိုက်ပျိုးပြုစုထားလေသည်။ ပြုတင်းပေါက်များမှ မြမြလွင်နေသော အစိမ်းရောင် ခန်းစီးကလေးများသည် တိုက်၏ အဝါနုရောင်နှင့် ပဏာရလှသည်။ အနီရောင် အုပ်ကျွတ်ခေါင်မိုး မီးခိုးခေါင်းတိုင်မှ ညိုမှိုင်းသော မီးခိုးများသည် ရှုမဆုံး မျှော်မဆုံးနိုင်သော လဟာပြင်ဆီသို့ တရေးရေးတရိပ်ရိပ် လွင့်ပါးနေသည်။

ညှင်းနုသည် စိတ်ရှူးပေါက်ကာ စပါယ်ရုံများအကြားမှာ ခုန်ပေါက် ပြေးလွှား နေလေသည်။ စပယ်ရုံဘေး စိမ်းစိုနေသော မြက်ခင်းကလေးပေါ်မှာ မရင်မေသည် ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေသည်။ ဆော့နေသော ညှင်းနုနုဝယ် စပယ်ဖြူတို့ နေ့နေကြသည်။

'နော်... စပါယ်ဖြူဖြူကလေးတွေရယ်...' မရင်မေသည် စပါယ်ဖြူကို အင်မတန်မှ ချစ်တတ်သည်။ အမှန်မှာလဲ စပါယ်သည် တကယ်ချစ်စရာ အလှအပကလေးများနှင့် ကြုံကြုံသင်းနေတတ်ပါသည်။

အသက် ၅၀ ကျော်ခန့် ခန့်ငြားသော လူကြီးတစ်ယောက်သည် အိမ်ထဲမှ ဒုတိကောက်နှင့် ထွက်လာကာ မရင်မေရပ်နေရာသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ မရင်မေကသာ စပါယ်ဖြူ၏ အလှဝယ် အငြိမ့်သားငေးနေသည်။

'သမီး.....' အဘိုးကြီးသည် သူ့သမီးအား ကြင်နာယုယစွာ ခေါ်လိုက်လေသည်။

'အော်...ဖေဖေ' မရင်မေသည် သူမ၏ဖခင်အား ရုတ်တရက် ပြန်ထူးလေသည်။

'သမီး..... ဘာတွေများ စဉ်းစားနေလဲ' မရင်မေသည် ပြန်၍မဖြေ၊ စပါယ်ဖြူကလေးများကို သာဘဲ ငေးကြည့်နေမိလေသည်။

'ဖေဖေ လမ်းလျှောက် သွားအုံးမယ်သမီး၊ ဆွေဆွေတို့အိမ်လဲ ဝင်ခဲ့မလို့ သမီး... ဘာမှာ လိုက်အုံးမလဲ ...'

သမီး မနက်ဖြန် ၉ နာရီလောက် လာခဲ့ဦးမယ်လို့ ပြောပေးပါလား ဖေဖေ...'

'အေး...အေး...ဖေဖေ ပြောလိုက်မယ်သမီး၊ အော်...ပီးတော့' အဘိုးကြီးသည် သူ့စကားကို ဆက်မပြောရှာသေးဘဲ ခေတ္တရပ်တန့်ကာ သူ့သမီးအား အကဲခပ်ရင်း အတန်ကြာ ကြည့်နေသေးသည်။ သူမအား ယုယညှာတာသော မျက်လုံးကြီးများဖြင့် အငေးသား ကြည့်နေရှာသော ဖခင်ကြီး၏ မျက်နှာကို မြင်ရလေသည်။

'ပီးတော့.....' အဘိုးကြီးသည် သူ့စကားကို ကြိုးစား၍ဆက်ပြောပြန်သည်။

'မနက်က ဖေဖေ သမီးကိုပြောတဲ့ မောင်မျိုးလွင် ကိစ္စကော သမီးစဉ်းစားပြီး၊
ကနေ့ညတော့ ဖေဖေကို စကားပြန်စေချင်တယ် သမီးရယ်...'

မရင်မေသည် ဦးခေါင်းကို ငြိမ့်ပြလိုက်လေသည်။

'သာဓု- သာဓု- သာဓုပါဘဲ သမီးရယ်' အဘိုးကြီးသည် စိတ်ချမ်းသာစွာပြောကာ
ထွက်ခဲ့လေသည်။

မရင်မေသာဘဲ တစ်ယောက်ထဲ မြက်ခင်းကလေး ပေါ်မှာ... ညှင်းနုစပါယ်ဖြူ
ကလေးတွေကတော့ နောကြတုံးပင်ဖြစ်လေသည်။

အသက် မရှိရှာကြသော စပါယ်ဖြူကလေးများကား၊ လွတ်လပ်စွာ ပျော်နိုင်ကြ
ရှာပေသည်။ သက်မဲ့ မာလာပွင့်ကလေးများ၏ ဘဝကို မရင်မေ သုံးသပ်မိလေသည်။

'မောင်မျိုးလွင် ကိစ္စကော သမီး...'

'ဖေဖေဟာ သူလိုချင်တာဘဲသိတယ် ' သူမ၏ ဖခင်ကို မရင်မေသည်
အပြစ်တင်လိုက်ချင်သည်။

'ကိုဘုန်းနိုင် တယောက်တော့ကော ဖေဖေရယ်... ' မရင်မေက သည်လို
မေးလိုက်ချင်ပါသေးသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် - ကိုမျိုးလွင်နှင့် ကိုဘုန်းနိုင်...။

သည်နှစ်ယောက်ကို မရင်မေ ယှဉ်ကြည့်မိလေသည်။ အရင်ကလဲ ယှဉ်ကြည့်ခဲ့
ဘူးသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် အနက်မှ တစ်ယောက်သောသူအား တသက်လျာ
အဖော်ပြုသွားရန် လင်အဖြစ် မရင်မေမှာ ရွေးချယ်ရတော့မည်။ ဆုံးဖြတ်ရတော့မည်။
ယခုကဲ့သို့ လောလောဆယ်ဆယ် သူမ၏ အိမ်ထောင်ဘက် ရွေးချယ်ဘို့ရန် မရင်မေသည်

အဘယ်အခါကမှ မမျှော်လင့်မိခဲ့ချေ။ သေသော နေ့ရက်တိုင်အောင်ဘို့၊ စားအတူ သွားအတူ ဆိုးတူဘောင်ဘက် နေထိုင်သွားရတော့မည့် အဖော်ကို မရင်မေသည် အချိန်ကောင်းကောင်းဘဲ ယူ၍ စဉ်းစဉ်းစားစား ရွေးချယ်ယူဘို့ကို မျှော်မှန်းခဲ့လေသည်။ သို့ရာတွင် အစိုးမရသော အနာဂတ်ကာလသည် မရင်မေ မျှော်မှန်းတွေးဆခဲ့သလို ဖြေးဖြေးအေးအေးနှင့် သာယာချမ်းမြေ့စွာ မလာ။ စစ်မှန်တိုင်းကို ဗိုလ်ချုပ်ခန့်၍ ဝုံးဝုံးဒိုင်းဒိုင်းနှင့် အပြေးအလွှား လာခဲ့လေသည်။

မရင်မေသည် ငယ်တော့သည့် မိန်းခလေးတော့မဟုတ်၊ အသက် ၂၄ နှစ်ဘဲပြည့်ခဲ့ပြီ။ ခေတ်ပညာကိုလည်း ဝိဇ္ဇာအောက်တန်းအထိ သင်ခဲ့ဘူးလေသည်။ သို့ရာတွင် မရင်မေသည် နနယ်၍ အားငယ်သော မိန်းမသားတော့ ဖြစ်လေသည်။ နနယ်အားငယ်သော မိန်းမသားတို့သည် အရေးကိစ္စကြုံ၍ လာတတ်သောအခါ၊ သာလွန်၍ အားငယ်တတ်လေသည်။ သည်လို အားငယ်တတ်သောအခါ တိုင်ပင်ရမည့်သူ အားပေးမည့်သူကို ရှာတတ်လေသည်။

မရင်မေမှာ အားပေးမည့်သူနှင့် တိုင်ပင်ရမည့်သူ အမေနှင့်ညီမ မရှိ။ မရင်မေ၏ မိခင်မှာ မရင်မေ ၁၀ နှစ်သမီးသာသာကပင် ဆုံးရှာခဲ့သည်။ မရင်မေသည် အဖေအုပ်ထိန်း၍ ကြီးပြင်းလာရသည်။ သူမကိုယ်ကိုဘဲ မရင်မေသည် ထိန်းသိမ်း၍ လာခဲ့ရလေသည်။ အရေး-အကြောင်းရယ်-ဆိုရင်ဘဲလဲ၊ အားကိုးအားထား ပြုရမည့် မောင်၊ ဖွားမရှိ၊ မုဆိုးဖို ဖခင်ကြီးမှာလည်း မကြာမီကလေးမှ ပင်စင်ယူခဲ့ပြီးနောက်၊ ကောင်းစွာဘဲ မာမာချာချာမရှိခဲ့။ အမှန်ဘဲ မရင်မေမှာ- အားကိုးရမည့် တိုင်ပင်ရမည့်သူမရှိ၊ မရင်မေမှာ တစ်ယောက်ထဲသာ။

မရင်မေသည် သူမဘာသာဘဲ စဉ်းစားရရှာသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် အနက်မှာ တစ်ယောက်သော သူကိုတော့ မရင်မေ ရွေးချယ်ရတော့မည်။ ကိုမျိုးလွင် မဟုတ်လျှင်တော့ ကိုဘုန်းနိုင်၊ ကိုဘုန်းနိုင်မှ မဟုတ်ပြန်

တော့ကာ ကိုမျိုးလွင်။ သူတို့ နှစ်ယောက်အနက်မှ တစ်ယောက်သောသူအား မရင်မေ အမှန်ဘဲ ရွေးချယ်ရပေတော့မည်။ ဆုံးဖြတ် ရွေးချယ်လိုက်ပြန်တော့ကလဲ ....

'အို...ခက်ပါဘိတော့' မရင်မေသည် တစ်ယောက်တည်း တိုးတိုးကလေး ညီးညူလိုက်မိရှာသည်။

တစ်ယောက်သော သူအား ပြီးရွှင်မှုကိုပေးခဲ့သော်၊ ကျန်တစ်ယောက်အား ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှုကို ပေးမိရက်သားဘဲ ဖြစ်တော့မည်။ တစ်ယောက်သောသူနှင့် ချစ်ဗိမာန် ဖဲမွေရာထက်ဝယ် ကြည်နေသောအချိန်၌၊ ကျန်လူတစ်ယောက်မှာတော့ ဝမ်းနည်းခြင်းများ၏ အဆုံးအစမထင်သော လဟာပြင်လွင်တီးခေါင်းဝယ် တယောက်ထဲဘဲ ချာချာလည်နေချေတော့မည်။ သို့ရာတွင် မရင်မေသည် တစ်ယောက်သောသူကိုသာဘဲ ဆုံးဖြတ်ကာ ရွေးချယ်နိုင်ပေလိမ့်မည်။

သခင်နှစ်ဦး၏ အစေကို အဘယ်ကျွန်မှ မခံနိုင်။ တစ်ဦးသောသခင်ကိုချစ်သော်၊ တစ်ဦးသောသခင်ကို မုန်းရပေလိမ့်မည်။ မမုန်းချင်လဲမဖြစ်၊ မုန်းအောင်ဘဲ ကြိုးစားရ ပေလိမ့်မည်။

တစ်ဆောင်းကြွေ၍ တစ်နွေသစ်လာပြန်သော အခါ၊ ညောင်းရွက်ခမြာတို့ ကြွေလဲရှာကြရလေသည်။ အဘယ်မျှပင် ပင်မကိုခင်၍ ပင်မကလဲဘဲမင်စေကာမူ၊ ညောင်းရွက်တို့ကား ကြွေလဲကြရှာသည်။ အမှန်မှာ သူတို့သည် ပင်မကို စွန့်ကြရခြင်း သာဘဲ ဖြစ်သည်။ သူတို့ကမှ မစွန့်လျှင် ပင်မကဘဲသူတို့ကို လွှတ်ရပေလိမ့်မည်။ သည်လိုမှ ပင်မကလဲ မစွန့်နိုင် ညောင်းရွက်တို့ကလဲ မလွှတ်နိုင်ခဲ့လို့ သံယောဇဉ်ကြီးက ကြီးခဲ့ပြန်သော်... နွေဦးသည် လေရှူးကို ဖိတ်ခေါ်လိုက်လေသည်။

ညောင်းရွက်တို့ ကြွေရှာလဲစင်ကြရသည်။ သည်တော့မှသာ လောင်းရွက်တို့ သစ်နိုင်ကြပေလိမ့်မည်။ နွေဦးရာသီမှာ လောင်းရွက်များ သစ်နိုင်ကြပါမှ၊ တနှစ်လျှာ မြရွက်တို့ စီနိုင်ကြပေတော့မည်။

မရင်မေလဲဘဲ သည်လို ရှိတော့မှာပေါ့။ ညောင်းရွက်အား စွန့်ရသော ဝေဒနာသည် ခံစားတော့ ခံစားရလိုက်ဦးမည် ဖြစ်သော်လည်း၊ အချိန်တည်းဟူသော လိမ်မာသည့် ဆေးသမားသည် ပြောင်းလဲခြင်း အာရုံနှင့် ပါတ်ဝန်းကျင်ဆေးအဖုံဖုံဖြင့် တဖြေးဖြေးတော့ ကုစားပေးပေလိမ့်မည်။ သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတော့ကာ ...

ကိုမျိုးလွင်.....

သူ့ကိုပထမထား၍ စဉ်းစားရပေလိမ့်မည်။ သူသည် မရင်မေနှင့် မောင်နှစ်မ နှစ်ဝမ်းသာ ကွဲသည်။ လူကြီးချင်းလဲဘဲ စကားရှိထားကြသည် မရင်မေ၏ ဖခင်ကလဲဘဲ မရင်မေကို သူတူနှင့် အင်မတန်ဘဲသဘောတူလေသည်။ ကိုမျိုးလွင်ကိုသာ မရင်မေ လက်ခံလိုက်ရင်တော့ကာ ...။ မိဘဆွေမျိုးများနှင့် သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း ပျော်ပျော်ပါးပါး အဘယ်မျှ ကောင်းလိမ့်မည်ကို မရင်မေ စဉ်းစားစရာဘဲ ဖြစ်လေသည်။

ကိုမျိုးလွင်သည် ခေတ်ပညာလည်း တတ်သည် ရန်ကုန် ယူနီဘာစီတီမှ သူသည် ဘီအက်စ်စီဖော်ရက်စတီကို အောင်မြင်၍ B.F.S.II ရသူတစ်ယောက်လဲ ဖြစ်သည်။ သူသည် လူဂုဏ်တန် မင်းရာဇာပိုင်းဝယ် သစ်တော ဝန်ထောက်ကလေး ဦးမျိုးလွင်လဲဘဲ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အရှေ့တလွှားတွင် စစ်ရိပ် စစ်ငွေများ ဆင်းလာသောအခါ သူ့ကို စစ်ဦးစီးဌာနက အမြန်ခေါ်ယူကာ မေမြို့ဘားမား ရိုင်ဖယ်လ် တပ်ရင်း တစ်ခုမှ တပ်ခွဲတစ်ခုကို အုပ်ချုပ် နေရသော လက်ဖတင်နှင့် ဗိုလ်ကလေးဖြစ်လေသည်။ ကိုမျိုးလွင်ကိုသာ မရင်မေ လက်ခံနေလိုက်ရင်တော့ ...မရင်မေသည် မင်းကတော် ဖြစ်လာပေလိမ့်မည်။ မမသို့ အခေါ်ခံရ ပေလိမ့်မည်။ သခင်မလို့ဘဲလဲ အခေါ်ခံရ ပေဦးတော့မည်။ မရင်မေသည် ခေတ်ပညာ သင်လာခဲ့ရသော မင်းစိုးရာဇာ သမီးဘဲ ဖြစ်သဖြင့် မင်းစိုးရာဇာ ပိုင်းမှာဘဲ နေခဲ့ရသည်။ ပေါင်းခဲ့ရသည်။ သည်ဟာကြောင့်လဲဘဲ မင်းစိုးရာဇာ အပိုင်းကိုဘဲ သဘောကျနှစ်ချိုက်ခဲ့လေသည်။ ကိုမျိုးလွင်ကိုသာ လက်ခံလိုက်ရင်တော့ မရင်မေ သဘောကျနှစ်ချိုက်ခဲ့သော လူဂုဏ်တန်မင်းစိုးရာဇာ

ပိုင်းမှာဘဲ အခြေမပျက် ဆက်လက်၍ သွားလာ ဝင်ထွက် ပေါင်းသင်းနိုင်မည် ကိုလည်း၊ မရင်မေ စဉ်းစားစရာဘဲဖြစ်လေသည်။

ကိုမျိုးလွင်သည် အသက် ၂၇ နှစ်ခန့်ဘဲ ရှိပါသေးသည်။ သူ့ရုပ်သွင်မှာ ကြက်သရေ ရှိသည်။ သူသည် ယောက်ျားပီသသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်နှင့် ထွားထွားကြိုင်းကြိုင်း ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ဖြစ်သည်။ သူ့မှာ မွန်မြတ်သော အရည်အချင်း တစ်ခုရှိသေးသည်။ မူးယစ်စေတတ်သော အရက်ကိုသူသည် လုံးဝရှောင်ကြဉ်သူ တစ်ယောက်လဲဘဲ ဖြစ်သည်။ ဖဲမကားစားတတ်၊ လူဂုဏ်တန် မင်းစိုးရာဇာပိုင်းမှာ အရက်မသောက် ဖဲမကားစားတတ်သောလူမျိုးကား၊ မရှိသလောက်ကို ရှားလှသည်။ သူသည် ဖဲလဲဘဲမလိုက်၊ သူ၏အကြောများ ဖြိုင်ဖြိုင်ထကာ၊ တောင့်တင်းလှပသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကို ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြီးထဲမှာ ကြည့်နေရလျှင် တစ်မိမိပီတိတိဖြစ်နေတတ်သော လူမျိုးဖြစ်လေသည်။ သူ့ကိုသာ မရင်မေ လက်ခံလိုက်ရင် တော့ကာ၊ ခြင်ထောင်ထဲမှာ ကြိတ်၍ ငိုစရာလဲမလိုပါ။ ဖဲကျိုးရောဂါကူးမှာကိုလဲဘဲ ကြောက်စရာမရှိပါ။ သူမအား ကြင်နာယုယစွာ နှစ်သိမ့်ထွေးပိုက်ကာ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ချမ်းသာအောင် ထားနိုင်ပေလိမ့်မည်။ သည်ယောက်ျားစားမျိုးကို မိန်းမတိုင်း တောင့်တကြလေသည်။ မရင်မေလဲ တောင့်တပါသည်။ သည်လိုဘက်ကလဲ မရင်မေ စဉ်းစားစရာဖြစ်လေသည်။

ကိုမျိုးလွင်မှာ နောက်တခုရှိသေးသည်။ သူသည် လူတဘက်သားကို ကြင်နာ တတ်လေသည်။ သူ့ထက်အားငယ်သော လူများနှင့် မိန်းမများအပေါ်ဝယ် ညှာတာသော နှလုံးသားလဲရှိသည်။ သူသည် အင်မတန်လဲဘဲ စိတ်ရှည်ပါသည်။ ကြင်နာ ညှာတာတတ်သူနှင့် စိတ်ရှည်သော ယောက်ျားမျိုးကို မိန်းမများ အင်မတန်ဘဲ တောင့်တ တတ်ကြသည်။

ကိုမျိုးလွင်သည် မရင်မေအား တခါတခါရန်ကုန်သို့ အလည်အပတ် လာသော အခါ၊ မိန်းမသားများ နှစ်သက်တတ်သော အလှအပများကို ဝယ်ပေးလေ့ရှိသည်။

မွေးကြိုင်သော ပန်းကလေးများနှင့် လှပသော အဝတ်အထည်များကို မရင်မေအတွက် ဝယ်ယူ ပေးရမည်မှာ မောသည်မရှိဘဲ၊ ညလသာသာ လသာဆောင်တွင် အိုင်စကရင် အတူတူ စားရင်း သူသစ်တော ဝန်ထောက်ဘဝနှင့် ရွှေဘို ကသာ နယ်များတွင် ကျားကြီး-ဆင်ရိုင်း ကြီးများကို ပစ်ခတ်ခဲ့ဘူးသော အကြောင်းများကို ပြောပြလေ့ရှိသည်။ သည်လို ကိုမျိုးလွင်က ပြောပြ၍ မရင်မေက နားထောင်ရသည်မှာ၊ မရင်မေအတွက် အားရနှစ်ချိုက်စရာဘဲ ဖြစ်လေသည်။ အထူးသဖြင့် ဆင်ပေါက်ကလေးနီးပါး ကြီးမားလှသော ပြောင်ထီးကြီး တစ်ကောင်အား မိုးကလေးတစ်မိုးစိမ့် ရွာနေသော နေ့တနေ့က၊ ကိုမျိုးလွင်သည် ၄၁၅ ဘို့အားရှိ ရိုင်ဖယ်သေနတ်နှင့် ကိုးချက်တိတိ ပစ်ရသော အကြောင်းများကို နားထောင်ရသည်မှာ မရင်မေသည် စိတ်အဝင်စားဆုံးဘဲ ဖြစ်လေသည်။

ကိုမျိုးလွင်မှာ မရင်မေအတွက် ငြင်းစရာ ရှာမတွေ့နိုင်သော လင်ကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် မရင်မေသည် ကိုမျိုးလွင်အား မောင်လို အကိုလို အားကိုးခြင်းမှ လွဲ၍ လင်ယောက်ျားအဖြစ် ချစ်လိုက်ရမှာ ရက်ရက်ရောရော တော့ကာ ... မဖြစ်နိုင်ချေ။ သည်လိုလဲဘဲ ဖြစ်နိုင်မလား၊ ဖြစ်နိုင်ရင်လဲဘဲ ဖြစ်ပါစေတော့ဟုသော သဘောနှင့် အဘက်ဘက်မှ လှည့်၍ မရင်မေသည် တွေးကြည့်ပါသည်။ ဒါပေမယ့်တော့ကာ တွေး၍မရ။ အိမ်ထောင်ရေးတွင် စိတ်ကူးယဉ်သော အချစ်သည် 'အစ' ဖြစ်လေသည်။ ယောက်ျားပြီးသဘော ကိုမျိုးလွင်လို လူတစ်ယောက်မှာ မက်မောစရာဘဲ ဖြစ်သည်။ မှန်သည်။

ကိုမျိုးလွင်သည် မက်မောလောက်စရာ၊ မငြင်းပယ်နိုင်ရက်စရာ လင်အဘိုးတန် တစ်ယောက်တော့ ဖြစ်သည်ကား မှန်သည်။ သို့ရာတွင် လင်အဘိုးတန် တစ်ယောက် ဖြစ်တိုင်းလဲဘဲ စိတ်ကူးယဉ်သော အချစ်ပန်းမာလာသည် ထွားထွားဝေဝေမပွင့်နိုင်။ "Romantic Love " ခေါ် စိတ်ကူးယဉ်သော အချစ်မှာ မျက်စေ့မရှိ၊ ဂုဏ်ပကာသနကို မကြည့်တတ်၊ ကြည့်လဲဘဲမကြည့်လို၊ စိတ်ကူးယဉ်သော အချစ်နှင့်ကြုံကြုံကြုံ၍

လာတော့မှဖြင့် ပဒုမ ဇာတ်တော်လာသည့်အတိုင်း၊ မင်းသမီးပင် ဖြစ်လင့်ကစား၊ ပေါင်တိုကို ချစ်မိတော့ကာ၊ လင်ဖြစ်သူ ပဒုမမင်းသားအား သေကြောင်းပင် ကြံစည်ခဲ့လေသည်။

ကိုမျိုးလွင်ကို စိတ်ကူးယဉ်သော အချစ်နှင့်တော့ကာ မချစ်နိုင်ပါ.... သည်လိုဆိုရင်တော့ .....

ကိုဘုန်းနိုင်.....

သူ့အလှည့်သို့ ရောက်လာရပေပြီ။ သည်လူတစ်ယောက်မှ အမျိုးအမည် ကတော့ကာ မထင်ရှားဘဲ၊ အညတြဆင်းရဲသား သားသမီး ဖြစ်လေသည်။ လူတွေ အထင်ကြီးသော တက္ကသိုလ် ပညာကိုတော့ကာ၊ သူရပါသေးသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် ဒီဂရီတော့မရ။ သည်လိုလူ အတန်းအစားမျိုးကိုတော့၊ မင်းစိုးရာဇာ စိတ်ရှိနေသော မရင်မေ၏ ဖခင်သည် အဘယ်ပုံ အဘယ်နည်းနှင့်မှ သဘောတူညီနိုင်မည်လဲ မဟုတ်ပေ။ သည်လို ဖခင်ကြီးအား စိတ်ဆင်းရဲစေရုံမျှ မကသေးဘဲ၊ ဆွေမျိုးသားချင်းများနှင့် လဲဘဲ သဘောချင်းကွဲ။ လူချင်းလဲ ကွဲလွဲရပေတော့မည်။

သူသည် ကျောင်းမှထွက်သွားကတည်းက အလုပ်အကိုင် အတည်တကျလည်း လုပ်သည်ကို မတွေ့ရ။ သတင်းစာဆရာ ယောင်ယောင် အယ်ဒီတာ ယောင်ယောင်နှင့် တခါတခါ သခင်တွေနှင့် တွဲကာ၊ သခင်ယောင်ယောင် လုပ်နေသူ တစ်ယောက်လဲ ဖြစ်သည်။ သူ့ကို အေးအေးဆေးဆေး တွေ့ဆုံဆွေးနွေးဘို့ မရင်မေရာဇာကြံစီဘူးခဲ့သည်။ သူသည် အိုးခြေအိမ်ခြေ အတည်တကျရှိသူမဟုတ်။ သူသည် လေလွင့်နေသော လူဝင်စား တစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။ သူ့ကို တခါတရံ ခရီးဆုံးသောအခါ၊ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နှင့် သာဘဲ တွေ့ရလေသည်။ သူသည် အစဉ်ဘဲ အလုပ်များနေပုံရသည်။ ထီးနှင့်ဦးထုပ်မပါဘဲ။ ခုံဘိနပ်စီးကာ နေပူကြီးခြစ်ခြစ်ထဲမှာ သူသည် လမ်းရှောက်နိုင်ပါပေသည်။ သူ၏ ဆံပင်များသည် ရှည်၍နေသည်။ ခေါင်းကိုလဲ သပ်သပ်ယပ်ယပ်မဖီးနိုင်။

'ပြာရီပြာရာနဲ့ ဘယ်လဲ ဆရာကြီး၊ ဦးထုပ်လဲမပါ ထီးလဲမပါနဲ့၊ တော်တော်ကလေး အလုပ်များနေတယ် ထင်တယ်' မရင်မေသည် စကော့ဈေးမှ ဈေးဝယ်ပြီး၍ ကားနှင့်အပြန် သူ့ကိုတွေ့ရသဖြင့်၊ သူ့ဘေးတွင် ကားကိုအသာရပ်ခါ မေးလိုက်ရာ..

'အော်.....မရင်မေ' သူသည် ပြုံးလေသည်။

'ရှင်သည်လိုဘဲ အေးအေးဆေးဆေး နေနေတော့မှာလား ကိုဘုန်းနိုင်' ပြုံးနေသော သူ့မျက်နှာသည် ညှိုး၍သွားသည်။ ဘာမျှတော့ကာ သူသည်မပြော။

'ရှင့်ကိုတခါတော့ အေးအေးဆေးဆေး စကားစမည်ကလေးများ ပြောစမ်းပါရစေ ကိုဘုန်းနိုင်'

သူသည် ခေါင်းကိုသာဘဲ ငုံ့နေသည်။ ဘာမျှတော့ကာ ပြန်မပြော။

'ရှင်သည်လိုဘဲ နေတော့မလို့လားဟင် ... ကိုဘုန်းနိုင်၊ မိန်းမမတန်မဲ့ အိန္ဒြေမငဲ့နိုင်ဘဲ၊ လူလယ်ခေါင်မှာ စကားပြောနေရတဲ့ မိန်းမသားကို၊ ရှင်အားမနာတော့ ဘူးလား...'

'ကျွန်တော် ဘာပြောရမလဲ မရင်မေရယ်... ' သူသည် သူ၏ ခေါင်းကိုခါရင်း ဖြေးလေးစွာ ပြောလိုက်သည်။

'အော်... အော် ... ဘာပြောရမှန်း ရှင်မသိဘူးပေါ့။ အင်း-အင်း-အင်း' မရင်မေသည် သည်လောက်တောင်ဘဲ အေးတိအေးစက်နိုင်လွန်းလှသော သူ့ကိုစိတ်မရှည်နိုင်တော့ချေ။

'မောင်သော်ရေ...မောင်းဟေ့ ' မရင်မေသည် ဒရိုင်ဘာကို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

သူသည် မေရင်မေကိုသာလဲ အငေးသားကြည့်နေရင်း ကားကလေးသည် ထွက်သွားလေသည်။ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ၌ မရင်မေသည်သူ့ကို ကြာရှည်

စိတ်မဆိုးနိုင်တော့ပေ။ သူခိုင်မြဲစွဲလမ်းစွာ ယုံကြည်စူးစိုက်နေသော သူလုပ်ငန်းကို တစ်လောကလုံး၏ အစွန့်အပြစ်ကိုဘဲခံယူကာ အငတ်ငတ်အပြတ်ပြတ် လုပ်နေသည်ကို ယခုကဲ့သို့ တွေ့မြင်ရသော အခါ၌ သူလိုလား တောင့်တနေသော လုပ်ငန်းကို၊ ချမ်းချမ်းသာသာ လုပ်နိုင်စေအံ့သောငှာ သူနဲ့သာဘဲ သူ့ပါရမီကိုဖြည့်ရင်း အတူ နေထိုင်သွားဘို့ရန်ပင် စဉ်းစားမိပေသည်။

သူသည် အမြဲဘဲ ဘိုင်ကျနေသော နိုင်ငံရေး သတ္တဝါ ဖြစ်လေသည်။ သူများလိုလဲဘဲ ထင်ထင်ပေါ်ပေါ် နိုင်ငံရေးလုပ်နေသောလူမဟုတ် သူသည်သူ့ကိုယ်ကို မြှုပ်နိုင်သမျှ မြှုပ်ထားရသည်ကို နှစ်သက်ပုံရလေသည်။ သူ့ကိုယ်ကို ပေါ်လွင်မှာတစ်ခုလဲ သူစိုးရိမ် ပုံရလေသည်။ သူသည် ကန်တော်ကလေးမှ ကိစ္စတစ်ခုအတွက်နှင့် ကြည့်မြင်တိုင်ကို သွားဘို့ရန်ရှိရာ၊ မနက်စာလဲမစားရသေး၊ ပိုက်ဆံကလဲ တစ်ပြားမှ မရှိသောလဲ မည်သူ့အားမှ မပြောဘဲ အူအလိပ်ခံပြီးမှ ခြေလျင်သွားခဲ့ဘူးလေသည်။ ထိုမျှပြင်းထန်သော စိတ်ဓာတ်ဖြင့် သူသည် သူ၏ ယုံကြည်ချက် အထမြောက်ရေးကို လုပ်ကိုင်နေသော နိုင်ငံရေး သတ္တဝါဖြစ်လေသည်။ တစ်ခုတော့ကာ ရှိသည်။

သူသည် အနုပညာသမား တစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။ သူသည် ကဗျာဆန်သည်။ နွဲ့နှောင်းသည်။ ထာဝစဉ်ဘဲ ပြုံးယောင်ယောင် မျက်နှာထားကို ရှေးရှုထားတတ်သည်။ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံမှုတွင် သူသည် အင်မတန်ဘဲ ပြေပြေပြစ်ပြစ်ရှိလှသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် သူ့ဘာသာ တစ်ယောက်ထဲ အေးအေးဆေးဆေး နေရသည်ကို သာလွန်၍ နှစ်ချိုက်ပုံဘဲရသည်။ သူနှင့် စိတ်ချင်းသဘောချင်းတူသော လူတစ်ခုနှင့်သာဘဲ သူသည် ပေါင်းလေ့ရှိသည်။ တကယ်လို့သာ လူချင်းလူပေါင်းရတော့မည့် ကိစ္စမျိုး ကြုံကြိုက် လာပြန်ရင်တော့ ဘယ်လိုလူစားမျိုးနှင့်မဆို သူ့ကိုတစ်ခါတည်း 'စွဲ' သွားအောင်လဲဘဲ သူသည် ပေါင်းတတ်ပါသည်။ သည်လို သူ၏ ယဉ်ကျေးပြေပြစ်မှုနှင့် ချစ်စရာကလေးများကို မရင်မေသည် တွေ့ခဲ့ရသည် သိခဲ့ရသည်။ သူသည် ဂီတသမားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

တယောသည် သူအနှစ်သက်ဆုံး ပစ္စည်းတစ်ခုဖြစ်သည်။ ရှိစဉ်ကလေးထဲမှ သူ၏ ဂျာမန်လုပ် တယောပြားကလေးကို သူသည် ကိုးဆယ့်ငါးကျပ်ပေး၍ 'မစ္စကွီ' မှ ဝယ်ယူခဲ့လေသည်။ သူတယောပြားကလေးကို သူသည် အင်မတန်ဘဲ ရိုသေသည်။ သွားလေရာရာသို့ သူချစ်ဖော်တယောပြားကလေးကို သူသည် ခေါ်ဆောင် သွားတတ်လေသည်။ စိတ်ပျက်ခြင်းနှင့် ဝမ်းနည်းခြင်းတို့၏ ကန္တာရများကို ကျော်ဖြတ်ရသော အလှည့်များ၌ တယောကလေးသည် သူ့အား နှစ်သိမ့်ချမ်းမြေ့ရာဘဲ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ သူသေသော တစ်နေ့၌ သူတယောကိုပါ တခါထဲ သူနှင့်အတူ ထည့်လိုက်စေချင်ပုံ ရလေသည်။ သူသည် ရှေးသီချင်းကြီး သီချင်းခန့်များကိုတော့ အင်မတန်ဘဲ စုံမက်လှသည်။ အနောက်နှင့် အရှေ့ပြွမ်းသော ပေါ်ပင်ဂီတ၌လည်း သူသည် တစ်မျိုးတဖုံဘဲ နှစ်သက်မိသေးသည်။

သူသည် စာပေနှင့် ကဗျာသမား တစ်ယောက်လဲ ဖြစ်ပါသေးသည်။

စာပေနှင့်ကဗျာကို သူအင်မတန်ဘဲ ချစ်သည်။ ဗမာစာပေရော၊ အင်္ဂလိပ် စာပေရော နှစ်ခုစလုံးဘဲ သူချစ်ခင်သည်။ စာအုပ်ကို သူမြတ်နိုးသည်။ သူသည် စီးကရက် မသောက်။ ဘိုင်စကုတ်လဲ မကြည့်။ အပျော်အပါးကိုလဲဘဲ မလိုက်စား။ စာအုပ်ကိုသာဘဲ ဝယ်တတ်လေသည်။ စာဘတ်ရတော့မည် ဆိုရင်တော့၊ စာအုပ်တစ်အုပ်လုံးကို သေသေချာချာ သဘောမပေါက် နားမလည်မခြင်း လက်ကမလွှတ်၊ အိမ်သာ ပေါ်တက်ထိုင်ရင်းလဲဘဲ သူသည် စာအုပ်ကို မြိန်ရည်ယုက်ရည် ဘတ်သေးတော့သည်။ သူသည် ဗမာ့ဂန္ထဝင်၌လည်း နံနံ့စပ်စပ် လှည့်လည်ခဲ့ဘူးလေသည်။ လောကီရော လောကုတ္တရာရော သူနှစ်ခုစလုံးဘဲ လေ့လာခဲ့လေသည်။ လောကုတ္တရာ၏ ကျယ်ဝန်းနက်ရှိုင်းသော သုတ်ကျမ်းစာပေးများနှင့် အဘိဓမ္မာရ ကျမ်းကိုလည်း လေ့လာ ခဲ့ဘူးပါသည်။ နက်နဲ၍ သိမ်မွေ့သော ပါရမီခန်းပျို့ကိုလည်း သူသည် ထက်ဝက်ခန့် နည်းနည်း အာဂုံဆောင်နိုင်ခဲ့သည်။ ကိုးခမ်းပျို့၊ ဘူရိဒါတ်လင်္ကာကြီး စသော အင်းဝ ကောင်းစားစဉ်က စာပေများနှင့်၊ တောင်ငူခေတ် တလျှောက်မှ ပေါ်ထွက်လာသော

စာပေသူရဲကောင်းများ၏ စာပေကဗျာများကို သူကြွေပွန်ခဲ့သည်။ ဗမာ့ဂန္ထဝင်မှ စာကောင်းပေကောင်းနှင့် ကဗျာကောင်းများရှိရာ သူသည် မလွတ်တမ်း ခုံခုံမင်မင် လေ့လာခဲ့သည်။ ဗမာစာပေ၌ သာလျှင် မဟုတ်သေး။ သိုးဆောင်း ဂန္ထဝင်ကိုလည်း သူသည် တော်တော်ဘဲ နှံ့စပ်အောင်လေ့လာခဲ့ဘူးသေးသည်။ တော်(လ်)စတိုင်- အရစ်ခ်တိုတယ်လ်ဗလာတို၊ ရူးဗိုးနီရှေး စသော ဥရောပစာပေ သူရဲကောင်းကြီးများ၏ လုပ်များကို ဘတ်ရှုခဲ့သည်။ ရိုတ်စပီးယား၏ ခက်ခဲသောပြဇာတ်များကို တပိုဒ်စီ တပိုဒ်စီ နားလည်အောင်လဲဘဲ လေ့လာခဲ့သည်။ သူသည် စာပေနှင့်ကဗျာကို လေ့လာခြင်းများ၏ လောကမြေပြင်မှ အတတ်ပညာ အသိလိမ္မာနှင့် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့၍ သနားညှာတာ တတ်ခြင်းများကို၊ ဝေဝေဆာဆာ ပေါက်ရောက်သီးပွင့် နိုင်စေလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်ကလဲ သူသည် ငယ်ပါသေးသည်။

အနုပညာသည် ကျယ်ဝန်းချင်တိုင်း ကျယ်ဝန်းလှသည့် မိုးကောင်းကင်၏ လဟာပြင်နှင့်လဲဘဲ တူလေသည်။ သည်လောက် ကျယ်ဝန်းသော အနုပညာ မိုးကောင်းကင်ဝယ် ဂီတနှင့် စာပေတာရာ နှစ်လုံးသည် ချစ်စဖွယ် တောက်ပနေလေသည်။

ကိုဘုန်းနိုင်သည် ငယ်စဉ်က သည်တာရာနှစ်ပွင့်၏ ချစ်စဖွယ်အလှမှာ ရွှင်ပြုံးခဲ့သည်။ ဂီတ-တာရာမှူးသည် ငယ်ရွယ်သော မရင်မေနှင့် ကိုဘုန်းနိုင်တို့အား နီးစပ်စေခဲ့သည်။

ရေ- မြေ- မြစ်- ချောင်း- သမုဒ္ဒရာ- အင်း- အိုင်တို့ဖြင့် လှပစွာ တန်ဆာ ဆင်ထားသော ဩကာသလောကသည် ပကတိတိတ်ဆိတ် နေခဲ့ဘူးလေသည်။ တောတို့သည် မော၍ တောင်တို့လည်း ပန်းနေပုံရသည်။ လူနှင့် သတ္တဝါများလဲ အိပ်ပျော်နေကြသည်။

ဆန်းစသော်တာ၏ တော်ငွေရောင်သည် ရွှန်းရွှန်းမြ တောက်ပ၍ နေသည်။ နင်းတွေကလဲ မှိုလို့.....

မြောက်ပြန်လေအလောင်းမှာ နွဲ့နှောင်း- သွဲ့ပျောင်းလှဘိသော တယောသံ ကလေးသည် မရင်မေ၏ စက်ရာဆောင်ခန်းဆီသို့ ငြင်သာစွာ ဝင်၍လာသည်။ တယောသံရဲ့ နောက်ပါးက တနွဲ့အေးအေးနှင့် လိုက်လာသော တေးသံသည် အုံးစက်ရာတွင်၊ သိမေ့ သိမေ့နှင့်၊ မပျော်တပျော်ဖြစ်နေရှာသော မရင်မေကို ညှို့ကစား လိုက်လေသည်။

ရင်ထဲမှာ လုပ်- လုပ်- လုပ် နှင့် ဖြစ်သွားရှာသော မရင်မေ.....

ဘေးမှန်ပြုတင်းပေါက်မှ လရောင်ကတော့ကာ အုံးစက်ရာ တခုလုံးကို ငွေရည်ဖြန်း ထားသလိုဘဲ ထင်ရလေသည်။

'ရော်ရမ်း မမြင်နိုင်တယ်... မြောက်ဖီလာခြား... လွမ်းရနံ့သွယ်... မြူခိုးတောင်စွယ် ... ကမ်းနားရှစ်ခွင်... မင်းလွင်... မှုံပြာ... ပါတ်ဝန်းဘယ်ညာ... လေပြေလေညှင်းလာ...' လွမ်းလိုက်တဲ့ ဂီတရယ်

ညက်ညောသော တယောသံကလေး၏ တေးလေမှ ငြိမ့်သော တေးသံမှာ၊ သဘာဝ တောတောင်နှင့် မြစ်ချောင်းတို့၏ လွမ်းစကိုဆော်ပေးလိုက်လေသည်။ လွမ်းစဘော်ပေးနေသော ဂီတသံသည် မရင်မေကိုလဲဘဲ ဆွဲဆောင်နေသည်။

အုံးစက်ရာမှာနေ၍ မဖြစ်နိုင်တော့၊ မရင်မေက အုံးစက်ရာမှ ထလာကာ... မှန်ပြုတင်းပေါက်ဝမှာ ရပ်လာသည်။ ပြုတင်းပေါက်ကိုအသာဖွင့်ကာ မိုးကောင်းကင်ကို မော်ကြည့်လိုက်သည်။

ဂီတ-တာရာမှူးသည် အစွန်းကုန် တောက်ပနေရောသလား ထင်ရသည်။

'သင်းသင်း... ညှင်းညှင်း... ဆင်းဝါရွှေဝါစုံကန္တာ တောင်နှင့်တော်မြိုင်...
ရေသီတာအိုင် ကြာမျိုးငါးမည်လှိုင်...' သြကာသလောက၏ သဘာဝအနေအထားနှင့်
အလှအပများကို ရုပ်လုံးဖော်ပြနေလေသည်။ မှူးလဲမှူးနိုင်သော ဂီတ၏ ပန်းချီ။

လဟာပြင်အထက်မှာ တောက်ပနေသော ငွေ လှေ လချမ်းသည် တငြိမ့်ငြိမ့်
စုံမြောကာ မရင်မေရပ်နေသော မှန်ပြုတင်းဝဝယ် ဆိုက်ကပ် လာလေသည်။ မရင်မေကလဲ
အမှတ်တမဲ့ ငွေလှေလချမ်းပေါ်တွင် တက်ထိုင်လိုက်သည်။

'ကြိုင်...ကြိုင်ငယ်...မြိုင်လုံးမွှေး...ခွေကာယိုင်...မှိုင်မိသေး...' ညှုလိုက်သော
တေးဂီတ...

ငွေလှေလချမ်းသည် မရင်မေကို သယ်ဆောင်ကာ လဟာပြင်လှိုင်းကိုစီး၍
ဂီတတာရာမှူး ဆီသို့ တငြိမ့်ငြိမ့်လွင့်ပါ၍ နေလေသည်။

ချစ်စရာဂီတတာရာသည် အနုပညာကောင်းကင်းဝယ် အလှဆုံးဘဲ တောက်ပ
နေလေသည်။

ကိုဘုန်းနိုင်သည် ငွေလှေပေါ်မှ မရင်မေကို အသာအယာ ပွေယူလိုက်သည်။
မရင်မေကလဲ ပြုံးလို့...

မေကလဲပြုံး၍ မောင်ကလဲရွှင်နေသည်။

'မောင်နဲ့သာသည်လို အတူတူနေရရင်တော့၊ မေဘယ်လိုပဲ နေရနေရပါစေ
မောင်ရယ်' မရင်မေ၏ စိတ်ကူးသည် ယဉ်ခွဲလေသည်။

'တကယ်လား မေရယ်။ တော်တော်ကြာ မောင့်လိုဆင်းရဲသား ပစ္စည်းမဲ့ကို...ဟင်-
မေ' ကိုဘုန်းနိုင်ကလဲ စိတ်ကူးယဉ်ခွဲလေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးပါဘဲ စိတ်ကူးယဉ်

နေခဲ့ကြသည်။ ကိုဘုန်းနိုင်သည် နွဲ့နှောင်းသောမရင်မေ၏ ခါးကလေးကို ဖက်ထား လိုက်သည်။ မရင်မေကလဲဘဲ သူ့လည်ပင်းကို ဟီးလေးခိုလို့...။

တယောက်ကိုတယောက် တောင့်တသော ဝေဒနာ မျက်လုံးကြီးများဖြင့် ကြည့်နေမိကြသည်။

'မေ.....'

'ဘာများလဲ မောင် .....

'မေ့ကို မောင် မွေးမွေး မပေးသေးဘူးနော်.....'

'သဘောပေါ့ မောင်ရယ် .....

ကိုဘုန်းနိုင်သည် ညင်သာစွာပြုံးလိုက်သည်။ မရင်မေက ချစ်စဘွယ် ပြုံးလိုက်သည်။

'မောင် .....

'မေ.....'

'မေ- ရှိတ်စပီးယားတို့ ဒေါက်တာဂျွန်ဆင်တို့ဆီကို သွားလည်ချင်တယ်။ ပြီးတော့ ရှင်သီလဝံသ၊ ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရတို့၊ ရာမကန် ဦးတိုးတို့နဲ့လဲ တွေ့ချင်သေးလို့ လိုက်ပို့ ပေးပါလားမောင်ရယ် ...'

ကိုဘုန်းနိုင်သည် မရင်မေကို ဖွေယူ၍ ငွေလခြမ်းပေါ်သို့ တက်လေသည်။

စာပေနှင့် ကဗျာတာရာမှူး၏ ဗိမာန်ဝယ် တယောက်ခါးကို တယောက် ယုယစွာတွယ်ဖက်ရင်း လှည့်လည်ကြလေသည်။ ရှိတ်စပီးယား ဒေါက်တာဂျွန်ဆင်နှင့်

ဝိုးလိစမစ်တို့ကို သူတို့တွေ့ကြသည်။ အထူးသဖြင့် ကျောက်ပေါက်မ သက်သက်နှင့် ဆရာဝန် မဖြစ်ခဲ့ရသော ဝိုးလိစမစ်ကလေးကို သူတို့နှစ်ယောက်လုံးဘဲ ချစ်ကြသည်။ ရယ်ချင်မိကြသည်။ သနားလဲ သနားမိကြသေးသည်။

ရာမကန်ဦးတိုးဆီသို့ သူတို့ရောက်ကြသည်။ ဦးတိုး၏ ရကန်ကို သူတို့သည် 'ကဗျာ...ကဗျာ' လို့ခေါ်ရန် သဘောတူကြသည်။ မရင်မေသည် ဦးတိုးကို တော်တော် နှစ်သက်သည်။ ဦးတိုးနှင့် မရင်မေတို့စကားကောင်းနေတုန်း၊ ကိုဘုန်းနိုင်သည် မရင်မေကို ခွင့်တောင်းကာ၊ အိန်းဂျယ်နှင့် မက်ခ်(စ်) တို့ ထံသို့ သွားလည်သည်။ မက်ခ်(စ်)က သူ့ကိုပြောပြလိုက်သော ရာဇဝင်ကို ရုပ်သဘောဖြင့် ကြည့်ရှုလေ့လာခြင်း (Material Conception of History) ကိုဘုန်းနိုင်က တော်တော်ဘဲ သဘောကျ နှစ်ချိုက်မိလေသည်။ လူတတန်းစားနှင့် တတန်းစားတိုက်ခိုက်ခြင်းများဖြင့် အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ပြောင်းလွဲ ဖောက်ပြန်ခဲ့သော လူ့ဆက်ဆံရေးကို သူနားလည်ခဲ့သည်။ သူသည် ဦးတိုးနှင့်ထားခဲ့သော မရင်မေကို မေ့လျော့ကာ မက်ခ်(စ်) ပြောပြသော ပစ္စည်းမဲ့ ဆင်းရဲသားတို့၏ ထာဝစဉ်ငြိမ်းချမ်းရေး လောကကြီး တည်ဆောက်ရေးကိုသာ စိတ်ဝင်စားနေမိသည်။

'ကိုဘုန်းနိုင်'

မရင်မေသည် သူ့ကိုအဝေးမှ ခေါ်သဖြင့်၊ သူသည် မက်ခ်(စ်) ကို ထားခဲ့ရကာ မရင်မေဆီသို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။ မရင်မေသည် ကြာရှည်စွာ သူ့ကိုစောင့်နေသော်လဲ၊ သူ့ကို စိတ်မဆိုးနိုင်ဘဲ ပြုံးနေရှာပါသည်။

'စောင့်နေရတဲ့ လူများကိုတော့ သတိတောင်မှဘဲ မရတော့ဘူးထင်ပါရဲ့၊' သူမသည် ချစ်စဘွယ် ပြောတတ်သည်။ သူက အငေးသားဘဲကြည့်ရင်း မရင်မေကို အံ့သြ နေလေသည်။

'မောင်သဘောကျတာ လုပ်ဖို့ မေ ဘာမှ မကန့်ကွက်ပါဘူး၊ ဒါမေမယ့်တော့ မေ့ကိုသည်လိုဘဲ တစ်ယောက်ထဲ ပစ်ထားခဲ့လို့၊ မေ ဘယ်နေတတ်မှာလဲမောင် ...

မရင်မေသည် သာယာချေငုံလိမ့်မာစွာ ပြောလေသည်။

မရင်မေသည် ချစ်စရာကောင်းသဖြင့် သူသည် ချစ်လေသည်။ မက်ခံ(စ်) ပြောသလို၊ လူတိုင်းလူတိုင်း လုံလောက်စွာ စားသောက်နေထိုင်နိုင်ကာ၊ လူလူချင်း ချစ်ခင်ကြင်နာစွာ နေနိုင်မည့် ကမ္ဘာကြီးလိုလဲ သူသည် မြင်လိုသေးသည်။ တွေ့လိုသေးသည်။

သူသည်တွေဝေ၍ ငေးမောနေမိလေသည်။

မရင်မေသည် ဦးပုညဆီသို့ တစ်ယောက်ထဲ သွားရှာသည်။ သူသည် စဉ်းစားမိလေသည်။ စဉ်းစားမိသော အဆုံး၌ သူသည် ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်မိရှာသည်။ မရင်မေကိုသူက ကျောခိုင်းလိုက်သည်။ သူသည် ဆင်းရဲသားများ ဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်လေသည်။ မရင်မေသည် တခါတခါသူ့ကိုလာ၍ - လာ၍ ခေါ်ရှာသေးသည်။

အမှန်မှာ မရင်မေ၏ စိတ်ကူးယဉ်သော အချစ်သည် ဘိုင်ကျနေသော နိုင်ငံရေး သတ္တဝါ တစ်ယောက်ဖြစ်သော ကိုဘုန်းနိုင်ဆီမှာသာ ရောက်နေသည်။ သို့ရာတွင် ကိုဘုန်းနိုင်လို လူတယောက်သည် မရင်မေအတွက် လင်ကောင်း တယောက်တော့ကာ မဖြစ်နိုင်ချေ။ သည်လို လူစားမျိုးကို လင်လုပ်ခဲ့မိသော် မရင်မေသည် သူမ ခုံမင်နှစ်ချိုက်ခဲ့သော ဘဝကိုလဲဘဲ စွန့်လွှတ်ရပေလိမ့်ဦးမည်။ အခိုင်းအစေ အခြွေအရံ အသိုင်းအဝန်း မရှိ။ သူအင်မတန် နှစ်သက်သော အိုဘာလ်တင်း၊ ချောကလပ်များကိုလည်း စွန့်လွှတ်ရပေလိမ့်မည်။ အင်မတန်ကောင်းမွန်သော အဝတ်အစားများကိုသာဘဲ မရင်မေ ကြိုက်နှစ်သက် တတ်သော်လည်း ထိုကာလမျိုး၌ ဝေးကွာရပေတော့မည်။

ကိုဘုန်းနိုင်အား မရင်မေသည် ပြုပြင်၍ယူရန် စိတ်ကူးခဲ့သည်။ သို့ရာတွင်သူသည် အပြုအပြင် ခံယူမည့်လူတော့ကာ မဟုတ်တော့ချေ။ သူကိုးကွယ်သော 'ရုပ်တရား' ကိုသာဘဲ အားထုတ်မည့် လူစားဖြစ်သည်။ သူသည် သူ၏ ယုံကြည်ချက်အတွက်နှင့် အငတ်ငတ်ပြတ်ပြတ် ဖြစ်နေသည်ကို လွမ်းဆွေးနေသူမဟုတ်။ သူသည် လွမ်းဆွေးပြီး

စိတ်ကူးယဉ်နေသော လူစားလဲမဟုတ်။ ဒါပေမယ့်တော့ကာ တခါတခါ လရောင်ကလေး ဆန်းသစ်လာသော အခါ၊ သူသည် သူ့တယောပြားကလေးကို တို့ကစားနေတတ် လေသည်။

မရင်မေသည် သူမ အိမ်ထောင်ဘက်ကို အချိန်ကောင်းကောင်း ယူ၍ စဉ်းစားရွေးချယ် ယူပြီးမှ ယူဘို့ အောက်မေ့လာခဲ့သည်။ သည်လောက် အရေးကြီးလှသော ကိစ္စကို သူမသည် သေချာချင်ပါသည်။ အမှန်မှာလဲ သည်လိုသေချာဘို့ အင်မတန် လိုလေသည်။

အစိုးမရသော အနာဂတ်ကာလသည် မရင်မေ မျှော်လင့်ခဲ့သလို သာယာ ချမ်းမြေ့စွာနှင့် အေးအေးချမ်းချမ်းမလာ။ သူလာချင်သလိုဘဲ ခုန်ပေါက်ကာ ကတိုက်ကရိုက် နှင့် အပြေးအလွှား လာခဲ့လေသည်။

'ဖေဖေလဲ ကောင်းကောင်းမမာဘူး သမီးရယ်။ ရှေ့ရှောက် စစ်များဘားများ ဖြစ်လာဦးမယ် ဆိုရင်၊ ဖေဖေတို့မှာ အားကိုးအားထားပြုဘို့ လူလိုနေတယ်ကွယ်...' ဖခင်ကြီးက အားကိုးအားထားပြုဘို့ လူလိုကြောင်း ပြောခဲ့လေသည်။ မရင်မေသည် ငယ်တော့သည့် အရွယ်လဲမဟုတ်။ သူမ ဖခင်၏ စကားကို ကောင်းစွာဘဲ နားလည် လိုက်ပါသည်။ အမှန်မှာလည်း မရင်မေမှာ တကယ်အားကိုးရမည့်သူ လိုနေပါသည်။

ကိုမျိုးလွင်သည် ယောက်ျားကောင်း ပီသ၍ တကယ်အားကိုးရမည့်သူဖြစ်သည်။ ကိုဘုန်းနိုင် တယောက်တော့ဖြင့်ကာ သူဘာသာသူ ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင် ဘယ်ရောက် နေမှန်းလဲ မသိ...

သူတို့နှစ်ယောက် တယောက်ကိုတော့ကာ ...

ကိုမျိုးလွင်နှင့် ကိုဘုန်းနိုင် ... တယောက်မဟုတ်ရင် တယောက်...

သူတို့နှစ်ယောက်ကို မရင်မေသည် ယှဉ်ခဲ့ပြီ။ ကြည့်ခဲ့ပြီ။ တောတောင်တို့၏ ခြင်္သေ့မင်းနှင့် မုန်တိုင်းထဲမှ ကဗျာကို မရင်မေ မြင်ခဲ့ရသည်။ ရပ်၍သာနေရသည် ဝေးလံသော ခရီးကန္တာရကို သွားလာခဲ့ရသူပမာ မရင်မေမှာ အတော်ကလေး ပင်ပန်းပုံ ရလေသည်။ သည်ဟာကြောင့် ကြည့်နူးစရာအလှအပကို သူမက ရှာလေသည်။

အလှအပတဲ့.....

စပါယ်ဖြူကလေးများ မြရွက်ကလေးတွေ အကြားမှာ ဝင့်ကြွားနေကြသည်။ 'အို ချစ်စရာ စပါယ်ဖြူဖြူ ကလေးတွေရယ်' သူမသည် စပါယ်ဖြူပွင့်ကို ဆွတ်ယူကာ မွှေးကြူလိုက်လေသည်။

'သမီး...မေ' မရင်မေသည် သူမအနီးသို့ ရောက်ရှိနေသော ဖခင်ကြီးကို အလန့်တကြား မော်ကြည့် လိုက်မိလေသည်။

'ဟင်... သမီး... အိမ်ပေါ် မတက်သေးဘူးလား' ဖခင်ကြီးက အံ့သြစွာ မေးနေလေသည်။

'ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ - သမီးစဉ်းစားနေပါတယ်...'

'အော် သမီး စဉ်းစားနေတာလား... ဖေဖေ ပြောတာကော သမီးဘယ်လို စဉ်းစားပီးပီလဲ...'

'စဉ်းစားပီးပါပီ ဖေဖေ ရယ်...'

'မောင်မျိုးလွင်ကိုဘဲ သမီး သဘောကျရဲ့ မဟုတ်လားကွယ်...'

မရင်မေသည် စပါယ်ဖြူပွင့်ကို၊ ပွတ်ချေရင်း ငေးနေသည်။ သူမသည် ပြန်မပြော။
ခြေသလုံး အိမ်တိုင်ဘဝနှင့် ငတ်နေသော လူရွယ်၏ အေးဆေးသော မျက်နှာသည်
တရေးရေးပေါ်လာသည်။

'သမီး...မေ...'

'ဖေဖေ...'

'ဖေဖေတို့မှာ အရေးရယ်၊ အကြောင်းရယ် ဆိုရင်၊ တကယ် အားကိုးအားထားရမဲ့
လူလို နေတယ်နော်၊ စစ်ကလဲဘဲ ဖြစ်တော့မယ်၊ ပီးတော့ ဖေဖေလဲ ကောင်းကောင်း
မာတာမှလဲမဟုတ် အဲဒီတော့ကာ ဖေဖေ စိတ်ချသွားချင်လွန်းလို့ပါကွယ်' သူ၏
သမီးကလေးအား စိတ်ချသွားချင် ရှာလွန်း၍ ကောင်းစားချမ်းသာ စေချင်လွန်း၍
အဘိုးကြီးသည် သွားလေသူ ချစ်ဇနီး၏အစား တောင်းပန်နေလေသည်။

'သမီးလိမ်မာပါတယ် ဖေဖေရယ်' မရင်မေသည် ဖြေးလေးစွာဘဲ ပြောလိုက်
လေသည်။

'မောင်မျိုးလွင်ကို ဘဲနော် .... သမီး'

မရင်မေသည် မျက်စိကိုမှိတ်ကာ ခေါင်းကိုသာဘဲ ငြိမ့်ပြနိုင်ရှာသည်။

'သာဓု... သာဓု... သမီးလဲ လိမ္မာသားဘဲကွယ်' အဘိုးကြီးသည် ကြေနပ်
နှစ်သိမ့်စွာ ခေါင်းကိုငြိမ့်နေလေသည်။ သမီးမိန်းခလေးများ မွေးရသောဒုက္ခကို အဘိုးကြီး
သည် ကောင်းစွာဘဲ ဆင်ခြင်သုံးသပ်မိလိုက်ရလေသည်။ သူသည် အေးချမ်းသေနလုံးဖြင့်
မရင်မေအနီးမှ ထွက်ခွာလေသည်။

'အော်... ထမင်းစားတဲ့ အခါ သမီးကို ဖေဖေ ပြောစရာလေးရှိလို့' မရင်မေသည်
ခေါင်းကိုသာဘဲ ငြိမ့်လိုက်သည်။

ဆည်းဈာကတော့ ချစ်စတွယ် တောက်ပနေတုံးပင် ဖြစ်လေသည်။
ပါတ်ဝန်းကျင်မှာလဲ ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်လို့...

မရင်မေကတော့ တယောက်ထဲ မြက်ခင်းကလေးပေါ်မှာ ... ညှင်းနုနုငယ်
စပါယ်ဖြူ ကလေးတွေကတော့ကာ နေ့နေကြတုံးပင် ဖြစ်လေသည်။

တစ်ယောက်သောသူ၏ ပြုံးရွှင်မှု

'ကိုယ်လုံးပေါ် မှန်ကြီးရှေ့မှာ မရင်မေ ရပ်နေသည်။ သူမကိုယ်ကို ခြေဆုံးခေါင်းဖျား
ကြည့်လိုက် မှန်ထဲကိုကြည့်လိုက်နှင့် မရင်မေမှာ ထူးခြားနေလေသည်။ အမှန်မှာသူမသည်
မိမိကိုယ်ကို လှသည်ထက်လှ၍ နသည်ထက်ယဉ်အောင် ပြုပြင်နေခြင်းဘဲ ဖြစ်လေသည်။
နက်ပြာရောင် ကတ္တီပါရုံမြင့်ကို စီးထားသည်။ အပြာရင့်ရောင် ပိုးထမီဘိန်းကို တမင်တကာ
ရွေးချယ်ကာ မရင်မေသည် ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ပိုးအဝါနရောင် အင်္ကျီမှာ စုံပြေဝါဝင်းသော
မရင်မေ၏ အသားအရေနှင့် အင်မတန်မှ အဆင်ပြေနေသည်။ ဖြူဝင်းသောလည်တိုင်ဝယ်
ချစ်စရာ ပုလဲပုတီးကလေးကလဲဘဲ အိမ်ခြံရံနေသေးတော့သည်။ သေးသွယ်နွဲ့ပျောင်း
လှသော သူမ၏ ဘယ်လက်သူကြွယ်မှာ အပါးဝိုင်း စိန်ကလေးများ စီချယ်ထားသော
မြလက်စွပ် ကလေးမှာ ချစ်စရာကောင်းလှသည်။ မရင်မေသည် ရွှေဝတ်ဆင်မှုကို များစွာ
နှစ်ခြိုက်လှသော မိန်းခလေးမဟုတ်ချေ။ သို့ရာတွင် အင်မတန် အရည်အသွေး
ကောင်းမွန်သော ကျောက်မျက်ရတနာ နှစ်များကိုတော့ သူမနှစ်သက်တတ်သည်။

နက်မှောင်သောဆံပင်ကို တပါတ်ကြော့ ဘီးထုံးထားလေသည်။ တပွင့်ထဲ
ပန်းနုရောင် နှင်းဆီပွင့်သည် ခေါင်းအလယ်မှာ ငွါးငွင့်ကာ ကြွားပွင့်နေသည်။ နှင်းဆီပွင့်
သည် အမိပ္ပါယ်ကိုလဲဘဲ ဆောင်နေသည်။

ကိုယ်လုံးပေါ် မှန်ကြီးထဲမှာ မရင်မေသည် ပြုံးလိုက်သည်။ ပြင်ဆင်မှုများလဲဘဲ
ပြီးစီးလေပြီ။ စားပွဲတင်နာရီကို သူမလှမ်း၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ငါးနာရီထိုးရန် ငါးမိနစ်သာ

လိုတော့သည်။ ငါးနာရီမှာတော့ သူလာလိမ့်မည်။ သူလာချိန်နီးလေပြီ။ သူမလဲဘဲ ပြင်ဆင်၍ ပြီးနေပါပြီ။

'သူ့ကို ဆင်ဝင်ကဘဲ သွားကြိုနှင့်ရကောင်းမလား - မသိပါဘူး' မရင်မေသည် တွေးနေသည်။ 'အို မျက်နှာထားရမှာ ခက်ပါဘိတော့။ ဟင်-ရှက်လဲဘဲရှက်စရာကြီးကွယ်' သူမသည် ဆက်၍ တွေးနေသည်။ အပြာရင့်ရောင် ပိုပယ်(လ်)ကားကလေး တစ်စီးသည် ညင်သာစွာ ဟွန်းပေးကာ ဆင်ဝင်အောက်မှာ ရပ်လိုက်သည်။

ဟော - သူလာပြီ သူမ၏ စိတ်ထဲမှာ တမျိုးဘဲဖြစ်သွားသည်။ ဝမ်းသာရတော့ မလိုလို ဝမ်းနည်းရတော့မလိုလိုနှင့် မရင်မေမှာ ရှက်သလိုလိုဘဲ ဖြစ်နေမိသေးသည်။ ကိုယ်လုံးပေါ် မှန်ကြီးထဲမှာ သူမကိုယ်ကို မရင်မေသည် ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်ပြန်သည်။ ပြီးတော့ကာ မှန်ကြီးထဲကို စူးစိုက်ပြီး ကြည့်လိုက်လေသည်။

မှန်ကြီးထဲမှာ သူမပြီးလိုက်သည်။ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ကြီးဘဲ ပြုံးလိုက်ပါသည်။ သည်လို ပြုံး၍ ဝတော့ကာမှ မှန်ကြီးကိုကျောခိုင်းလိုက်ပါသည်။ မရင်မေသည် ညှင်းနုကဲ့သို့ ပေါ့ပါးစွာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာသည်။

အသက် ၂၇ နှစ်ခန့် စစ်ဝတ်စစ်စားနှင့် ခန့်ညား၍ ကြက်သရေရှိလှသော လူရွယ်သည် ကားထဲမှ ထွက်၍ ဆင်းလာသည်။ သူသည်တောတောင်ကို အစိုးရသော ခြင်္သေ့မင်း၏ အမူအရာကို ဆောင်နေသည်။ သို့ရာတွင်သူမှာ သူ့ရန်သူကိုပင် ညှာတာ တတ်သော နှလုံးရှိကြောင်းတို့သည်လဲ သူ့မျက်လုံးများက သက်သေခံနေကြသည်။ သူ့ရုပ်ရည် သူ့အရပ်အမောင်းနှင့် စစ်ဝတ်စစ်စားမှာ သူ့အားပို၍ ပေါ်လွင်ထင်ရှားစေကာ တောက်ပြောင်နေသည်။ သူ့ပခုံးထက်မှာ ဂျော့ဘုရင်ထံမှရသော ကြယ်နှစ်ပွင့်စီမှာ လက်လက် ပြောင်နေကြသည်။ တံခါးဝမှာရပ်ရင် ကိုမျိုးလွင်ကို မရင်မေသည် ကြည့်နူးစွာ ကြည့်နေမိလေသည်။

'မေ' သူသည် မရင်မေကို 'မေ' လို့ဘဲ ခေါ်တတ်သည်။ သူက ပြုံးလိုက်သည်။
ကြည်လင် အေးချမ်းသောအသံဖြင့် မရင်မေကို ခေါ်လိုက်သည်။

'ကိုကိုလွင်' အရင်မေ၏ အသံမှာလဲ နှစ်သိမ့်ဘွယ်ရာ ကြည်အေးလှပါသည်။

လက်(ဖ)နှင့် မျိုးလွင်သည် မရင်မေနှင့် တံခါးဝမှာ အတူယှဉ်၍ရပ်လိုက်သည်။
တယောက်ကို တယောက်ပြီးလို့... စကားလဲမပြောနိုင်။ ငေးကြည့်နေကြသည်။
ညှင်းနချိုချိုသည် စိုပြေသော ချိုးကူသံကို စိမ်းစိုသော တောအုပ်ဆီမှ ယူဆောင်လာသည်။
ဧည့်ခန်း ဆောင်ကို သူတို့ ရှေးရှုလိုက်ကြသည်။

ချစ်စဘွယ် ဆည်းဈာ၏ ရွှေရောင်များသည် ဧည့်ခန်းဆောင်ဝယ် ကြော့ကြော့
လွင့်နေကြသည်။ တဖိတ်ဖိတ် တောက်နေသော ပိတောက်သား ကြမ်းပြင်ပေါ်ဝယ်
အပြာရင့်ရောင် ကတ္တီပါဆက်တီသည် ချမ်းမြေ့ဘွယ်ရာအသွင်ကိုဆောင်ကာ သူတို့
နှစ်ယောက်ကို ဖိတ်ခေါ်နေတော့သယောင်လဲ ထင်ရလေသည်။

နှစ်ယောက်သား ဘေးချင်းယှဉ်၍ ထိုင်လိုက်ကြလေသည်။ ညှင်းနသည်
အေးမြစွာ ပြုတင်းတံခါးမှ ခုန်ပေါက်၍ဝင်လာသည်။ သင်းပြန့်သော တောတောင်ရေမြေ၏
ရနံ့တို့ကို ယူဆောင်ထားလေသည်။ လက်(ဖ)တင်နှင့် မျိုးလွင်သည် မရင်မေကို
တစိမ့်စိမ့်ဘဲ ကြည့်နေလေသည်။ မရင်မေကတော့ ခေါင်းငုံ့လို့...

ဧည့်ခန်းတခုမှာတော့ကာ၊ ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပါသည်။

'မေ' သူ့အသံမှာ ချောမြူသံ ဖြစ်လေသည်။

မရင်မေသည် ခေါင်းငုံ့နေရာမှ သူ့ကို အသာအယာမော်၍ကြည့်လေသည်။ သူ၏
ဝေဒနာ တက်နေသော မျက်လုံးများကို မရင်မေမြင်ရလေသည်။ သူမသည်
ခေါင်းကိုငုံ့လိုက်သည်။ မရင်မေကတော့ ရှက်နေသည်။

'ကိုကိုလွင် အင်ဒီးယားက ပြန်လာတော့မှပဲ လက်ထပ်ကြရအောင်လို့နော် မေ' သူသည် မရင်မေကို ချောမော့နေသည်။

မရင်မေသည် သူမ ကိုကိုလွင်ကို ရုတ်တရက်မော်၍ ကြည့်လေသည်။ သူမ မျက်နှာသည် အိုစာညှိုးငယ်၍သွားသည်။ 'ကျမတော့ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့သာဘဲ အတူတူ နေချင်တယ် ကိုကိုလွင်' မရင်မေအသံမှာ တိမ်ဝင်၍ သွားသည်။

'ကြာမယ်လဲ မထင်ပါဘူး မေရယ်၊ ကိုကိုလွင်လဲဘဲ ဘယ်ခွဲပီးနေချင်ပါ့မလဲကွယ်၊ စစ်အမိန့်နဲ့မို့သာ မသွားလဲမဖြစ်လို့ပေါ့' သူသည် အေးချမ်းစွာ ပြောလေသည်။ သို့ရာတွင်သူသည် ထိုင်းမှိုင်းနေသည်။

'ဂျပန်ကလဲ စင်ကာပူ ကိုသိမ်းလိုက်ပီ ကိုကိုလွင်...ရှေ့ကိုဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဘယ်လိုနေကြ ထိုင်ကြဦးမလဲ မသိနိုင်သေးဘူး၊ အဲသည်တော့ခုလို ခေတ်ဆိုး ခေတ်ကြပ်ကြီး ထဲမှာ ကျမသဘောပြောရရင် တယောက်နဲ့တယောက် အတူတူ နေချင်တာဘဲ ကိုလိုလွင်ရယ်...' လက်(ဖ)တင်နှင့် မျိုးလွင်သည် တွေ့ဝေ၍သွားသည်။

'ကျမတို့မှာ အရေးရယ်... အကြောင်း... ဆိုရင်တော့လဲ အားကိုးအားထား ပြုရမဲ့လူ မားမားမတ်မတ်ရပ်မဲ့လူလဲ မရှိဘူး ကိုကိုလွင်' မရင်မေသည် သူမကိုကိုလွင်ကို အားထားပါသည်။ အားထားသည့်အတိုင်းလဲဘဲ သူမ၏ မွန်မြန်သောအချစ်ကို ပေးအပ် ခဲ့သည်။ မွန်မြတ်သောအချစ်ကို ပေးအပ်ခဲ့ရသည့်တိုင်အောင် အားထားခဲ့ရသူအား မရင်မေ တောင်းပန်နေသည်။

ဒါပေမယ့်တော့ကာ စစ်အမိန့်.....

အင်ဒီးယားတို့ တပါတ်အတွင်း သူသည်သွားရမည်။ စစ်အမိန့်သည် ဆင်ခြေ ရသော အမိန့်မဟုတ်၊ ဂျပန်တွေကို အင်္ဂလိပ်များဗမာပြည်မှ ဆုတ်ပေးတော့မည့် အကြောင်းကိုလဲဘဲ သူသည် ရိပ်မိနားလည်ပြီးဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ၁၉၄၂ ခုနှစ်

မိုးခြောက်လလောက် သာဘဲ အင်ဒီးယား၌ ဆုတ်နေပြီး ဂျပန်စစ်ကြောင်းပန်းသောအခါ ဗမာပြည်ကိုပြန်၍ လွတ်မြောက်စေနိုင်မည်ဟု သူသည် အင်္ဂလိပ်စစ်ပရိယာယ်ကို အထင်ကြီးခဲ့မိ လေသည်။ မှားလိုက်သော လက်(ဖ)နှင့် မျိုးလွင်... ဒါပေမယ့်တော့ကာ စစ်အမိန့်...သူသည် တပါတ်အတွင်း အင်ဒီးယားသို့ သွားရမည်။

ကြီးပွားမှု ထင်ပေါ်မှုနှင့် ဂုဏ်ရှိမှုအတွက် သူသည် စစ်အမိန့်အတိုင်းဘဲ အင်ဒီးယားကို သွားမည်လော...

သူတယောက်ကိုသာ အားကိုးအားထားရာ ဖြစ်နေသော 'သူ့ မေ' နှင့်သာဘဲ စစ်အမိန့်ကို သေဖွယ်ကာ၊ ဆိုးတူကောင်းဘက် ဗမာပြည်မှာ နေရစ်ခဲ့မည်လော ....

သူသည် ခေတ်ပညာတတ် လူဂုဏ်တန်တယောက်ဖြစ်သည်။ သူသည် ဘုရင့် အမှုထမ်း စစ်အရာရှိကြီး တစ်ဦးလဲဘဲဖြစ်သည်။ သူသည် အင်ဒီးယားမှ ဗမာပြည်သို့ လွတ်မြောက်ရေး စစ်တပ်ကြီးများနှင့် ပြန်လာနိုင်သောအခါ၊ ကြီးကျယ်သောရာထူးကြီးနှင့် 'သူ့မေ' ကလေးကိုသူသည် သိမ်းပိုက်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ သည်အတွေးသာဘဲ သူတွေး မိသည်။ ရက်စက်သော ဖက်စစ်ဂျပန်များ လက်အောက်ဝယ် မေနှင့်အတူ အေးအတူ ပူအမျှနေရစ်ခဲ့ဘို့ရာတော့ သူသည်မတွေးမိခဲ့ချေ။

'ကိုကိုလွင်လဲဘဲ အတူတူနေချင်တာပေါ့ မေရယ်၊ ဒါပေမယ့် ရှေ့ရှောက် ကြီးပွားမှုရယ်... ဂုဏ်ရှိမှုရယ်ကြည့်ပြီး... စစ်အမိန့်နဲ့ မသွားမဖြစ်တာကလဲ တကြောင်းမို့' သူသည် မရင်မေအား ယုယစွာချော့မော့ နှစ်သိမ့်နေလေသည်။

'ကိုကိုလွင်ကိုသာ အားကိုးအားထား ပြုနေရတာ။ ကိုကိုလွင်သာမရှိရင်တော့ ကျမတို့ ဘယ်သူ့ကိုသွားပြီး အားကိုးနေရမှာလဲ ကိုကိုလွင်ရယ်...' မရင်မေသည် သူမအားကိုးသော ကိုကိုလွင်ကို တောင်းပန်ရှာလေသည်။

'ဒါတွေကိုသည်လောက်လဲဘဲ တွေးပူပီးတော့နေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲမေ၊ ကိုကိုလွင် အင်ဒီးယားမှာ မကြာပါဘူး၊ မသကာအလွန်ဆုံး ခြောက်လပေါ့၊ ကိုကိုလွင် အင်ဒီးယား သွားနေတုံး...မေတို့ နေရေး ထိုင်ရေးအတွက် ဖေဖေနဲ့ မေနဲ့ ရောတိုင်ပင်ပြီး စီမံထားခဲ့မှာပေါ့ကွယ်၊ နော်...မေ...' သူက ဖြောင်းဖြဲနေလေသည်။

မရင်မေသည် သူမကိုကိုလွင်ကို မျက်ရည်ဝိုင်းနေသော မျက်လုံးကြီးများဖြင့် မော်၍ ကြည့်နေမိလေသည်။

'မေ...' သူသည် ပြုံးလျက် ကြည်လင်ချမ်းမြေ့သော အသံဖြင့် သူမကို ခေါ်လေသည်။

'ကိုကိုလွင်' သူမ၏အသံမှာ တုံ့ရီ၍ မကြည်လင်လှပါ။

မရင်မေ၏ ဘယ်ဘက်လက်လေးကို လက်(ဖ)တင်နှင့် မျိုးလွင်သည် ငြင်သာစွာ ကိုင်တွယ်ကာ နူးညံ့စွာ ဆွဲယူလိုက်သည်။ မရင်မေကလဲ ငြိမ်နေသည်။ အင်မတန် အဘိုးတန်၍ လှပသော စိန်ကလေးသုံးလုံးမြှုပ်နဲ့ လှပခန့်ညားစွာ လုပ်ကိုင်ထားသော လက်ထပ်လက်စွပ် ကွင်းကလေးကို လက်(ဖ)တင်နှင့်မျိုးလွင်က မရင်မေ၏ ဘယ်လက် သူကြွယ်တွင် ဝတ်၍ ပေးပြီးနောက်၊ 'သူမေ' ၏ လက်ကလေးကို သူသည် ငြင်ငြင် သာသာကလေးဘဲ မွှေးလိုက်သည်။

'ကိုကိုလွင်...' သူမရဲ့ ကိုမျိုးလွင်ကို၊ မေက ကိုကိုလွင် ဟုခေါ်လေသည်။

'မေ...' သူ့အသံမှာ အားမလိုအားမရသံ ဖြစ်လာသည်။

'ကိုကိုလွင် ပြန်လာတဲ့ တိုင်အောင် စောင့်နေရမှာဘဲနော်...' သူမ၏ အသံမှာ မွတ်သိပ်တောင့်တသံ ဖြစ်လေသည်။

'ကိုကိုလွင် ပြန်လာတော့မှာဘဲနော် ... မေ၊ လက်ထပ်ပြီးတော့ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေကြရအောင် ...' အစိုးမရနိုင်သော အနာဂတ်ကာလအား သူက စိတ်ကူးထဲ၌ မင်းလုပ်လိုက်လေသည်။

သူသည် သူ့မေကိုမော်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

'မေ.. မေ.. မေ...' မျက်လုံးအိမ်မှာလည်း မျက်ရည်တွေကဝိုင်းလို့...

'နော်...မေ ကိုကိုလွင် ပြန်လာတော့မှဘဲ လက်ထပ်ပြီး ပျော်ပျော်ပါးပါး နေကြရအောင်လို့...'

သူမသည် ခေါင်းကိုသာဘဲ ငြိမ့်၍ပြနိုင်ရှာတော့သည်။

'မေ... မေ... မေ'

လက်(ဖ)တင်နှင့် မျိုးလွင်သည် သည်တခါတော့ ရဲရင့်သော စစ်ဗိုလ်ကြီး အသွင်ဖြင့် သူ့မေကလေးရဲ့ ပါးကို စိတ်ရှိလက်ရှိ မွှေးမွှေး ပေးနေလေတော့သည်။

ကျန်လူတယောက်မှာ .....

ရန်ကုန်မြို့မှာ ခြောက်ကပ်၍ ထိတ်လန့်ဘွယ်ရာ ကောင်းနေသည်။

အင်မတန် အထက်တန်းကျလှသည် ဆိုသော အင်္ဂလိပ်နှင့် ဂျပန်တို့၏ အကောင်းဆုံး ယူနီဘာစီတီများမှ သင်ပေးလိုက်သော ပညာများနှင့် ယဉ်ကျေးခြင်း များကြောင့်၊ ရန်ကုန်မြို့၏ တိုက်ကြိုတိုက်ကြားများတွင် မသိမ်းဆည်းနိုင်သော လူသေကောင် အလောင်းနံ့များမှာ စိတ်မချမ်းသာစရာ ဖြစ်နေတော့သည်။ ပြေးသူပြေး ပုန်းသူပုန်းနှင့် ရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာ ကျီးနှင့်ဖုတ်ဖုတ် ဖြစ်နေသည်။

အသက် ၂၅နှစ်ခန့် အသားလတ်လတ် ပိန်ပိန်ပါးပါး လူရွယ်တယောက်သည်၊ အလံပြ ဘုရားလမ်းအတိုင်း ရောက်လာခဲ့သည်။ သူ့မှာ ထီးနှင့်ဦးထုပ်လဲမပါ။ နေကလဲ ခြစ်ခြစ်တောက် ပူနေသည်။

သူ့မျက်နှာမှ ဆာလောင်မွတ်သိပ်၍ ပင်ပန်းနေပုံရသည်။ သူ့အဝတ်အစားမှာလဲ ညှိုးနွမ်း၍ အရောင်အဆင်းပင် ကောင်းစွာမမြင်ရတော့။ သူသည် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို လုံးဝသတိထားပုံ မရ။ သူ့အတွေးနှင့် သူ၊ သူ့လမ်းနှင့် သူ၊ သူသည် သွားနေသည်။ သူသည် မနေ့ကညစာကို ပါတာနီ ဥပြားဘိုးသာ ရေနှင့်ဘဲ တင်းတိမ်ရောင့်ရဲခဲ့လေသည်။ မနက်အိပ်ရာမှ ထသောအခါ၊ သူ့ အူမအတွင်းရှိ 'ပရားဆိုက်' ခေါ် ပိုးကလေးများသည် သူ့အားကြီးစွာသော ဒုက္ခကိုပေးကြလေပြီ။

သူသည် ပိုက်ဆံကလဲ တပြားမှမရှိ၊ ထမင်းကလဲ ဆာနေသဖြင့် ရေကျော်ဘက် ဂျာနယ်ကျော် တိုက်ကို သွားခဲ့သည်။ ဂျာနယ်ကျော်လဲဘဲ ဂျပန်ကိုကြောက်ရှာသဖြင့် ကျိုက္ကဆံသို့ ပြေးခဲ့လေသည်။ သူ တခါထဲမောသွားသည်။

သူသည် ကျိုက္ကဆံသို့ ကုန်းကြောင်း မရှောက်နိုင်တော့။ ဘတ်စ်ကားလဲမရှိ ပိုက်ဆံလဲဘဲမရှိ။

သူသည် အလံပြဘုရားလမ်း အတိုင်း နွယ်နယ်ကာ လျှောက်လာသည်။ သူရည်ရွယ်ချက် မရှိ၊ ခရီးလမ်းဆုံးလဲဘဲ မရှိ၊ သူ့ကိုယခုလို ထမင်းဆာသောအခါ ကျွေးမွေးတတ်သော လက်ဝဲဂိုဏ်းသား သခင်းများလဲ တယောက်တလေမှ မရှိတော့... ထောင်ထဲတွင် ရောက်နေသူ၊ အင်ဒီးယားသို့ပြေးသူ၊ ပုန်းနေသူ၊ တရုတ်ပြည်သို့သွားရင်း... ဂျပန်လက်ထဲသို့ သစ္စာဖောက်များကြောင့် ကျရောက်သွားသူများလဲ ဘယ်လို ဖြစ်နေကြတော့သည် မသိ။ သူသည် အင်္ဂလိပ်အစိုးရကို အပြစ်တင်မိလေသည်။

ဖက်ဆစ်ဂျပန်ကို တကယ်တိုက်ခိုက်ကြမည့် အင်အားစုကို အဘယ်ကြောင့် ယခုကဲ့သို့ နှိမ်နင်းထားရသနည်း။ သူကနားလည်လိုက်သည်။ ဂျပန်ထက် လက်ဝဲ

အင်အားစုကို သူတို့ရွံ့သည်။ တရုတ်ပြည် တီယင်စင်မှာ ဂျပန်က သူတို့အင်္ဂလိပ်တွေကို အဝတ်ချွတ်၍ ရှာဖွေခဲ့ပုံကို သူတို့ မေ့သွားဟန်တူသည်။ သည် 'ခုရား' ဆိုပြီး အင်္ဂလိပ်လူမျိုး မြင့်မြတ်များကို ဂျပန်က ပါးချလိုက်တာကိုတော့ သူတို့မရွံ့... သည်ဟာကြောင့် ဂျပန်ကို တိုက်ခိုက်မည့် ဗမာ့လက်ဝဲစု အင်အားကို အင်္ဂလိပ်တို့က ထောင်ထဲမှာထည့်ကာ ဂျပန်ကို ဗမာပြည်သို့ အလွယ်တကူနှင့် လမ်းဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

သူသည် စုတ်ပဲ့သော အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့ အစိုးရကို အပြစ်တင်လိုက်သည်။ တရံရော အခါက စပိန်ပြည်၏ ပြည်သူ့အစိုးရအား ဖက်ဆစ်အီတလီနှင့် ဂျာမဏီတို့ကို မျက်စပစ်၍ ဖြိုဖျက်ခဲ့ဘူးသော အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့အစိုးရ၏ နိုင်ငံခြားရေးဝါဒကို သူသည် ပြန်လည်၍ သတိတရားရမိလေသည်။

ထိုအခိုက် သူ့အနောက်မှ အော်စတင်ကားကလေး တစီးသည် သူ့ဘေးမှဖြတ်၍ တက်သွားရင်း၊ ကားကလေးထဲမှ 'ကိုဘုန်းနိုင်' ဟူသော သူ့နာမည်ခေါ်သံကို သူသည် ကြားလိုက်ရလေသည်။ သူနှင့် ရှေ့တည့်တည့် ဂိုက် ၅၀ ခန့်တွင်(ကွီ)ကနဲ မြည်ကာ ထိုးရပ်သွားသည်ကို သူသည်ရပ်နေရာမှ အကြောင်သားဘဲ ငေးကြည့်နေမိလေသည်။

ကားပေါ်မှဆင်းလာသည်။

သူ့ဆီသို့ အူယားဖါးယား ပြေးလာသည်။

ထမီပြာပြာ... အင်္ကျီပြာပြာ... နေကာမျက်မှန်ကို တပ်ထားသည်။ ဟုတ်ပါသည် မလွဲပါ။

မရင်မေ.....

မရင်မေပါဘဲ..... သူ့ဆီသို့ ရောက်လာသည်။

'ကိုဘုန်းနိုင် ရှင်ဘယ်လဲ' သူမက မောသံနှင့်မေးသည်။

'မသိသေးဘူး'

သူက

တိုးတိုးဘဲပြောလိုက်သည်။

'အော်... မသိသေးဘူးတဲ့... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ကိုဘုန်းနိုင်ရယ်' သူမက အံ့သြသွားသည်။

ထိုအခိုက် ကားကလေးသည် နောက်ပြန်ဆုတ်၍ လာလေသည်။

'ကိုဘုန်းနိုင်' ကားထဲမှ ခေါ်သံကြားရပြန်သဖြင့် ကားထဲသို့ ကိုဘုန်းနိုင်က ကြည့်လိုက်သည်။

'အော် ဆွေဆွေ' သူသည် ယဉ်ကျေးစွာ နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

'ကိုဘုန်းနိုင် ရှင်ကျမနဲ့ အတူတူအိမ်ကို မလိုက်နိုင်ဘူးလားဟင်...' မရင်မေသည် သူ့ကိုမေးလေသည်။ သူကငေးနေလေသည်။

'ဘာများ ငေးနေရပြန်တာလဲ ကိုဘုန်းနိုင်..... ရှင့်ကိုပြောစရာ တခုရှိလို့ပါ...'

'ကျွန်တော် လိုက်လို့ တော်ပါ့မလား မရင်မေရယ်'

'ကဲ...ကဲ ကားပေါ်သာ တက်ကိုဘုန်းနိုင် ရှင်ဂျီးများ မနေနဲ့တော့'

ကိုဘုန်းနိုင်သည် ရှေ့ခန်းဝယ် ဒရိုင်းဘာနှင့် အတူတက်၍ ထိုင်လိုက်ရလေသည်။

မကြာမီ ကားကလေးသည် အရှိန်နှင့် ပြေးလွှားနေလေသည်။ ကားကလေး၏ နောက်ခန်းဝယ် လိုက်ပါလာကြသော မရင်မေနှင့် ဆွေဆွေတို့သည် မိမိတို့ရှေ့ဝယ် စကားမပြော ငြိမ်သက်စွာ ငေးမောကာ လိုက်ပါလာသော နိုင်ငံရေးသတ္တဝါအား အကဲခတ် ကြည့်နေကြလေသည်။ တရံရောအခါက စတိုင်ကောင်းကောင်းနှင့် ကောလိပ်ကျောင်းသား တစ်ယောက်သည်၊ ယခုအခါဝယ် အရောင်အဝါ ညှိုးနွမ်းနေတော့ကာ စုတ်ပြတ်မွဲတေ၍ နေလေသည်။ သူသည် သည်လောကမှ လူယဉ်ကျေး လူဂုဏ်တန်တွေကို များစွာ

အရေးထားလှသူ တစ်ယောက် မဟုတ်မှန်း သိသာလေသည်။ သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ ဆင်းရဲသား တစ်ယောက်နှင့်ဘဲ တူသည်။ အမှန်မှာလဲ သူသည် အိုးမဲ့... အိမ်မဲ့... ပစ္စည်းမဲ့ တစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် သူ့မျက်နှာသည်၊ သူ့ဦးနှောက်၏ အလေးချိန်ကို ကြိုတင်၍ ပြောနိုင်သည်။

'ဆွေဆွေဖြင့်... မေကသာ မပြောရင် ကိုဘုန်းနိုင်မှန်းတောင် မှတ်မိမယ် မဟုတ်ပါဘူး' ဆွေဆွေက စတင်၍ သူမ၏ ထင်မြင်ချက်ကို ပြောလိုက်လေသည်။

'အို... ဒါတွင် ဘာဟုတ်သေးလဲ ဆွေဆွေ ကိုဘုန်းနိုင် အကြောင်းများ ပြောရရင် တခါက ကျမတို့ ဂလုပ်မှာ ဘိုင်စကုတ်သွားကြည့်တုံးကပေါ့။ တမတ်တန်းရှေ့ဆုံးရုံမှာ တယောက်ထဲ စွပ်ကျယ်လက်တို ဘိုကေစုတ်ဖွားနဲ့ ကြည့်နေတာတွေခဲ့တယ် ...'

'အော်... အော်...' ဆွေဆွေက အတော်ဘဲ အံ့သြသွားလေသည်။ ကိုဘုန်းနိုင် သည် သူ့အတင်းပြောနေသဖြင့် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်ကာ ...

'သူများက လက်မှတ် အလကားပေးလို့ပါဗျာ ... နောက်ပီး (ပစ်ချား) ကလဲ သီချင်းဆိုခန်းတွေ တော်တော်ကလေး ကောင်းလို့...'

'အော်... အော်... ရှင်တော်တော် ပိုက်ဆံကုန်ခဲ့သပေါ့' မရင်မေက သူ့ကို သရော်လိုက်သည်။ သူသည် ငြင်သာစွာ ပြုံးလေသည်။

'ဦးအောင်မြိုင်... ပင်စင်ရ စက်ရှင်တရားသူကြီး' ကြေးဝါဆိုင်းဘုတ်ကလေး...

ကားကလေးသည် ခြံကြီးတခု၏ ဝင်းဝယ်ရပ်လိုက်သည်။

'ကဲ ဆွေဆွေ နေရစ်ခဲ့ တော့မယ်နော်...' ဆွေဆွေသည် ကားပေါ်မှ ဆင်းလေသည်။

'မနက်တော့ ဆွေဆွေ လာခဲ့ဦးနော်...'

'အိုး... ရက်စ်... လာခဲ့မှာပေါ့မေ...'' ကားကလေးသည် တဖြေးဖြေး လိုမ့်ထွက်စပြုလေသည်။

'ကိုဘုန်းနိုင် အက်စ်ကျူးမီးနော်...'' ဆွေဆွေသည် မရင်မေ၏ ဧည့်သည်အား တောင်းပန်လေသည်။

သူကတော့ စကားပြန်မပြော၊ ပြီးလိုက်သည်။ သူ့အပြုံးမှာ ယဉ်ကျေးမှုနှင့် ဝေဆာနေပါသည်။

ကားကလေးသည် အင်းယားစောင်း အဝါနုရောင် တိုက်အိမ်၏ ဆင်ဝင် အောက်ဝယ် ရပ်သွားလေသည်။ အရင်မေသည် ကားပေါ်မှ အရင်ဆင်းလေသည်။

'ဆင်းလေ ကိုဘုန်းနိုင်' သူမသည် ကိုဘုန်းနိုင်အား အမိန့်ပေးလေသည်။ ကိုဘုန်းနိုင်သည် ကားတံခါးကိုဖွင့်ကာ ဆင်းလာသည်။

'မောင်သော်ရေ ထမင်းချက်ဦးဘစ်ကို မမက ခဏလောက် တွေ့ချင်လို့ကွယ်...'' သူမသည် ဒရိုင်ဘာအား မှာလိုက်သေးသည်။

'ငေးမနေနဲ့ဆရာကြီး၊ အိမ်ထဲကိုလဲ ဝင်ပါဦး...'

မရင်မေကရှေ့မှ၊ သူကနောက်မှ...။ သူသည် မရင်မေ၏ အချိုးအဆက် ပြေပြစ်သော ကိုယ်လုံး၏ နောက်ပိုင်းကို အမှတ်မဲ့ကြည့်လေသည်။ ပွင့်ပွင့်ကား၍ စက်စက်အိနေသော တင်ပဆုံကြီးများမှာ၊ မက်မောစရာကြီးဘဲ ဖြစ်လေသည်။ ဧည့်ခန်း ဆောင်မှာတော့ ဆိတ်ငြိမ်နေသည်။

'ထိုင်ဦးနော်... ကိုဘုန်းနိုင် ကျမ အဝတ်လဲလိုက်ဦးမယ်...' မရင်မေကသူ့ကို ဧည့်ခန်းဆောင်ဝယ် အထိုင်ခိုင်းလေသည်။ သူသည် သည်လို ခန့်ငြားထယ်ဝါသော ဧည့်ခန်းဆောင်မှာ ထိုင်လဲဘဲမထိုင်ချင်ပါ။ သူ့ကိုယ်ကလဲဘဲ မှေးမှိန်နေသည်။ သူသည် ထိုင်ရမည်ဆိုရင်လဲ အားနာနေပါသေးသည်။ သူသည် ရပ်ငေးနေမိလေသည်။ အမှန်မှာ သူကြောင်နေသည်။

'ထိုင်လေ ကိုဘုန်းနိုင် ဘာများ ငေးနေရပြန်တာလဲ' သူမအသံမှာ အမိန့် ဆန်ပါသည်။ သူက ထိုင်လိုက်သည်။

'ခဏလေးဘဲနော်... ကျမ အဝတ်အစား လဲလိုက်ချင်လို့' သူမသည် အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားလေသည်။

ခန့်ငြားဝင့်ကြွားသော ဧည့်ခန်းဆောင်မှာ မှေးမှိန်သော လူတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။ သူပထမ သတိထားကြည့်လိုက်တာကတော့ ဂျာမန်လုပ် ပီယာနိုးကြီးဘဲ ဖြစ်လေသည်။ မရင်မေမှာ အင်မတန် ပီယာနိုး အတီးကောင်းလှသည်။ မှတ်မိသေးသည် ကိုထင်ကြီးနှင့် မမြေမတို့ မင်္ဂလာဆောင်တုံးက ပရိတ်သတ်ပွဲတောင်းသဖြင့် မရင်မေက ပီယာနိုး သူကတယောနှင့် 'တေဇဂုဏ်' သီချင်းကိုတွဲ၍ ဖျော်ဖြေခဲ့ရသေးသည်။ ပရိတ်သတ်သည် သူတို့အတွဲကို ထိုစဉ်က အတော်ဘဲ စွဲသွားပုံရလေသည်။

ဒုတိယ.....

အင်မတန်ခန့်ငြားသော ဘီရိုနှင့်အပြည့် စာအုပ်တွေဖြစ်လေသည်။ Britannica Encyclopedia မှာ ဝင့်ကြွားနေသည်။ ဗြဟ္မဏတိုင်း၏ အိုမင်းသော အတိတ်ရာဇဝင် မဟာတာရာနှင့် ရာမာယန တို့သည် ခန့်ငြားလှပါသည်။ အဘိုးတန် စာကောင်း စာပေများသည် ဧည့်ခန်းဆောင်၏ အလှကို ကြက်သရေဆောင်နေကြသည်။

သူသည် ထိုနေရာမှ ပေါ့ပါးစွာ ထလိုက်ကာ စာအုပ်ဘီရိုသို့ လျှောက်သွားလေသည်။ ဘီရိုသည် သော့မခတ်ထား၊ သွေးဆောင်မှုကို သူသည် မရုန်းကန်နိုင်၊ ဘီရိုကို ဖွင့်လိုက်သည်။

နောက်မှ ခြေသံကြားရသဖြင့် သူကလှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။ အခိုင်းအစေနှင့် တူသော အဘိုးကြီးတစ်ယောက် သူ့ကို အထူးအဆန်းသဖွယ် ကြည့်ကာကြည့်ကာနှင့် အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားလေသည်။

သူသည် စာအုပ်ကို အသာအယာဆွဲလိုက်လေသည်။ 'Rights of Man' by Thomas Paine-

သူသည် စာအုပ်ကို ယုယစွာ ကိုင်တွယ်ရင်း ဘီရိုကို အသာအယာ ပိတ်လိုက်သည်။ သူပြန်လာခဲ့သည်။ သူသည် ဆက်တီပေါ်မှာ ထိုင်ရင်း စာအုပ်ကိုဖွင့်လေသည်။

ပြင်သစ်ပြည် ဆင်းရဲသားတို့၏ တော်လှန်ရေးကြီးကို နှိမ်နှင်းပြောဆိုသော ဗြိတိသျှ ဖောက်ပြန်ရေးသမား ဘတ်ခ်(Burke) အား တော်လှန်ရေးဘက်မှ ခုခံချေပထားသော စာအုပ်ဖြစ်လေသည်။

သူသည် စာအုပ်ထဲတွင် တခါထဲ နစ်မြုပ်သွားသည်။ အဘယ်မျှကြာသည်ကို မသိလိုက်....

'ကိုဘုန်းနိုင် ရှင့်စာအုပ်ကို ခဏကလေး ထားလိုက်ပါဦးလား... ရှင်ထမင်းစားဘို့ ပြင်ပီးပီ...' မရင်မေသည် သူ့ဘေးမှရပ်ရင်း ပြောနေသည်။ သည်တော့မှဘဲ သူက မော့ကြည့်မိလိုက်သည်။

မရင်မေသည် လှပစွာပြုံး၍ သူ့ကို ခေါ်နေသည်။

'ထမင်းစားရမဲ့ အချိန်လဲ မဟုတ်ပါလား မရင်မေ...' သူကမေးလေသည်။

စားပွဲတင်နာရီသည် ညနေ သုံးနာရီကိုပြနေသည်။

'ရှက်မနေပါနဲ့တော့ ကိုဘုန်းနိုင်ရယ်... ရှင် ထမင်းမစားရတာ ၂ နပ်ထက်တော့ မနဲပါဘူး...'

သူသည်မရင်မေကို အံ့အားသင့်စွာနှင့် မော်ကြည့်နေလေသည်။

'ရှင်အံ့သြနေသလားဟင် ... ကိုဘုန်းနိုင်၊ ရှင့်မျက်နှာကတော့ ပြောနေပါတယ် ...'

သူမအသံမှာ မကြည်လင်လှ ... သူကတော့ ခေါင်းငုံ့သွားလေသည်။

'ရှင့်ကို ကျမ တွေ့ကတဲက တခါထဲ သိတယ်၊ ရှင်ဘယ်လို ဖုံးဖုံး ရှင့်မျက်နှာ ကတော့ ကျမကို ပြောနေတာဘဲ ကိုဘုန်းနိုင်၊ ထ... ထ ကိုဘုန်းနိုင်၊ ရှင်ရှက်မနေပါနဲ့။ ကျမ စိတ်မကောင်းလွန်းလို့' သူမအသံမှာ အက်ကွဲ၍လာတော့သည်။

သူသည် ဝမ်းနည်း ပက်လက်နှင့် မရင်မေကို မော်ကြည့်ပြန်သည်။ သူ့မျက်လုံးကြီး များမှာ ဝိုင်းလည်နေသည်။

'ထမင်းစားရအောင်ထ ... ကိုဘုန်းနိုင်ထ။ ရှင့်ကိုလဲ ထမင်းစားပီးတော့မှဘဲ ပြောပြစရာတွေ ရှိသေးတယ်' အမိသည် သားငယ်အား ချော့မော့သလို သူ့ကို မရင်မေက ချော့မော့နေရှာသည်။

သူသည် ထိုင်နေရာမှထကာ မရင်မေနောက်မှ ထမင်းစားခန်းသို့ လိုက်ခဲ့သည်။ ထမင်းစားပွဲပေါ်ဝယ် ခန့်ညားမျိုးစုံစွာ ပြင်ဆင်ထားနှင့် လေသည်။ သူမမြင်ရတာ ကြာပြီ ဖြစ်သော အခင်းအကျင်းနှင့် ထမင်းဟင်းများကို တွေ့မြင်ရလေသည်။ သည်လို ထမင်းဟင်းမျိုးများကို သူမြင်လိုက်ရသောအခါ သူသည် တုံ့၍သွားလေသည်။

သူသည် ထမင်းစားပွဲဘေးမှာ ထိုင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ မရင်မေကို မော်၍ကြည့်လေသည်။

'လက်ဆေး ရေလေ ... ဆေးလေ ... ကိုဘုန်းနိုင်...'

မရင်မေသည် ငါးဆုပ်ကျော်များကို သူ့ထမင်းပုဂံထဲသို့ ထည့်ပေးလေသည်။ သူသည် ငါးဆုပ်ကျော်နှင့် ထမင်းကို မျိုလိုက်ရာ လည်ချောင်းထဲတွင် တစ်နေ့သဖြင့် မျက်လုံး ပြူးနေလေသည်။ အမှန်မှာတော့ သူ့လည်ချောင်းသည် ထမင်းနှင့် ဝေးနေသည်မှာ တော်တော်ကလေး ကြာနေပြီဖြစ်သဖြင့် ကျဉ်းမြောင်းနေကော ထမင်းတလုပ်ကို လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် မျို၍ မကျနိုင်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

'ရေသောက်လိုက်ဦး ကိုဘုန်းနိုင်...' သူမကရေခွက်ကို လှမ်း၍ပေးသဖြင့် သူသည် ကတိုက်ကရိုက် လှမ်းယူကာ ကမြောကသော သောက်ချလိုက်သဖြင့် သီး၍ သွားပြန် လေသည်။ သူကတော့ ရှက်သွားသည်။ မရင်မေကတော့ သူ့အတွက် စိတ်မကောင်း....။

'ဝအောင်စားနော် ကိုဘုန်းနိုင်... ကျမရှိတာနဲ့ဘဲ ရှင်တော့ ရှက်နေတယ် ထင်တယ်။ ကျမ အပြင်ဧည့်ခန်းက စောင့်နေမယ်နော် ... ကိုဘုန်းနိုင် ဝအောင်သာစားနော်' သူမသည် ဧည့်ခန်းဆောင်သို့ ထွက်သွားလေသည်။

သူသည် ငတ်ငတ်နှင့် အားရပါးရ စားသောက်ရင်း သူ့ဘဝကို ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်နေမိသည်။

ထိုအခိုက် သာယာလိုက်သော အသံ.....

ပီယာနိုး ခလုတ်ကလေးများ ပေါ်ဝယ် သေးသွယ်သော လက်ချောင်းကလေးများ ပြေးလွှားလှုပ်ကစား နေပေမည်။ ချိုမြိန်ဘွယ်ရာ ဂီတသံသည် သင်းထုံ၍လာသည်။

သူသည် ဂီတ၏ ရမက်ကိုလဲဘဲ ဖြည့်တင်းလိုက်ရသဖြင့် ၊ သူ့ဝ သွားပီ။ သူသည် ဧည့်ခန်းဆောင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ပီယာနိုခုံပေါ်မှာ မရင်မေရယ်...

ဂီတသံ ရပ်သွားသည်။ မရင်မေက သူ့ဆီသို့ ထလာသည်။

'ဝီလား... ကိုဘုန်းနိုင်'ပြီး၍ သူမက မေးလေသည်။ သူသည် ခေါင်းကိုသာဘဲ ငြိမ့်ပြကာ ထိုင်လိုက်လေသည်။ မရင်မေလဲဘဲ သူ့အနီးဝယ် ထိုင်လေသည်။

'ရှင့်အမေ တယောက်ကော ပြည်မှာဘဲလား ကိုဘုန်းနိုင်'

'အော် အမေရယ်.....' သူ့စကားသည် မဆုံး၊ ရပ်သွားသည်။

'မာမာချာချာဘဲလား '

'အမေလား... ကောင်းကောင် မမာချင်ဘူး မရင်မေ'

'ရှင့်အမေကို ရှင်ကြည့်နိုင်တယ်တော့ မဟုတ်လား၊ ဟင်- ကိုဘုန်းနိုင်'

သူသည် ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်၊ အတန်ကြာအောင် သူကငေးနေသည်။

'သည်လိုဘဲ တတ်နိုင်တဲ့ အခါလဲ ထောက်ပန့်ရတာဘဲ မရင်မေ။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်က ခုလို ခြေသလုံးအိမ်တိုင်ဘဲ ဝန့် နေရပီး အငတ်ငတ်အပြတ်ပြတ် နေတော့ အမေလဲ ဆွမ်းဆန်ခံပီးစားရတဲ့အခါလဲ စားရတော့မှာပေါ့'

'ဟင်း.....' မရင်မေသည် သက်မကို ရှူလိုက်သည်။ ရှည်လျားသော ငြိမ်သက်ခြင်း.....

'ကျမတို့တော့ စစ်ကိုင်းချောင်ကိုဘဲ ပြေးကြဘို့ စီစဉ်ပီး ကိုဘုန်းနိုင်'

'အော်...အော် ကောင်းသားဘဲ မရင်မေ... ကိုဘုန်းနိုင် ဘယ်လို အကူအညီ ပေးနိုင်မလဲဟ'

'ခုတော့ မလိုတော့ပါဘူး... ကျမဟိုတုံးက ကိုဘုန်းနိုင်ကို ပြောပြဘူးတဲ့ စက္ကင်းကာစင် ကိုမျိုးလွင် လာပီးတော့ စီမံပေးခဲ့တယ်။ သူကတော့ တနေ့ကဘဲ အင်ဒီးယားကို လေယဉ်ပျံနဲ့ သွားပီ'

'အော်- အော်'

အတွေး ကိုယ်စီနှင့် ငြိမ်သက်နေကြခြင်း။

'ကိုဘုန်းနိုင်' သူမ၏ ပြတ်သောအသံ။

'ခင်ဗျာ' သူ့အသံမှာ အေးချမ်းသည်။

'ရှင့်ကိုကျမ ကနေ့တွေ့ရတာ သိပ်ပီးတော့ အခန့်သင့်တာဘဲ '

'ဟုတ်ကဲ့'

'ရှင့်ကိုကျမ တွေ့ချင်တုံး တွေ့ရတာ ပြောစရာကလေးတော့ ပြောပြလိုက်ရဦးမယ် '

'ပြောပြတာပေါ့ မရင်မေ...'

'ကျမတို့မှာ သမီးတခု ဖအေတခု ဆိုတာကိုလဲဘဲ ကိုဘုန်းနိုင် သိတယ်နော်...'

'သိပါတယ် မရင်မေ...'

'အဲသည်တော့ ခုလို စစ်ဖြစ်နေတဲ့ အချိန်များမှာ အရေးရယ်... အကြောင်းရယ် ဆိုရင် ကျမတို့ သားအဖမှာ မားမားမတ်မတ်နဲ့ ရှေ့ဆောင်ပီး အားကိုး အားထား ပြုနိုင်ရမဲ့သူ တယောက် လိုနေတယ်...'

'ဟုတ်တာပေါ့ မရင်မေ...'

'သည်ဟာကြောင့် ကျမအိမ်ထောင်ပြုဘို့ ဆုံးဖြတ်ပီး... ကတိ ပေးလိုက်ပြီ...'

'အော်...အင်း...'

သူ့မျက်နှာသည် ညှိုး၍ သွားလေသည်။ သူလဲဘဲ... သိလိုက်သဖြင့် ကြိုးစား၍ သူ့မျက်နှာကိုသူ ပြင်လေသည်။ သူသည် မရင်မေကို တမင်သက်သက် နောက်ဆုတ်ပြီး ရှောင်ခဲ့ဘူးသည်။ သူ့အတွက်နှင့်မရင်မေအား အကျယ်အကျယ် ဒုက္ခမများစေချင်။ သူ့ယုံကြည်ချက်ကိုလဲဘဲ သူသည် အကြောင်းကျ ကင်းမဲ့စွာ လုပ်ချင်သည်။ သည်ဟာကြောင့် မရင်မေကို ရှောင်ခဲ့သည်။ မရင်မေသည်သူ့ကို အဘယ်မျှ မွန်မြန်သော မေတ္တာစေတနာဖြင့် ချစ်ခင်ခဲ့မှန်းသူသိပါသည်။ သည်လို သိရက်သားနဲ့လဲ သူ့ရှောင်ခဲ့သည်။ ကြာသော်... မရင်မေသည် သူ့လိုလူကို စိတ်ပျက် လာလိမ့်မည်။ တဖြေးဖြေး မေ့ပျောက်သွားနိုင်လိမ့်မည်ဟု သူမှန်းဆခဲ့သည်။ တနေ့သော အခါ မရင်မေသည် သူမဖခင် သဘောတူညီသော ကိုမျိုးလွင်လို လူကောင်းတယောက်ကို လင်အဖြစ်နှင့် ကြော်နပ်နှစ်သိမ့်စွာ လက်ခံနိုင်လိမ့်မည်ဟု သူယုံကြည်ခဲ့လေသည်။ ယခုတော့သူသည် မှန်းဆယုံကြည်ခဲ့သည့် အတိုင်းလဲဘဲ မရင်မေသည် သူမ အိမ်ထောင်ပြုတော့မည့် အကြောင်းကို သူ့အားပြောပြလေပြီ။ အမှန်မှာတော့ သူက ဝမ်းနည်းသွားမိသည်။ မရင်မေကလဲ အကဲခပ်လိုက်မိပါသည်။

'ကိုမျိုးလွင်လို လူတယောက်ကို မရင်မေ လက်ခံလိုက်တာ ကျွန်တော် ဝမ်းသာပါတယ် မရင်မေရယ်...'

သူက ဝမ်းသာသည်ဟု ပြောလေသည်။ သို့ရာတွင် သူ့အသံမှာ ထိုင်းမှိုင်း၍တော့ကာ နေသည်။ သူ့ဝမ်းထဲမှာ ဘာဖြစ်နေသည်ကိုလဲ မရင်မေက သိလိုက်ပါသည်။

မရင်မေသည် ပြုံးရှာသည်။ မှန်တိုင်းထဲက ကဗျာ ပြုံးဖြစ်လေသည်။

'ကိုဘုန်းနိုင်ကို ကျမ မျှော်လင့်ခဲ့တယ်...။ ရှင့်စေတနာနဲ့ ရှင့်သဘောကို ကျမသိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျမတသက်မှာ သည်ကိစ္စကို တွေးမိတိုင်း တွေးမိတိုင်း ဘယ်တော့မှလဲ စိတ်ကောင်းနိုင်မယ်တော့ မဟုတ်ဘူး' သူမ၏ အသံမှာ တုံနေသည်။

သူကတော့ မရင်မေကိုသာဘဲ ငေးမော၍ ကြည့်နေရှာသည်။

'ရှင်ဟာ ကျမကို စွန့်ပစ်နိုင်လောက်အောင် နိုင်ငံရေးကို ချစ်တဲ့ လူတယောက် ဖြစ်ပေမယ့်၊ ရှင့်ပါရမီကို ဘယ်လိုဖြေရပါ့မလဲလို့ ကျမ စဉ်းစားခဲ့ပါသေးတယ်... ကိုဘုန်းနိုင်...' မရင်မေအသံမှာ အက်ကွဲ၍ လာလေသည်။

'ရှင့်ကိုကျမ သနားတာ တခုဘဲ ရှိတယ်၊ ကျမရှင့်ကို မေ့လိုက်တော့မယ် ...'

ကိုဘုန်းနိုင်သည် နိုင်ငံရေးသတ္တဝါ ဖြစ်သော်လဲဘဲ၊ သူ၏ ကျေကွဲစရာဘဝ ကိုတော့ ဝမ်းနည်း နေလေသည်။ ဒီလောကသည် သူ့အား ပြုံးရွှင်စွာဘဲ ဘိတ်ခေါ်ခဲ့ ပါသည်။ သူကသာ .....

သူသည် ပြုံးလိုက်သည်၊ မချီပြုံး... ကျေကွဲသော အပြုံး.....။

မရင်မေက သူ့ကို အံ့သြသွားလေသည်။

သူသည်ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ သူက စကားတစ်ခွန်းမျှမပြော၊ စကားပြောဘို့ရာ သူမေ့သွားဟန် တူသည်။ သူသည်သူ့ကို ငေးမောကြည့်နေရှာသော မရင်မေကိုပင် ကျောခိုင်းလိုက်လေသည်။ သည်တော့မှ သူကပြုံးသည်။ မချီပြုံးမဟုတ်၊ ကျေကွဲသော အပြုံးလဲမဟုတ်။ သူ့အပြုံးမှာ တမျိုးဘဲဖြစ်သည်။ အမှန်မှာသူသည် သူ့အား လှောင်သရော် နေသော လောကဓံအား မခန့်ပြုံး... ပြုံးလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သူသည် ယောက်ျားကောင်း တို့၏ ပြုံးခြင်းကိုလဲ ပြုံးနိုင်ပါပေသည်။

သူသည် လွမ်းဆွေး၍ မနေလို၊ တလှမ်းချင်းလေးကန်စွာ သူသည် ဧည့်ခန်းဆောင်မှ ထွက်လာသည်။ မရင်မေသည် ထိုင်ရာမှ အမှတ်မဲ့ထကာ သူ့နောက်မှ လိုက်လာမိလေသည်။ သူသည် ခေါင်းငိုက်ဆိုက်ချကာ လေးကန်စွာ သွားနေသည်။

ဆင်ဝင်အောက်မှာ သူရပ်လိုက်သည်။ နောက်သို့လှည့်၍ သူကြည့်လိုက်ပြန် လေသည်။ မရင်မေတော့ကာ တံခါးဝမှာဘဲရပ်လို့၊ သူ့ကိုဘဲအငေးသား ကြည့်နေသည်။

'သွားတော့မယ် မရင်မေ၊ ကိုဘုန်းနိုင် သွားတော့မယ်နော်... ' သူက ကဗျာဆန်ဆန်ဘဲ နှုတ်ဆက်နေသည်။ မရင်မေကတော့ တံခါးဝမှာဘဲ ရပ်လို့.....

သူသည် မရင်မေကို ကျောခိုင်းလိုက်ကာ တလှမ်းချင်း ထွက်သွားပြီ။ မရင်မေသာ တယောက်ထဲရယ်၊ တံခါးဝမှာဘဲ ရပ်လို့.....

'အော်...ကိုဘုန်းနိုင်...ကိုဘုန်းနိုင်...'

ဆွေးပင်လယ်ဗွေမှာ လွမ်းလေပြေသာဘိ၊ တသုံသုံ တိုက်ခတ် နေရစ်တော့သည်။

'လွတ်လပ်ရေးတဲ့ ... ဘယ်မှာလဲ '

အချုပ်အခြာ အာဏာပိုင်သော လွတ်လပ်သည့် ဗမာနိုင်ငံတော် တည်ထောင်ပါပြီ။

၁၉၄၇ ခု၊ ဩဂုတ်လ ၁ ရက်နေ့.....

'ကမ္ဘာ့ထဲမှာ အာဏာရှင် ဒို့လဲ အာဏာရှင် ' ဂီတသံ တငြိမ့်ငြိမ့်။

ခေါင်းဆောင်ကြီးများသည် ဂီတသံတငြိမ့်ငြိမ့်တွင် တစိမ့်စိမ့် ရစ်နေကြသည်။ သူတို့ဘာသာ အချုပ်အခြာ အာဏာပိုင်ကာ၊ လွတ်လပ်ရေးရနေပုံ ရလေသည်။ သည်ဟာ ကြောင့်လဲဘဲ သူတို့မှာတော့ တစိမ့်စိမ့် ရစ်နေနိုင်ကြပါပေသည်။

'ခူးရား...ဘတ်ကဲရိုး'

ငပုသည် ဘီရှုမာပါးကို တွယ်လိုက်သည်။ ဘီရှုမာမကို အတင်းအဓမ္မ မယားလုပ်လေသည်။ မယားလုပ်၍ ဝသောအခါ၊ ဘီရှုမာကို ကူလီလုပ်ခိုင်းပြန်သည်။ ဘီရှုမာနွားကိုဆွဲလေသည်။ ဝါကို သိမ်းလေသည်။

ဒို့ဗမာ ဆင်းရဲသား ခေါင်းဆောင်ကြီးများမှာ တော့ကာ အီနေကြသည်၊ ရစ်နေကြသည်။

သူလဲသခင် - ငါလဲသခင် - အပ္ပနားကလဲသခင် ဖြစ်နေသည်။ တိုင်းပြည်နှင့် အမျိုးကို ချစ်လှပါသည် ဆိုသော သခင်များ အတွင်းဝန်ရုံးမှာ စာတိုစာရှည်တွေနှင့် ရာထူးရှာနေကြသည်။ သူတို့သည် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး အတွက် ဂျပန်ကို ဖိတ်ခေါ်ခဲ့ကြသည်။ လွတ်လပ်သည် မလွတ်လပ်သည်ကို သူတို့မေ့သွားကြသည်။

တခုတော့ရှိလေသည်။

ဗမာ့တပ်မတော်ကို သည်အချိန်လောက် ဆီကဘဲ ဖွားမြင်လိုက်လေသည်။ သည်ဟာတော့ မြတ်လိုက်သည်။

အာရှလူငယ်များ အစည်းအရုံးသည်၊ သည်အချိန်လောက် ဆီတွင် ဗမာတနိုင်ငံလုံးမှ တိုးတက်နေသော လူငယ်များကို စုရုံးမိနှင့်သည်။ လူငယ်လူရွယ်များကို ဗမာ့လူကြီးများသည် အဘယ်ပုံ အဘယ်နည်း အရောင်တင်ပေးရမှန်းကို မသိခဲ့ကြ။ ရှော်လိုက်တဲ့ လူကြီးတွေ။ ဂျပန်သည် သူတို့ကြိုးဆွဲနိုင်မည့် အာရှလူငယ်များကို ပျိုးထောင်ခဲ့ကြသည်။

အချုပ်အခြာ အာဏာပိုင်သော ဗမာနိုင်ငံတွင် လူငယ်များသည် အာရှ လူငယ်များနှင့် ဗမာ့တပ်မတော်ကို စုရုံးဖွဲ့စည်း နိုင်ခဲ့ကြသည်။ သည်လို အဖွဲ့အစည်းများကို လက်ဝဲရိုက်သားများသည် ခေါင်းဆောင်လိုက်ကြသည်။

ဖောက်ပြန်နေသော လူစုနှင့် တိုးတက်နေသော လူစုကို ဂျပန်အဝင်တွင် သေသေချာချာ တွေ့ရလေသည်။ နိုင်ငံကို ချစ်ပါသည်၊ လူမျိုးကို ချစ်ပါသည်ဟူ၍ ကုန်း... ကုန်း အော်ခဲ့ကြသော နိုင်ငံရေးသမားများ၏ ဇာတိနှင့် အတွင်းရုပ်ကို သည်တော့မှ တွေ့ကြရလေသည်။

ရန်ကုန်မြို့ ကန်တော်ကြီးမှာ လူတွေတော်တော်ဘဲ စည်လှသည်။ အဝတ်သစ် ပိုးဖဲတို့ဖြင့် တောက်ပနေကြသည်။ လူတွေသည် တော်တော်ဘဲ မြူးတူးနေပုံရလေသည်။ တယောက်ကို တယောက် နှုတ်ဆက် ခေါ်ပြောကာ လွတ်လပ်သော ဗမာလူမျိုးများဘဝဖြင့် ဝမ်းသာနေပုံရလေသည်။ ဂီတသံသည်လည်း တငြိမ်ငြိမ် တီးမှုတ်ခါ ဖျော်ဖြေနေသည်။

သည်လို လူထုကြီးလို ပျော်ရွှင်နိုင်ပုံ မရကြသော အသက် ၂၆ နှစ်ခန့် လူရွယ် နှစ်ယောက်သည် လူထုကြီးနှင့် တော်တော်ကလေး လှမ်းသော ရေစပ်သစ်ပင်ရိပ် အောက်တွင် ထိုင်နေကြလေသည်။ တယောက်ကိုတယောက် စကားမပြောနိုင်ကြဘဲ အတွေး ကိုယ်စီနှင့် ရေပြင်ကိုသာ အငေးသား ကြည့်နေကြသည်။

'သည်ဟာလားဗျ လွတ်လပ်ရေး ကိုဘုန်းနိုင်...' တယောက်သော လူရွယ်က စ၍မေးလိုက်သည်။

ကိုဘုန်းနိုင်သည် မကြေမချမ်း မေးလိုက်သော လူရွယ်ကို လှမ်း၍ကြည့်ကာ ပြုံးလေသည်။

'အေးလေဗျာ လွတ်လပ်ရေးလို့တော့ ပြောနေကြတာဘဲ။ ဘာတွေ လွတ်လို့ ဘာတွေ လပ်နေမှန်းတော့ ကျုပ်တို့မြို့မှာ နေရတဲ့လူတွေထက် တောက လယ်သမားတွေနဲ့

မိန်းခလေးတွေက ပိုမီး သိကြတာပေါ့ဗျာ ကိုဘကလေး...' သူသည် အေးဆေးဘဲ ပြောလိုက်သည်။

ကိုဘကလေးသည် သဘောကျသွားသလို ပြီးလိုက်လေသည်။ သူသည် ဂျပန် ဝင်စချိန်က မြစ်ဝကျွန်းပေါ်မှာ ဖြစ်လေသည်။ တောရှိ အခြေအနေကို သူမြင်ခဲ့ရသူ တယောက်လဲ ဖြစ်သည်။ ဂျပန်ကင်ပေ၏ အနှောင့်အယှက်မှ ဝေးရာဝေးကြောင်း သူရန်ကုန်သို့ ပြေးလာသည်။ သူသည် အာရှလူငယ်များ အစည်းအရုံးမှ အရေးပါသော အမှုဆောင် တယောက်လဲ ဖြစ်လေသည်။

'ကျုပ်တို့တော့ ဂျပန်အဝယ် ခံလိုက်ရတာဘဲဗျာ ...' ကိုဘကလေးသည် ပြီးသွားလိုက်သည်။

'ခင်ဗျား ဒီမိုကရေစီ ဆရာကြီးကလဲ ရောင်းချင်ချင်ကိုးဗျ ...'

'မီးခွဲတဲ့ အကြောင်းတွေကတော့ ဝမ်းနံ့စရာကြီးဘဲ ကိုဘုန်းနိုင် ...'

'အတိတ်ကာလကို ဝမ်းနံ့ပြီး စိတ်ပျက်နေလို့ အလကားဘဲ ကိုဘကလေး... လေ့လာမီး သင်ခန်းစာယူဘို့က လွဲရင် ဟိုဗြိတိသျှ ပါလီမန်မှာ အာသာဂရင်း ဝတ်ထခါတုံးက ပြောသလို ... I do not propose to rake over the embers of days that are behind us လို့ ပြောရမှာဘဲ။ ကျုပ်တို့ လွမ်းဆွေးမီး စိတ်ပျက်နေလို့လဲ မဖြစ်သေးဘူး။ အနာဂတ်ကို ကျုပ်တို့ဘာသာ ကျုပ်တို့ မင်းလုပ်နိုင်ဘို့သာ ကျုပ်တို့ အရေးဗျ...' သူသည် ကိုဘကလေးကို မကြည့်ဘဲ သူပြောနေလေသည်။

'ကျုပ်တို့ ဒီမူဘူးတွေကို ဆော်ချင်လှပီဗျာ ...'

'ဟိုးဆရာ ဟိုး... ဆော်ချင်တာ... ဆော်ရတာတော့ မခက်ပါဘူး၊ ဆော်နိုင်ဘို့- ဆော်ပိုင်ဘို့သာ လိုတာဘဲ...'

'ခင်ဗျားပြောတာ ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ ကိုဘုန်းနိုင် ကျုပ်တို့ ဆော်နိုင်ဘို့ အရေးကြီးတယ်ဗျ'

'အဲသည်လိုသိရင် ဆော်နိုင်ဘို့ အင်အားနဲ့ အချိန်ကို စီမံရွေးချယ်ရလိမ့်မယ် ကိုဘကလေး'

'ခုနေတော့ ဒင်းတို့တတွေ မိုးကောင်းနေတုံးဘဲဗျ'

'မကြာပါဘူးဗျာ ခင်ဗျားဖက်ဆစ်တွေ ခံစစ်ဘက်ကို ရောက်နေပါပြီ'

အတွေးကိုယ်စီနှင့် ဆိတ်ငြိမ်နေကြခြင်း....။

သူတို့နှစ်ယောက် သည်လို အတွေးကိုယ်စီနှင့် ငြိမ်သက် ငေးမောနေကြစဉ် ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ခပ်သန့်သန့်တယောက်နှင့် လှပသော ဗမာမိန်းမပျို တယောက်သည် သူတို့ကို သတိမထား မမြင်မိဟန်ဖြင့် သူတို့ဆီသို့ ရယ်မောကာနှင့် စကားပြောရင်း ရှောက်လာကြသည်ကို ကိုဘုန်းနိုင် မြင်ရလေသည်။

'ဟိုမှာဗျို့၊ မူတူးတကောင်နဲ့ ငနဲမတကောင် ကိုဘကလေး' သူတို့သည် တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်။ ကိုကလေးသည် အမှတ်မဲ့ လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

သူတို့ စုံတွဲသည် အေးဆေးစွာဘဲ ရှောက်လာကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် မမြင်ဟန်ပြုကာ ရေပြင်ကို ငေးမော၍ ကြည့်နေကြလေသည်။

'ကိုဘုန်းနိုင်' မူတူးဘေးမှ မိန်းမပျိုသည် ဝမ်းသာအားရ ခေါ်လိုက်သည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ရုတ်တရက်မော်၍ ကြည့်လိုက်လေသည်။

'ဆွေဆွေ...'

မူတူးသည် များစွာမနှစ်ချို့သော အမူအရာဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ရူးသိုးသိုးနှင့် ကြည့်နေလေသည်။

'အော်... ဆွေဆွေ...' ကိုဘုန်းနိုင်သည် ဝမ်းသာစွာ ခေါ်လိုက်သည်။

ဆွေဆွေသည် မူတူးကို ဘာတွေ ရောလိုက်သည်တော့ မသိ။ မူတူးသည် အနည်းငယ် ပြုံးလာသည် ခေါင်းကိုငြိမ့်လိုက်သည်။ ဒါပေမယ့်တော့ကာ ဟက်ဟက် ပက်ပက်တော့ မရှိလှ။

'ကိုဘုန်းနိုင် အခု ဘာလုပ်နေသေးလဲ...' ဆွေဆွေက မေးလေသည်။

'သည်လိုဘဲ ဆွေဆွေ...' သူသည် မဲ့ပြီးပြီးကာ ပြောလေသည်။

'အခုကော ရန်ကုန်မှာဘဲ နေသလား...'

သူသည် ခေါင်းငြိမ့်၍သာဘဲ ပြလေသည်။ မရင်မေကို သွား၍ တွေးနေမိသည်။

'ဆွေဆွေတို့ ရန်ကုန်ကို ဘယ်တုန်းက ပြန်လာကြလဲ'

'မေလကဘဲ ပြန်ခဲ့ကြတယ် ကိုဘုန်းနိုင်၊ ဒါပေမယ့် မေ့အကြောင်းများ ကြားမိပါလား...'

'မရင်မေရယ် ဟုတ်လား ဆွေဆွေ...' သူသည် ထိတ်လန့်တကြားဘဲ မေးလိုက်မိလေသည်။

'ဟုတ်တယ် ကိုဘုန်းနိုင်... ပြေးကြတုန်းကတော့ ဆွေဆွေတို့နဲ့ အတူတူဘဲ...' ဆွေဆွေသည် စကားကို ရပ်လိုက်သည်။

'အခုကော ဆွေဆွေ မရင်မေတို့ရယ်...' သူသည် အလောတကြီး မေးလိုက်လေသည်။

'အခုတော့ ဆွေဆွေလဲ သေသေချာချာတော့ မပြောနိုင်ဘူး ကိုဘုန်းနိုင်။ စစ်ကိုင်းမှာ တရုတ် စစ်သားတွေဝင်မွှေပီး မီးတွေရှိ၊ သွားတုံးက မေ့ဖေဖေကို တရုတ် စစ်သားတွေ ဖမ်းသွားတယ်။ မေတို့လဲ ရှိသမျှ ကုန်တော့တာဘဲ ...'

'အော်...အော် ဒါဖြင့်မရင်မေရယ် ဒုက္ခပေါ့ဆွေဆွေ'

'ဒုက္ခကတော့ မပြောပါနဲ့တော့၊ ဒါနဲ့ ဂျပန်တွေ ဝင်လာတော့ မေလဲ ဆင်းဆင်းရဲရဲဖြစ်၊ မေမြို့ကို အလယ်ဆိုပီး ထွက်သွားလိုက်တာ နောက်ထပ် ဘာသတင်းမှကို မကြားရတော့ဘူး ...'

'မေမြို့မှာ ဘယ်သူရှိလို့လဲ ဆွေဆွေ ...'

'သူ့အပြောကတော့ သူ့အမေဘက်က အဒေါ်တယောက် ရှိတယ်လို့ ပြောတာဘဲ၊ ဆွေဆွေတို့ကလဲ အတူတူဘဲ နေကြဘို့၊ ဘာမှလဲ အားမငယ်ဘို့ တားပေးမဲ့လဲ မရဘူး ကိုဘုန်းနိုင်'

'သူ့အဒေါ်ကကော ဘာလုပ်ကိုင်တယ်လို့ ပြောဘူးသလဲ ဆွေဆွေ'

'သေသေချာချာတော့ မသိဘူး။ သူ့အမေရဲ့ တဝမ်းကွဲ ညီမလို့ ပြောတာဘဲ။ အလုပ်ကတော့ ဆရာမတဲ့...'

'အော်... အော်' သူသည် များစွာဘဲ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေသည်။

'ဒါထက် ကိုမျိုးလွင်ရဲ့ အဖေဆိုတာကော ...'

'မန္တလေးမှာ ဗုံးကျတုံးက အဘိုးကြီး ပါသွားရှာတယ်'

'အော်... အော်... ဒါထက် ဆွေဆွေတို့ ခုအရင်အိမ်မှာဘဲ ပြန်နေရသလား'

'ဟုတ်တယ် ဟောဒီ တိုင်းချို့ကာတာရာမ ကျေးဇူးကြောင့် အိမ်ကို ပြန်ရတာဘဲ ကိုဘုန်းနိုင်'

'အော် ဒါဖြင့် တော်သေးတာပေါ့ ကျွန်တော်တော့ မရင်မေအတွက် အများကြီးဘဲ စိတ်မကောင်းတော့ဘူး...'

'ဆွေဆွေတို့လဲ သည်လိုပါဘဲ ကိုဘုန်းနိုင်... အေးအေးဆေးဆေးတော့ အိမ်ကို လာလည်စေချင်သေးတယ်နော် ...'

သူသည် ခေါင်းကိုဘဲ ငြိမ့်ပြလေသည်။

'သွားမယ်နော် ကိုဘုန်းနိုင် အိမ်ကိုတော့ လာဖြစ်အောင် လာလယ်ရမယ်နော် ...'

ဆွေဆွေနှင့်မူတူး စကားတပြောပြောနှင့် ထွက်သွားကြလေသည်။

'ဘယ်ကလဲဗျ' ကိုဘကလေးက မေးလေသည်။

'စက်ရှင်ဂျပ်(ဂျ) တယောက်ရဲ့ သမီးဘဲဗျ၊ ဆွေဆွေတဲ့။ ကောလိပ်တုံးက အင်တာစီနီယာမှာ ကျွန်တော်နဲ့ အတူတူဘဲ၊ ခုတော့ ဘယ်လိုဖြစ်ပီး ခုလို မူတူးနဲ့ တွဲရတ် လာတယ်တော့ မသိတော့ပါဘူးဗျာ ...'

'သည်လို ခေတ်ပညာတတ်တွေက စပီး သည်လို ဖြစ်နေတော့ကာ တောက ဟာတွေတော့ ဘယ်ပြောကောင်း ပါတော့မလဲဗျာ...'

'Moral Corruption ဆိုတာခုလို အစစအရာရာ ရှားပါးကြပ်တည်းပီး စစ်ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ သားပီးတော့ဖြစ်တတ်တာဘဲ ငတ်လာကြပ်လာရင် ဘယ်ရှက် နေတော့မှာလဲဗျာ၊ အရင်ပီးခဲ့တဲ့ ကမ္ဘာစစ်ကြီးတုံးက ကြည့်ပါလား ပြင်သစ်တို့ ပိုလန်တို့မှာ

ဆိုရင် မိန်းခလေး တယောက်ကို စားစရာတစ်ခါလောက် ကျွေးနိုင်ရင် မယားလုပ်နိုင်တာဘဲ၊ အမှန်တော့သည်လို အင်ပီရီးရဲလစ် နိုင်ငံတွေ ဈေးလုကြတဲ့ စစ်ပွဲတွေမှာ သည်လို မိုရဲ(လ်) ကော်ရပ်ရှင်းတွေ အများဆုံးဖြစ်တာဘဲ'

'ခင်ဗျားပြောတာ ဟုတ်တာဘဲဗျာ'

'သည်ဟာကြောင့် သည်လိုလူတွေ အကျင့်စာရိတ္တ မပျက်ပြားရအောင်လို့ ကျုပ်တို့လူငယ်တွေ သည်လို စစ်ပွဲတွေကို ခဏခဏ ဖန်တီးနေတဲ့ အင်ပီရီးရဲလစ်တွေကို အမြစ်ကဖြုတ်ခွဲဖို့ ကြံရတာပေါ့ဗျာ'

'ခင်ဗျားကလဲ ကော်မြူနစ်လေသံတွေ တယ်ဟုတ်နေပါကလားဗျာ ...'

'အမှန်ကိုပြောရင်ဘဲ ကော်မြူနစ် ဖြစ်ရောလားဗျာ ...'

ကိုဘကလေးသည် ပြုံးလေသည်။

'ကော်မြူနစ်ဆိုရှယ်လစ် ဆိုတာတွေဟာ ...Marx ရဲ့ကျောင်းသားတွေပါဘဲဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ဖေဆီယန် ဆိုရှယ်လစ်တွေကိုတော့ ကျုပ်မပြောလိုပါဘူး၊ Marx ကျောင်းသား တွေဟာ သူတို့ဆရာကြီးရဲ့ ဩဝါဒအတိုင်း သာယာငြိမ်းချမ်းပီး ပျော်စရာလောကကြီးကို လူတိုင်းအတို့ ဖန်တီး ခေါင်းဆောင်မဲ့ လူတွေပါဘဲ၊ ရွံ့စရာကြောက်စရာ လူတွေ မဟုတ်ဘူး...'

'အမယ် ဘယ်သူကများ ရွံ့စရာ ကြောက်စရာတွေလို့ဘဲ ပြောနေလို့လဲ ကိုဘုန်းနိုင်...'

'မပြောပါဘူး ခင်ဗျားကိုပြောပြတာပါ ကျုပ်တို့ ဗမာပြည်ကလူတွေဟာ ကော်မြူနစ်နဲ့ ဆိုရှယ်လစ် ဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေကို Prejudice (မသိဘဲနှင့် ကြိုတင်ဆုံးဖြတ်မှု) ဖြစ်ကြတယ် သည်ဟာတစ်ခုလဲ ဝမ်းနံ့စရာဘဲဗျာ...'

'ကျုပ်တို့ ဗမာပြည်ရဲ့... ပညာရေး အဆင့်အတန်းက နိမ့်နေသေးတာကိုး...'

ကိုဘုန်းနိုင်သည် ဆက်လက် မပြောတော့ဘဲ ရေပြင်ကိုသာ ငေးမော၍ ကြည့်နေလေသည်။ မရင်မေအကြောင်းကို ပြန်၍သတိရကာ စဉ်းစားနေမိသည်။ မရင်မေအတွက် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေမိသည်။ ဆွေဆွေကို နောက်တနေ့သွား၍တွေ့ကာ မရင်မေသတင်းကို စုံစမ်းမေးမြန်းဘို့ စိတ်ကူးနေမိသည်။

လူထုကြီးသည် လွတ်လပ်ရေး အတွက်နှင့် ပျော်ရွှင်မြူးတူးနေပုံရသည်။ သူတို့သည် အမှန်ကိုမသိ အတုအယောင်မျှသာ ဖြစ်သော ဂီတသံ တငြိမ့်ငြိမ့်တွင် တစိမ့်စိမ့်ရစ်နေကြသည်။

လူရွယ် နှစ်ယောက်တော့ကာ အတွေးကိုယ်စီနှင့် ကန်တော်ကြီးရေပြင်ကို အငေးသား ကြည့်နေကြလေသည်။

ရန်ကုန်မြို့ စမ်းချောင်းရပ် ချောင်ခပ်ကျကျ အပိုင်းရှိ အိမ်ပုကလေးအတွင်းဝယ် လူရွယ် သုံးယောက်သည် မိမိတို့၏ သဘောထားများကို လွတ်လပ်စွာ ပြောဆို ဆွေးနွေးနေကြလေသည်။ အိမ်ပုကလေး၏ အပြင်ဘက်တွင်မူ အသက် ၂၀ ခန့် သန်မာထွားကြိုင်းပုံရသော အရာခံ ဗိုလ်ကလေး တဦးသည် ခြောက်လုံးပြူးကို ခါးတွင်ထိုးကာ ငြိမ်သက်စွာ ရပ်စောင့်နေလေသည်။

'လွတ်လပ်ရေး ဆိုတာ ကျုပ်ရာဇဝင်တွေမှာ သေသေချာချာတော့ လေ့လာခဲ့ဘူးပါပြီဗျာ။ အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ ပေးလို့ရတဲ့ လွတ်လပ်ရေးဆိုတာကို တွေ့လဲ မတွေ့ဘူးသေးပါဘူး' ကိုဘုန်းနိုင်သည် သူ့အတွေ့အကြုံကို ပြောပြလိုက်လေသည်။

'မတွေ့ဆို... မပေးလို့ ဖြစ်တော့မှာပေါ့ဗျာ' ကိုဘကလေးသည် သူ့ကို ထောက်ခံလေသည်။

စစ်ဝတ်စစ်စားနှင့် လူရွယ်သည် လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေပုံရလေသည်။

'ကျုပ်တို့ ငပုတွေကို တွယ်ထုတ်လိုက်ပီ ဆိုပါတော့ဗျာ အဖြူတွေ ဝင်လာတော့ကော' စစ်ဝတ်စစ်စားနှင့် လူရွယ်သည် သူ့စိတ်ထဲတွင် ရှိတာကို ကောက်၍ မေးလိုက်လေသည်။

ကိုဘုန်းနိုင်က ပြုံးလေသည်။

'အင်္ဂလိပ်တွေက ကျုပ်တို့လိုချင်တဲ့ လွတ်လပ်ရေးကို ပေးမယ်ကော ခဗျားထင်နေ မိသေးသလား၊ ဗိုလ်အောင်ကြီး' သူသည် တည့်တည့်ဘဲ မေးလိုက်သည်။

ဗိုလ်အောင်ကြီးသည် တွေဝေ၍ စဉ်းစားနေလေသည်။

'ဥပမာ- ချာချီတို့ပြုတ်ကျပြီး... အင်္ဂလန်မှာ လက်ဝဲအစိုးရ တက်လာရင်ကောဗျာ '

'ခင်ဗျားက- အက်တလီတို့ လပ်စကီတို့ကို လက်ဝဲဂိုဏ်းသားဆိုပီး၊ အထင်များ ကြီးနေသေး သလားဗျာ '

'ကမ္ဘာကြီးနဲ့ အဝှမ်းတောင် သည်လောက်ဖြစ်နေတာ သူတို့လဲ စိတ်ထား ပြောင်းကြတော့မယ် ထင်ရတာဘဲ '

'မထင်နဲ့ဗျို့၊ ခင်ဗျား အထင်ကြီးနေတဲ့ လက်ဝဲဂိုဏ်းသားတွေဟာ Labour Imperialist တွေဗျာ '

'သည်လိုလဲ ဟုတ်တော့မယ် မထင်ပါဘူးဗျာ '

'ကျုပ်တို့ လွတ်လပ်ရေး စစ်စစ်ကိုရချင်ရင် အင်္ဂလိပ်ဆီက အသာတကြည်နဲ့ များတော့ တောင်းမနေနဲ့၊ တောင်းနေရင်တော့ အရှုံးဖြစ်ပီး ဆုံးမှာဘဲ '

'ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ ဂျပန်ပြေးရင် အင်္ဂလိပ်ကို ထပ်ချရမှာပေါ့'

'အိတ်ဇက်လီး (သေသေချာချာ) ယူအာ' ကိုဘုန်းနိုင်သည် အားရပါးရ ပြောလိုက်သည်။

ဗိုလ်အောင်ကြီးသည် နားလည်ကာ သဘောပေါက်သွားပုံ ရလေသည်။ သူသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

'ပြန်လိုက်ရဦးမယ်ဗျာ၊ စကားပြောရတာတော့ ကောင်းပါရဲ့...' သူသည် ဘေးတွင်ချထားသော မီးရှည်ကို ချိတ်လိုက်လေသည်။

'American War Of Independence (အမေရိကန်တို့၏ လွတ်လပ်ရေး စစ်ပွဲ)ကို ခင်ဗျားပြန်ပီး ရီဖြူးလုပ်ဘို့ ကောင်းတယ်ဗျာ...' ကိုဘုန်းနိုင်သည် သူ့ရဲဘော်ကြီးအား အကြံပေးလိုက်သည်။

ဗိုလ်အောင်ကြီးသည် အိမ်ပုကလေးထဲမှ ထွက်သွားလေသည်။ သူနှင့်အတူတူ စဉ်းစားစရာတွေလဲ ပါသွားသည်။

'ဒါထက် ခင်ဗျား မနက်က ဘယ်သွားနေတာလဲဗျ ကိုဘုန်းနိုင်' ကိုဘကလေးက မေးမြန်းနေပြန်သည်။

'ကျုပ်ဆွေဆွေတို့အိမ် ရောက်ခဲ့သေးတယ်ဗျာ၊ မရင်မေရဲ့ သတင်းကလေး ဘာကလေး မေးရင်းမြန်းရင်း ပေါ့ဗျာ...'

'ဘယ်လိုများ သတင်းထူး ကြားလာရသေးလဲဗျ၊ ခင်ဗျာ့ မေ...' သူကတော့ ခပ်သောသော ကလေးဘဲ မေးလေသည်။

'ကျုပ်မေမြို့ကို သွားဘို့ စိတ်ကူးထားတယ်'

'မေ့ကို ခင်ဗျားလိုက်ရှာမလို့လားဟင် ကိုဘုန်းနိုင်...'

'ဟုတ်တယ် မရင်မေ ဘယ်လိုနေရတယ် ... ဘာဖြစ်နေရှာတယ် ဆိုတာ ကျုပ်သိချင်လို့ဗျာ...'

'လိုကော... လိုသေးတယ်လို့များ ခင်ဗျား ထင်နေသလား ကိုဘုန်းနိုင်...'

'ခင်ဗျား... သည်လိုမေးတာ ကျုပ်ဝမ်းနည်းတယ်ဗျာ'

'အို... ခင်ဗျား အဓိပ္ပါယ်အယူအဆ မလွဲစေချင်ဘူးဗျာ... ကိုဘုန်းနိုင်။ ကျုပ်ပြောပြတာက လူတဦးတယောက်ရဲ့ ကတိပေးထားပီးတဲ့ မယားကို ခများသွားတွေ့ဘို့ လိုသေးသလား ဆိုတာပါဗျာ'

'ကျုပ်မရင်မေ့ကို သွားတွေ့ချင်တာက ကျုပ်ကျေးဇူးရှင် တယောက် ဒုက္ခများ ဖြစ်နေရင်၊ ကျုပ်ဘယ်လိုကူညီ စောင့်ရှောက်နိုင်ပါ့မလဲ ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက် တခုထဲပါဘဲဗျာ...'

'သည်လိုဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားသဘောပါဘဲဗျာ...'

ကိုဘကလေးသည် ကိုဘုန်းနိုင်ကို နှမြောနေလေသည်။

'ကျုပ်တော့ မနက်ဖြန်သဘက် ဆိုရင်ဘဲ ရန်ကုန်မြို့က ထွက်သွားချင်ပြီး ကိုဘကလေး...'

'ခင်ဗျားမှာ ပိုက်ဆံကောရှိသေးလား ကိုဘုန်းနိုင်'

'မုဆိုးမတွေတောင် ငွေတထောင် ငါးရာ ကိုင်နေရသေးတာဘဲဗျာ ...'

'သည်လိုဆိုရင်တော့ တော်ပါသေးတယ် ...'

'မတော်နဲ့ကိုယ့်လူ ဂျပန်စက္ကူ သူများတွေမှာ ပေါနေပေမဲ့လဲ၊ ကျုပ်မှာတော့ ငါးကျပ်ပြည့်အောင် မရှိဘူး...'

'ဒါဖြင့် အစည်းအရုံးကို လိုက်ခဲ့ဗျာ... ကျုပ်ရှာပေးလိုက်မယ်...'

သူတို့နှစ်ယောက် အိပ်ပုကလေးထဲမှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ တယောက်ကို တယောက် စကားမပြောနိုင်ကြ။ ခေါင်းကိုငုံ၍ သူ့နောက်မှ လျှောက်ကာ လိုက်နေသော ကိုဘုန်းနိုင်ကို ကိုဘကလေးသည် ညှာတာသော မျက်လုံးကြီးများဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက် မိသည်။ သူသည် နိုင်ငံရေးသတ္တဝါအပေါ်ဝယ် များစွာ ဂရုဏာသက်သွားမိလေသည်။

'ကျုပ်မှာတော့ ငါးကျပ်တောင် ပြည့်အောင်မရှိပါဘူး' တဲ့၊ သူသည် ဝမ်းထဲက ပြန်၍ ရေရွတ်နေသည်။ အမှန်မှာလည်း၊ သူသည်သူများပေးမှကမ်းမှ စားရသောက်ရသော သတ္တဝါဖြစ်လေသည်။

ခေါင်းကို အထင်သာငုံ့၍ဘဲ နောက်မှ သူလိုက်သာသည်။ သူတွေ့လာပုံရသည်။

'အော်... ကိုဘုန်းနိုင်... ကိုဘုန်းနိုင်'

ကိုဘကလေးသည် သူ့အတွက် ဝမ်းနဲ့ပက်လက် ဖြစ်နေရှာတော့သည်။

တောလေတဲ့...တံတျာရှင်

တအိမ်ဝင် တအိမ်ထွက်

တရက် တနေ့ကုန်တော့

တမြို့မှာ တခါထောက်ပါလို့

တယောက်ဆွေ မခေါ်ဘု

တကျော်ကျော် ဖော်တယောရယ်နှင့်

တောလေတဲ့ တံတျာရှင်

"ဝက်"

ချမ်းမြေ့ဘွယ်ရာ လရောင်သည်၊ တောင်ငူနယ် ခင်ဂေါင်းချောင်း ကမ်းပါးကင်းဆိပ် ရွာကလေး အပေါ်ဝယ် မှိုရီမှိုမှား သက်ဆင်းကျရောက်နေလေသည်။ ၁၉၄၄ ခု၏ အေးမြသော ဆောင်းဥတု၏ မြောက်ပြန်လေလဲ ညှင်းခဲ့၍၊ ငွေနှင်းလဲ ဝေလေပြီ။ ညချမ်းဦးသာ ဖြစ်သော်လည်း၊ အေးမြသော ဥတုသည် နေ့ခင်းနေ့လယ် ချိန်များ၌၊ ဗုံးဘေး-စက်သေနတ် ဘေးများအကြားမှ ထမင်းကလေး တလုပ်အတွက်နှင့် အသက်ကလေး တချောင်း ရှင်နိုင်အံ့သောငှာ စွန့်စွန့်စားစား ရှာကြံလုပ်ကိုင်ခဲ့ရသူများ အား၎င်း၊ ဂျပန်ချွေးတပ်များတွင် ပင်ပန်းကြီးစွာ လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြရရှာသော လွတ်လပ်သည့် ပြည်ကြီး တိုင်းကြီးသားများအား၎င်း၊ ခပ်စောစောပင် အိပ်ရာသို့ ဝင်စေခဲ့သည်။

သရက်ပင်မကြီးများ ဆိုင်းထားကာ၊ မြို့နှင့်အလှမ်းအနည်းငယ် ကွာဝေးသော ကင်းဆိပ် ရွာကလေးသည် မုံ့မွှားသော လရောင်အောက်မှာ ချမ်းမြေ့သော အသွင် အပြင်ဖြင့် ဆိတ်ငြိမ်နေလေသည်။ အေးမြသော ဆောင်းဥတု၏ ညချမ်းဦးမှာ နွမ်းနယ်စွာဘဲ အိပ်ပျော်နေလေသည်။

စိမ့်ကြီးမြိုင်ကြီးလှသော ပဲခူးရိုးမအား စို့၍ ကျောက်ဆောင်ကြို ကျောက်ဆောင် ကြားမှ မြူးတူးစွာ ခုန်ပေါက် ဆောင့်ဆင်းလာသော ခပေါင်းရေသည်လည်း ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းတွင် ဖောက်၍ ချိုကြည်သော တေးကိုမသဲမကွဲ ဆိုမြည်လျက် ရှိနေလေသည်။ ပေါင်းလောင်းမြစ်ဆီသို့ တပ်ဦးချီနေသည့် ကမ်းပါးတလျှောက်ရှိ ချုံစပ်ကလေးများ အတွင်းမှနေ၍ ညဉ့်ငှက်ကလေးများကလဲ ချမ်းမြေ့သာယာ နေဘိသော ညချမ်းအလှမှာ သူတို့၏ နယဉ်သော ချိုတေးဖြင့် တနွဲ့နွဲ့ အေးနေကြသည်။

အိမ်ရှေ့ ဝါးကွပ်ပစ်ကလေးပေါ်မှာ အုပ်ဆိုင်းထားသော သရက်ပင်များ အကြိုအကြားမှ မုံ့ရီမုံ့မွှားလရောင်သည် ပြောက်တိပြောက်ကြား ကျဆင်းနေသည်။ ကွပ်ပစ် ပေါ်မှာ သင်ဖျာကလေးခင်းလို့ မရင်မေ တယောက်ထဲရယ် ...။

ငြိမ်းချမ်းသော ကာလဝယ် ဒီအရပ်ဒေသသည် အဘယ်မျှ အေးချမ်းသာယာ၍ ပျော်စရာ ကောင်းလိမ့်မည်ကိုတော့ မရင်မေမှာ မေ့လျော့နေမိသည်။

စစ်ကိုင်းသို့ ပြေးရာမှ တရုတ်စစ်သားများ၏ လက်ချက်ကြောင့် ရှိစုမဲ့စုကလေးများ လည်းကုန် ဖခင်ကြီးလဲဘဲ တရုတ်စစ်သားများ၏ လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးခဲ့ရနှင့်၊ စိတ်အားငယ်စရာများကို တွေ့ကြုံခဲ့ရလေသည်။ ကျောင်းဆရာမ လုပ်ကိုင်နေသော အဒေါ် ဝမ်းကွဲ ရှိရာ မေမြို့သို့ အလည်အပတ်သွားရာမှ အဒေါ်ဖြစ်သူမှာ လင်သေဆုံးကာ ကျောက်ဆည်သို့ ပြောင်းတော့မည်ဆဲဆဲ ဖြစ်နေလေသည်။ မုဆိုးမ အဒေါ်တွင်လည်း သားသမီး တယောက်မှမရှိ တူအရီးနှစ်ယောက် လုပ်ကိုင်စားသောက်ဘို့ အဒေါ်ဖြစ်သူက အမျိုးမျိုးတောင်းပန် ခေါ်ရှာသဖြင့်၊ အဒေါ်နှင့်သာဘဲ ကျောက်ဆည်သို့ လိုက်လာခဲ့

လေသည်။ ကျောက်ဆည်မှတစ်ဆင့် ပျဉ်းမနား ပျဉ်းမနားမှတစ်ဆင့် ယခုအဒေါ်နှင့်အတူ တောင်ငူသို့ ပြေးလာခဲ့လေရာ တောင်ငူမြို့တစ်ခုလုံးမှာ စိမ့်ညက်ညက်ကြွေကာ လူတွေလည်း မြို့၏ ဆင်ခြေဖုန်းများတွင်သာဘဲ ပြေးလွှား ပုန်းလှိုင်းနေကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ အဒေါ်ဖြစ်သူက ဈေးရောင်း၊ မိမိက အိမ်တွင် ချက်ပြုတ် သိမ်းဆည်းကာ စားသောက် နေထိုင်ခဲ့ကြရာ၊ မကြာမီက အဒေါ်ဖြစ်သူမှာ မမာမကျန်းဖြစ်လာ၍ အိပ်ရာထဲတွင် လဲနေတော့သဖြင့်၊ ရှိစုမဲ့စုကလေးများကိုသာဘဲ တဖြည်းဖြည်း ဖွဲ့စားနေကြတော့သည့် အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိနေကြလေသည်။ အစစအရာရာ အင်မတန်ဘဲ ဈေးကြီး၍ ရှားပါးလှသော ခေတ်ကြီးထဲ၌ နေရုံး ထိုင်ရေး စားသောက်ရေးများကို ရင်ဆိုင်နေရသော မရင်မေမှာ ဘယ်တုန်းကမျှ မလုပ်မကိုင် မပူပင်ခဲ့ရဘူးသူ ဖြစ်ရကား၊ စိတ်အားငယ်မိလေသည်။ နုနယ်သော မိန်းမပျိုတို့သည် ယခုလို အရေးကိစ္စ ဒုက္ခကြီးငယ်များနှင့် နဖူးတွေ့နှူးတွေ့ ကြုံကြုံကြ၍လာတော့မှဖြင့် သာလွန် အားငယ် တတ်လေသည်။ သည်လို အားငယ်လာတော့မှဖြင့်၊ အားကိုးအားထားရမည့် သူများကိုသာဘဲ သတိတရရ ဖြစ်လေတော့သည်။

မရင်မေ အားကိုးခဲ့ရသော ကိုမျိုးလွင်...

သူတော့ အင်ဒီးယားမှာဘဲ ရှိလေသည်။ သူသည် မရင်မေ၏ ဘဝကို သိရှာမည်တော့ကာ မဟုတ်။

'ခုလို ခေတ်ဆိုး ခေတ်ကြပ်ကြီးထဲမှာ၊ တယောက်နဲ့တယောက် အတူတူ နေချင်တာဘဲ ကိုကိုလွင်ရယ်...' မရင်မေသည် ကိုမျိုးလွင်အား သူမနှင့် အတူတူ နေရစ်စေချင်၍ တောင်းပန်ခဲ့လေသည်။ 'အရေးရယ် အကြောင်းရယ် ဆိုရင်လဲဘဲ၊ ရှေ့ကမားမားမတ်မတ် ရပ်ပေးမဲ့လူ အားကိုးရမဲ့လူလဲ မရှိပါဘူး ကိုကိုလွင်ရယ်' သူမမှာ အားကိုးရာမဲ့ နေကြောင်းဖြင့်လဲ အသနားခံခဲ့ပါသေးသည်။ 'ကိုကိုလွင်ကိုသာဘဲ အားကိုးအားထား ပြုနေရတာ ကိုကိုလွင်မှ မရှိရင်တော့ ဘယ်သူ့ကို သွားအားကိုး

နေရမှာလဲ ကိုကိုလွင်ရယ်...' ကိုမျိုးလွင်အပြင် သူမမှာ အားကိုးအားထား ပြုရမည့်သူ မရှိတော့ကြောင်းလည်း မရင်မေ ပြောပြခဲ့လေသည်။

'ကိုကိုလွင်လဲဘဲ အတူတူ နေချင်တာပေါ့- မေရယ်...' တဲ့... သူကလဲတူတူဘဲ နေချင် ရှာပါလိမ့်မည်။ သည်လိုဘဲ သူကလဲပြောခဲ့ပါသည်။ 'ဒါပေမယ့်လဲ ရှေ့ရှောက် ကြီးပွားမှုရယ်၊ ဂုဏ်ရှိမှုရယ်ကြည့်ပီး၊ စစ်လဲစစ်မိန့်မို့ မသွားမဖြစ်လို့ပါ မေရယ်' တဲ့၊ သူက သည်လို ပြောခဲ့ပါသည်။ မရင်မေအတွက် ဂုဏ်ရှိမှု ကြီးပွားချမ်းသာမှု အတွက် သူ့ခြာ တတိုင်းပြည်သို့ မသွားလဲဘဲ မဖြစ်တော့သည်နှင့် သွားရခြင်းတော့ဖြစ်သည်။ သူလဲ 'သူ့မေ' ကိုတော့ ဘယ်ခွဲ သွားချင်ပါ့မတုံး။

မရင်မေသည် သူမ၏ ဘယ်ဘက် လက်သူကြွယ်မှ... စိန်ကလေးသုံးလုံး စီမြှုပ်ထားသော လက်စွပ်ကလေးကို ငုံ့၍ ကြည့်လိုက်မိလေသည်။ မရင်မေတော့သာ တယောက်ထဲ၊ သူကတော့ အင်ဒီးယားမှာ...။

မရင်မေ သနားခဲ့ရသော ကိုဘုန်းနိုင်။

သူ့ကိုတော့ မရင်မေ မေ့ဖျောက်ပစ်ခဲ့သည်။ တိတ်ဆိတ်သာယာသော ညချမ်း အလှကလေးများတွင် ချစ်စဘွယ် ဂီတသံကလေးများကို ကြားရတတ်သော အခါများ မှာတော့ သူ့ကို အောက်မေ့ပါသေးသည်။ လွမ်းမိပါသေးသည်။ သူသည် မရင်မေ အဘို့တော့၊ ချစ်စရာ ကဗျာကလေးတစ်ပုဒ်နှင့် တူလေသည်။ သူ့မှာ ချစ်စရာအလှအပ ကလေးတွေ များစွာဘဲရှိပါသည်။ ခက်လိုက်ပုံက ချစ်စရာကလေးများကို သူသည် လျှို့ဝှက်ထားတာဘဲဖြစ်သည်။

သူ့ကိုငြင်းပယ်လိုက်သည့် အချိန်မှစ၍ နောက်ထပ်သူ့ကို မတွေ့ရတော့၊ အမှန်မှာလဲ မရင်မေသည် သူ့ကို တွေ့လဲ မတွေ့ချင်တော့ပါ။ သူ့သတင်းကိုလဲ မကြားရ။ ကြားလည်းမကြားချင်ခဲ့ပါ။ သူ့ထိုက်နှင့်သူကံ သုခတွေ့ရင်လဲ သူ့ဘာသာသူစံ။ ဒုက္ခ

တွေ့ရင်လဲ သူ့ဘာသာသူ ခံရပေလိမ့်မည်။ မရင်မေသည် သူ့အပေါ်ဝယ် အကောင်းဆုံး မျှော်လင့်ခဲ့ပါသေးသည်။

သူသည် ငတ်ပြတ်မဲ့တေ နေချင်သော နိုင်ငံရေး သတ္တဝါတယောက် ဖြစ်လေသည်။ သူသည် ရန်ကုန်မြို့လည် ခေါင်မှာ ဦးထုပ်မပါဘဲ နေကြီးခြစ်ခြစ်တောက် ပူနေသည့် အထဲတွင် လမ်းလျှောက်နေနိုင်သော သတ္တဝါတယောက် ဖြစ်လေသည်။ သူသည် ပြင်းပြင်းထန်ထန်ဘဲ သူ့ယုံကြည်ချက်ကို လုပ်နေခဲ့သူတယောက် ဖြစ်သည်။ သူ့မှာ မရင်မေ မျှော်လင့်ချက် ဆုံးခဲ့ပြီ။

ဒါပေမယ့် သူ့ကို နောက်ဆုံး ငြင်းပယ်ခဲ့စဉ်က၊ သူသည် ပြုံးပါသေးသည်၊ အမှန်မှာတော့ မချီပြုံး...

သူသည် မရင်မေပြောသမျှကို ငြိမ်သက်စွာဘဲ နားထောင် နေခဲ့ရှာသည်။ သူရပ်လိုက်သည်။ ကျောခိုင်းလိုက်သည်။

သူသည် ပြုံးလိုက်ပြန်သေးသည်၊ သည်တခါတော့ သည်အရှုံးကို မခန့်ပြုံး ပြုံးလိုက်တာနဲ့ဘဲ တူလေသည်။

'သွားတော့မယ် - မရင်မေ၊ ကိုဘုန်းနိုင် သွားတော့မယ်နော်' တဲ့။ သူသည် ကဗျာဆန်လိုက် နိုင်သေးသည်။ ခါတိုင်း စကားပြောသော အခါများမှာတော့၊ ကျွန်တော် ကျွန်တော်နှင့် ပြောလေ့ရှိသော်လဲဘဲ၊ သည်တခေါက်တော့ ကိုဘုန်းနိုင်တဲ့.....

'အော်... ကိုဘုန်းနိုင်... ကိုဘုန်းနိုင်...'

သူ့ကိုလဲဘဲ သတိရမိနေရှာသည်။ ဒါပေမယ့်တော့ကာ၊ သူ့ကို မျှော်လင့်စရာမရှိ၊ သူသည် ဘယ်ချောင်မှာ ဂျပန်ကင်ပေသတ်၍ သေနေပြီလဲမသိရ။ သို့မဟုတ်ရင် ဂျပန်ခေတ် ထဲမှာတောင် ငတ်ပြတ်နေမည့်သူ တယောက်ဘဲ ဖြစ်လေသည်။ သူ့ကို မရင်မေ

မျှော်လင့်စရာ မလို။ ရှိလဲမရှိ။ သူသည် ပြီးရှင်စွာ ဘိတ်ခေါ်နေသော ဤလောကအား ကျောခိုင်းခဲ့ဘူးသူ ဖြစ်ရာ ငိုယိုကာ ခေါ်နေသော အလှည့်၌ အဘယ်ပုံလာပေတော့မည်နည်း။

မရင်မေသာ ကွပ်ပစ်ပေါ်မှာ တယောက် ထဲရယ်။ အစိုးမရသော အနာဂတ် ကာလသည်လည်း နှင်းတွေ ဝေနေပါသေးသည်။ ဝင်းတံခါးသည် ပွင့်လာ၏။

သားရေသေတ္တာ တလုံးကို ဆွဲ၍ လွယ်အိတ်တလုံးကို လွယ်ကာ ဝင်းတံခါးဝတွင် ရပ်နေသော ပိန်ပိန်ပါးပါး လူရွယ်တယောက်ကို မှုံ့မွှားနေသော လရောင်ဝယ်၊ မရင်မေသည် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့်ဘဲ ငေးကာ ကြည့်နေမိလေသည်။

သူသည် ရပ်နေသည်၊ မရင်မေလဲဘဲ ငေးကြည့်နေသည်။

'ဆရာမကြီး ဒေါ်မြရင်အိမ်ဆိုတာ ... ဒီအိမ်ပါတဲလား ခင်ဗျာ' ဝင်းတံခါးမှာ ရပ်နေသူက မေးလေသည်။ ထိုသူသည် တရပ်တရွာမှ လာသော ဧည့်သည်ဖြစ်ကြောင်း မရင်မေ သိလိုက်သည်။ မရင်မေ၏ အဒေါ်မှာ ဒေါ်မြရင် ဖြစ်လေသည်။ ဧကန္တ ထိုသူသည် မေမြို့မှအဒေါ်ကို သိဘူးသော ဧည့်သည် တယောက်သာဘဲ ဖြစ်ရပေလိမ့်မည်။

'ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ဘယ်လိုကိစ္စ ရှိလို့ပါလဲ' မရင်မေသည် မေးလိုက်လေသည်။ ထိုသူသည် စကားပြန်၍ မပြော ဝေးလံသောခရီးကို ပင်ပန်းကြီးစွာ သွားလာခဲ့သူပမာ၊ သူ၏ သားရေသတ္တာကို အနိုင်နိုင်ဆွဲကာ၊ ခနော်ခနဲ့ လျှောက်လာသည်။ ဝါးကွပ်ပစ် အနီးသို့ သူရောက်လာသည်။

'အော် မရင်မေ...' ထိုသူကစ၍ အားတက်သရော ခေါ်လိုက်သည်။ သူ့အသံကို မရင်မေ မမှတ်မိတော့ပါ။ သူ့ကိုလဲဘဲ ထင်ရှားစွာ မမြင်ရသဖြင့် မသိနိုင်ပါ။ မရင်မေသည် နေရာ ပြင်ထိုင်လိုက် ပြန်သည်။

'ဘယ်ကလဲဟင်... ရှင် ဘယ်သူလဲ' အလန့်လန့် အဖြန့်ဖြန့် မရင်မေ မေးလိုက်မိလေသည်။

ထိုသူသည် ဘာမှပြန်မပြော၊ သူ့ သားရေသတ္တာကို သာဘဲ ပထမဦးစွာ ဝါးကွပ်ပစ် ပေါ်သို့ လွှဲ၍ပစ်တင်လိုက်လေသည်။ သူ့ခေါင်းမှ ဝါးဦးထုပ်ကို သူသည်ချွတ်၍ သေတ္တာပေါ်တွင် တင်လိုက်လေသည်။ သူသည် လွယ်ထားသော အိပ်ကိုလဲဘဲ ဖြုတ်၍ တင်ထားလိုက် ပြန်သေးသည်။ အလုပ်ရှုပ်နေသော ထိုသူကို မရင်မေသည် အဝေးသား ကြည့်နေမိရာမှ...

'ရှင်က ဘယ်ကလဲ...' မရင်မေသည် မေးလိုက်ပြန်သေးသည်။

ထိုသူသည် စိတ်အေးလက်အေးဘဲ ဝါးကွပ်ပစ်မှာ ထိုင်လိုက်လေသည်။ မရင်မေသည် ထပ်၍ နေရာပြင်ပြန်သည်။

'ဘယ်ကလဲ ဒီမယ်- ရှင်က...' မရင်မေသည် မေးနေတုံးဘဲဖြစ်သည်။

'ဘုန်းနိုင်ရယ်လေ... မရင်မေ၊ သူ့ကို တကယ်ဘဲ မေ့နေဘီလား' သူသည် အေးဆေးစွာဘဲ ပြောလိုက်လေသည်။

'ကိုဘုန်းနိုင်၊ ဟင်... ကိုဘုန်းနိုင်... ရှင်... ရှင်... ဘွဲ့နဲ့ ကျမတို့ဆီ ရောက်လာတာတုံး' မရင်မေအသံမှာ တုံရီ၍ မူမမှန်- ဝမ်းသာရမလိုနှင့် တမျိုးကြီးဘဲ ဖြစ်နေသည်။ အမှန်မှာတော့ သူ့ကို မထင်မှတ် မမျှော်လင့်ဘဲ ခု ပြီးကနဲ တွေ့လိုက်ရတာ ပြာနေသော မိုးကောင်းကင်မှ ပစ်လိုက်သော မိုးကြိုးနှင့် တူနေသည်။ သည်တော့မှဘဲ သူ့ကို သေသေချာချာ ကြည့်မိလေသည်။ နေပူထဲ၌ ဝေးလံကြာမြင့်စွာ ခရီးသွားလာခဲ့ ရသူပမာ ကိုဘုန်းနိုင် အသားအရေမှာ ညို၍နေလေသည်။

'ကျမတို့ ဒီမယ် ရှိတယ်ဆိုတာကို ဘယ်သူက ပြောလိုက်လို့လဲဟင် ... ကိုဘုန်းနိုင်' မရင်မေသည် အားရဝမ်းသာ မေးလိုက်ပြန်လေသည်။ မရင်မေမှာ အင်မတန်ဘဲ ဝမ်းသာနေမိတော့သည်။

'သည်လိုပေါ့ မရင်မေ... မေးမြန်းရှာဖွေပြီး လာခဲ့ရတာပေါ့' သူကတော့ ခပ်အေးအေးဘဲ ပြောတတ်လေသည်။

'ဘယ်သူက ပြောလိုက်လို့လဲဟင် ... ကိုဘုန်းနိုင်... ရှင့်ကို ကျမတို့ တောင်ငူမှာဆိုတာ ' သူမကတော့ လောနေသည်။

'မရင်မေတို့ကို ကျွန်တော် လိုက်ရှာပြီး စုံစမ်းနေတာ ငါ လ ကျော်သွားပြီ...'

'အို ခြောက်လ ကျော်သွားပြီ ဟုတ်လား ကိုဘုန်းနိုင်... ကျမတို့ကို လိုက်ရှာနေတာ ဟင်...'

'ဆွေဆွေနဲ့ မနှစ်က ရန်ကုန်မှာ တွေ့တုံးက မရင်မေ မေမြို့က အဒေါ် တစ်ယောက်ဆီမှာ သွားနေတာကို ကြားရတယ် ....'

'အော်... ဆွေဆွေနဲ့ တွေ့တာကိုးနော် ...'

'မေမြို့လိုက်သွားပီး ဟိုမေးဒီမေးနဲ့ လိုက်ရှာတာ နောက်တော့မှ ကျောက်ဆည်ကို ပြေးကြပြန်တယ် ဆိုလို့...'

'အို... မေမြို့မှာ လိုက်ရှာရသေးတယ် ဟုတ်လားဟင် ... ကိုဘုန်းနိုင်...'

'ဒါနဲ့ ကျောက်ဆည်ကို လိုက်ခဲ့ပြန်တယ်၊ ကျောက်ဆည်ကျတော့လဲ ဘယ်ကမှ သတင်းမရဘူး၊ ဒါနဲ့ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ကျောက်ဆည်မှာ ဟိုရှာဒီရှာနဲ့ တလလောက် ကြာခဲ့သေးတယ်...'

'ဟင်... ကျောက်ဆည်မှာလဲ တလလောက် ရှာခဲ့ရသေးတယ်...'

'နောက်ဆုံး ပျဉ်းမနားမှာဆိုလို့ ပျဉ်းမနား လိုက်ခဲ့ပြန်တော့လဲ မတွေ့။ သည်လို မတွေ့လို့ စိတ်ညစ်နေရတဲ့အထဲ သံဖြူဇရပ် ချေးတပ်ထဲကို အတင်းဆွဲလို့ ဂါတ်ထဲလိုက်ပြီး တညတောင် အိပ်ခဲ့ရသေးတယ်'

'အော်...အော်....'

'ဒါနဲ့ ဌာနအုပ်ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလို့ လွတ်လာတော့၊ ပျဉ်းမနားမှာ မနေရဲတော့တာနဲ့ တောင်ငူကို ပြေးလာခဲ့ရတယ်။ တောင်ငူကို မရောက်ခင်ကလေး ရေတာရှည်မှာ ကျွန်တော်တို့ စီးလာတဲ့ ကားကို ရန်သူ လေယာဉ်းပျံက စက်သေနတ်ပစ်တာနဲ့ ဆင်းပြေးခဲ့ရသေးတယ်။ ရေတာရှည်က ညနေအထွက် ကားပေါ်မှာ ကျွန်တော် ဘက်ချလာ ဂျူနယာကလပ် (စ) တုံးက အတူတူနေခဲ့ရတဲ့ တောင်ငူကိုလည်းနဲ့ တွေ့တော့မှ မရင်မေကို ကင်းဆိပ်မှာ သူမြင်ခဲ့ရတဲ့ အကြောင်းပြောလို့ လိုက်လာခဲ့ရတာ ပါဘဲဗျာ...' သူသည် ရှာပုံတော်ကြီးကို အဆုံးသတ်လိုက်လေသည်။

'အော်... အော်... အော်' မရင်မေမှာ သူ့ကို တစ်မုံစီမုံ သနားကြည့်ညှိမိလေသည်။

သူသည် သာယာသော လရောင်ကို ငေးကြည့်နေလေသည်။

'ဖေဖေ့ကို တရုတ်စစ်သားတွေ ဖမ်းသွားတာရော ကြားရောပေါ့နော်...'

'ကြားပါတယ်... မရင်မေမှာလဲ ရှိသမျှ ဆုံးသွားရတာကော ဆွေဆွေ ပြောပြလို့ ကြားရပါဘိ။ သည်လို ကြားရကတော့ ဘယ်ဆီ ဘယ်စခန်း ရောက်နေမီး ဘယ်ချောင်မှာ ဒုက္ခတော့ ဖြစ်နေဘိလဲဆိုတာကို အမြဲ စဉ်းစားမိပါတယ်။ သည်လို ဒုက္ခဖြစ်မှဖြင့် မလုပ်တတ် မကိုင်တတ်နဲ့ စိတ်ဆင်းရဲ နေရော့မယ်ဆိုတာကို တွေးမိလို့ ကိုဘုန်းနိုင် လိုက်ရှာခဲ့တာဘဲ ...'

'အော်... အော်' မရင်မေမှာ ဝမ်းသာ အံ့ဩနေမိလေသည်။ မရင်မေသည် သူ့အပေါ် သည်မျှလောက် မထင်စားမိခဲ့။ ဒါပေမယ့်တော့ကာ သူသည် ဘေးအန္တရာယ် ကန္တာရများကို ကျော်ဖြတ်၍ သူမကို လိုက်ရှာခဲ့ပါသည်။

'မရင်မေရဲ့ အဒေါ် ဒေါ်မြရင် တိုတာကောဟင် ...' သူကမေးလေသည်။ သူက မေးလေသည်။

'ရှိပါတယ် ကိုဘုန်းနိုင်... အဒေါ်လဲ ကောင်းကောင်းကို မမာလှဘူး...'

'အော်... အော်... ဒါဖြင့် မရင်မေတို့ ဘယ်လိုများ လုပ်ကိုင်စားသောက် နေကြရ သလဲဟင်...?' သူသည် ကြင်နာစွာဘဲ မေးလေသည်။

မရင်မေကတော့ ဝမ်းနည်းပြီး ပြုံးလိုက်လေသည်။ သူ့အမေးကိုတော့ကာ ပြန်၍ မဖြေလိုက်ချေ။

'ရှက်စရာ ဝမ်းနဲ့စရာတွေလဲ မဟုတ်တော့ပါဘူး မရင်မေ။ ကျွန်တော့်လို လူတယောက်ကို ...'

အမှန်မှာတော့ မရင်မေရှက်နေသည်။ သည်ဟာကြောင့် ဘာပြန်ပြောရမည်ကို မေ့နေသည်။ ခေါင်းကိုဘဲသာငုံ့လို့။

'မရင်မေ' သူသည် တည်ကြည် ရဲတင်းစွာဘဲ ခေါ်လိုက်လေသည်။

မရင်မေသည် သူ့ကို မော်၍ကြည့်ရုံဘဲ ကြည့်နေသည်။ ထူးတော့ကာမထူး၊ မျက်ရည်တွေကတော့ ဝိုင်းလို့...

'ကျွန်တော် မရင်မေကသာ လက်ခံမယ်ဆိုရင်တော့ ကူညီစောင့်ရှောက်ဖို့ လာခဲ့တာဘဲ။ ဘယ်လို မျှော်လင့်ချက်နဲ့မှ မလာဘူးဆိုတာကိုလဲ မရင်မေ ယုံကြည် စိတ်ချစေချင်တယ်။ ပီးတော့ ယုံကြည် စိတ်ချမယ်လို့လဲဘဲ ကျွန်တော် ယုံကြည်တယ်...'

သူသည် ရွန်းမြသော လရောင်ကို မော်ကြည့်ရင်းဘဲ ပြောနေလေသည်။

မရင်မေသည် ခေါင်းကိုသာဘဲ ငြိမ့်ပြလိုက်နိုင်သည်။

'ကျွန်တော်မှာ ခင်တွယ်စရာ သံယောဇဉ်လဲမရှိဘူး မရင်မေ။ အမေလဲ ဂျပန် တက်ခါစကဘဲ ဆုံးသွားရှာပီ။ တလောက လုံးမှာလဲ ကျွန်တော် ခုံမင်ငြိတွယ်နေစရာတော့ မရှိတော့ဘူး မရင်မေ ဘုန်းနိုင် တယောက်ထဲရယ်...'

သူ့ကို ဂရုဏာဝေ နေသော မျက်လုံးကြီးများဖြင့် မရင်မေသည် ရွန်းရွန်းစားစားဘဲ ကြည့်နေမိတော့သည်။ မိမိတို့၏ အတွေးကိုယ်စီနှင့် စကားမပြောနိုင်ဘဲ ရှိနေကြသည်။

ခပေါင်းရေသည် ချိုကြည်သော တေးကိုတော့ ဆိုမြည်လျက်...

'ကိုဘုန်းနိုင်' လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲကြီးဘဲ မရင်မေမှာ သူ့ကို ခေါ်မိရက်သား ဖြစ်နေသည်။

'ဗျာ...' သူ့အသံမှာ ပကတိ ကြည်လင်လှပါသည်။

'ခုလိုကျမတို့ တူအရီး မိန်းမသားနှစ်ယောက် ဒုက္ခဖြစ်နေရတဲ့ အချိန်အခါမျိုးမှာ ကိုဘုန်းနိုင် ခုလိုလာပီး စောင့်ရှောက်ပေးမယ် ဆိုရင်တော့ အဒေါ်ဖြင့် ဘယ်လောက်များ ဝမ်းသာမလဲ မဆိုနိုင်ဘူး...'

ကိုဘုန်းနိုင်သည် မသိမသာဘဲ ပြုံးလိုက်ရရှာသည်။

'ကျမတော့ ဘယ်လို ကျေးဇူးတင်ရမှန်းလဲဘဲ မသိတော့ပါဘူး... ကိုဘုန်းနိုင်...'

'မလိုပါဘူး မရင်မေ။ ကျွန်တော် မရင်မေကို ခုလိုအခါမှာ စောင့်ရှောက်ရမှာ ကတော့ ကျွန်တော့် ဝတ္တရားပါဘဲ...'

'ဘယ်လို ဝတ္တရားများလဲ ကိုဘုန်းနိုင်'

'အို... ကျွန်တော် စုတ်ပြတ်ပီး ငတ်နေတုန်းက ကျွေးမွေးခဲ့ဘူးတဲ့ ဝတ္တရားတွေပေါ့...'

မရင်မေသည် သက်မကို ဖြေးဖြေးဘဲ ချလိုက်မိလေသည်။ တယောက်ကို တယောက်လဲဘဲ စကားမပြောနိုင်ကြတော့။ ညချမ်း အလှသည် ဆန်းသစ်နေလေသည်။

'အော်... ဒါထက်ရှင့် တယောလေးကော ရှိသေးရဲ့လားဟင် ကိုဘုန်းနိုင်...'

မရင်မေသည် လွန်လေပြီးသော အတိတ်ကာလ၏ ချစ်စရာအချိန်ကလေးများကို ပြန်လည်သတိရကာ မေးလိုက်လေသည်။

'ဘာပြုလို့လဲ မရင်မေ'

'အို... ရှင့်တယောကို ရှင်အင်မတန် ချစ်တတ်လွန်းလို့ မေးတာပါ ပီးတော့ ခုလိုသာယာတဲ့ ညချမ်းကလေးမှာ ရှင်နဲ့ကျမနဲ့ ကြွေးကြွေတို့ အိမ်က ဘုရားကိုးဆူ ကပ်တုန်းက စပါယ်ရုံဘေးမှာ ရှင်ဆိုပြခဲ့ဘူးတဲ့ ကောင်းခြောက်ဆယ့်လေးရပ် တေးထပ် ကိုလဲ သွားပီးသတိရလို့' အတိတ်ကို မရင်မေသည် ပြန်လည် ဆန်းသစ်လိုက်လေသည်။

'ကျွန်တော့် တယောကို သွားလေရာ ယူခဲ့တာဘဲ မရင်မေ၊ ဘယ်တော့မှလဲ မခွဲနိုင်ဘူး တလောကလုံးမှာ သူဟာကျွန်တော့်ရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး ဆွေမျိုးသာဘဲ။ ခုလဲ သတ္တာထဲမှာ ပါသားဘဲ...'

'သည်ညချမ်းမှာ ရှင့်တယောသံနဲ့ အဆိုဟာ လွမ်းစရာတော့ကောင်းမှာဘဲနော် ...'
သူသည် လွမ်းချင်ပုံရလေသည်။

'မရင်မေ နားထောင်ချင်လို့လားဟင် ...'

အသာအယာဘဲ သူမသည် ခေါင်းကိုငြိမ့်လေသည်။ သူသည် တယောကို
ငြင်သာစွာ ထုတ်ယူလိုက်လေသည်။

ညချမ်းသည် လှပဆန်းသစ်၍ နေရောသလားဘဲ သူထင်မိသည်။ မှုံ့မွှားသော
လရောင်တော့ကာ လှပဆန်းသစ်နေသော ညချမ်းဝယ် အေးမြစွာဘဲ ကျရောက်နေသည်။

နွေဦးနု မှန်တိုင်း

၁၉၄၅ ခုနှစ်၏ နွေဦးသည် ခါတိုင်းလို သာယာချမ်းမြေ့စွာနှင့်မလာ။

ဗုံးသံနှင့် စက်သေနတ်သံများသည် ဥဩပျိုး၏ ချစ်စကွယ်ချိုးသေးတံကို လွှမ်းမိုး၍ သွားကြလေသည်။ ညောင်ရွက်များနှင့် အတူတူ လေနတ်သားကလေးများသည် လေဟုတ်တွင် ပျံဝဲကာ နေကြလေသည်။ သည်ဟာကြောင့် နွေဦးသည် ခါတိုင်းလိုမလာ...

သာယာအေးချမ်းသော ကာလများ၌ မရင်မေသည် နွေဦးကလေးများတွင် ပျော်ရွှင်ခဲ့ပါသည်။ သည်တခါနွေဦးတော့ မရင်မေမှာ မပျော်ရွှင်နိုင် ချစ်ကြည်၍လဲဘဲ စိတ်ကူးယဉ်မနေနိုင်။

အမေရိကန်နှင့် တရုတ်စစ်တပ်များသည် မြစ်ကြီးနား ဗန်းမော်နှင့် လားရှိုး မြို့ကြီးများကို ဂျပန်လက်အောက်မှ သိမ်းယူလိုက်ခဲ့လေပြီ။ အင်္ဂလိပ်နှင့် ကုလား စစ်တပ်များသည်လည်း ချင်းတွင်းမြစ်ကို ကျော်ဖြတ်ကာ ရွှေဘိုနှင့် ကသာနယ်များတွင် ဝင်ရောက်လျက် ရှိလေသည်။ တိုင်းပြည်ကြီးမှာလည်း ယနေ့နက်ဖန်ဘဲ ပျက်တော့ မယောင်ယောင် သတင်းများကို နေ့စဉ်လိုလို ကြားနေရသော မရင်မေမှာ၊ သာလွန်၍ အားငယ်နေမိလေသည်။

သည်အထဲ ကိုဘုန်းနိုင် တယောက်လဲဘဲ ရန်ကုန်သို့ ထွက်သွားသည်မှာ တလပင် ကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်ရကား။ သူထွက်သွားစဉ်က ဆယ်ရက်လောက်သာဘဲ အလွန်လွန် ကြာလိမ့်မည်ဟု အေးအေးဆေးဆေး ပြောသွားသဖြင့် သူ့အတွက်ပါ မရင်မေမှာ စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်နေရပြန်လေသည်။ သူတယောက်သာ ရှိနေသေးလျှင်လည်း ဘယ်လိုမှ အားငယ်ပူပန် နေစရာတော့ လိုမည်မဟုတ်။ သူ့ဘာသာဘဲကြည့်ရှု၍ စီစဉ်လုပ်ကိုင် သွားနိုင်မည်သာ ဖြစ်လေသည်။ ယခုတော့မူ သူကလဲဘဲမရှိပြန်၊ အဒေါ်ကလဲ

ကောင်းကောင်းမမာ ဖြစ်နေပြန်သောအခါ မရင်မေမှာ ဘာမှမလုပ်တတ် မကိုင်တတ် မကြံစည်တတ် ဖြစ်ကာ သာလွန်၍ အားငယ်နေမိလေတော့သည်။

သူရောက်လာ ပြီးကတဲက မရင်မေတို့ တူအရီး မိန်းမနှစ်ယောက်မှာ ဘာမျှ ပူပင်လုပ်ကိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ရတော့။ သူ့ဘာသာဘဲ ကြံစည်ရှာဖွေ၍ သွားလာ ရောင်းဝယ်ကာ လုပ်ကိုင် ကျွေးမွေးခဲ့ရသည်။ သူသည် အစုတ်စုတ်အပြတ်ပြတ် အမွဲမွဲ အငတ်ငတ်နှင့် ထမင်းစားဘို့ လူဖြစ်ဘို့ ဘာမျှ ကျကျနန လုပ်ကိုင်ခဲ့သူ မဟုတ်ဘဲ၊ နိုင်ငံရေး သတ္တဝါ သက်သက်တယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်ကို မရင်မေသည် အသိဆုံးဘဲဖြစ်လေသည်။ သူ့အမေ တယောက်လုံး ဆွမ်းဆန်ခံစားနေရသော ဘဝ၌ပင် သူသည် နိုင်ငံရေးသမား ဖြစ်နေ ခဲ့သေးသည်။ သည်လို လူတယောက်သည် သူမကို လိုက်လံရှာဖွေ၍ တွေ့အောင်ရှာပြီး စောင့်ရှောက်ရှာဖွေ ကျွေးမွေးခဲ့သည်ကို မရင်မေသည် အံ့သြနေခဲ့ရလေသည်။ သူသည် မွန်မြန်သော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် သူမဆီသို့ လာခဲ့သည်ကိုတော့လည်း မရင်မေသည် သိပါသည်။

မန္တလေးသို့ တက်သည့်အခါ တက်သွား၍၊ ရန်ကုန်သို့ ဆင်းလာသည့်အခါလဲဘဲ ဆင်းသွားတတ်ကာ၊ ဆယ့်ငါးရက် အရက်နှစ်ဆယ်လောက်သာ အလွန်ဆုံးကြာတတ်၍၊ သူအိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာတော့မှဖြင့်၊ မရင်မေတို့ တူအရီး ဝမ်းသာ၍ မဆုံးနိုင်ဘဲ ရှိကြလေသည်။ သူကလဲဘဲ မရင်မေတို့ တူအရီးနှစ်ယောက် အတွက် အသုံးအဆောင် အစားအသောက်များကို ဝယ်ချမ်း ယူခဲ့တတ်သဖြင့်၊ မိန်းမသား နှစ်ယောက်မှာ သူ့အပေါ် ဝယ် သံယောဇဉ်များပင် ငြိတွယ်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

သာယာသော ညချမ်းများတွင် လရောင်ကလေး ဆန်းသစ်လာတော့မှဖြင့်၊ သူ့ဘာသာသူ တယောကလေးနှင့် ကွပ်ပစ်ပေါ်မှာ တေးချိုကိုညီး၍ နေတတ်သောအခါ၊ တူအရီး နှစ်ယောက်မှာ အိပ်ယာအသီးသီးမှ လဲလျောင်းကာ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင် ကြရလေသည်။

သူတခေါက်တခေါက် အိမ်ကထွက်သွားရပြန်သော အခါ၌၊ မိန်းမသား တူအရီး နှစ်ယောက်မှာ သူ့ကိုသာဘဲ တအောက်မေ့မေ့နှင့် တမျှော်ထဲမျှော်နေခဲ့ကြရလေသည်။

'ဒီတစ်ခေါက် မောင်ဘုန်းနိုင် တယောက်ထဲ ထွက်သွားတာ ဆယ့်ငါးရက်တောင် ကျော်ခဲ့ပြီနော် မိန်းခလေး...၊ ညဉ့်နက်၍ အိပ်ရာဝင် အဒေါ်ဖြစ်သူက သတိရကာ စလိုက်သောအခါများတွင် ...

'ဟုတ်တယ်ဒေါ်ဒေါ် သူပြန်လာဘို့တော့ နီးပြီ ထင်ပါရဲ့...'

'အေးကွယ်... သူ့ခမြာ ဗုံးကြား စက်သေနတ်ကြားထဲမှာ စွန့်စွန့်စားစားသွားလာပီး ဒို့တူအရီး နှစ်ယောက်ကို လုပ်ကျွေးမွေးရှာတဲ့ တကဲ့ သူတော်ကောင်းကလေးပါကွယ် ...'

မရင်မေသည် အသာအယာပဲ ဝမ်းနည်းပက်လက် ပြုံးလိုက်မိရှာလေသည်။

'သူ့ကို အစိုးရက မြို့ပိုင်အလုပ်တော့ အပေးသားဘဲတဲ့ ဒေါ်ဒေါ် သူ့ကိုကမှ မလုပ်ချင်ဘဲကိုး'

'အင်း... အင်း ဒီသူငယ်စိတ်က တမျိုးဘဲနော်၊ အင်္ဂလိပ် လက်အောက်မှာလဲ မလုပ်ချင်၊ ဂျပန်ကိုလဲရွဲ့နဲ့ သူ့က အခက်သားဘဲ'

'သူ့လို လူတယောက်ကိုတော့ သူ့ အပေါင်းအသင်းတိုင်းကလဲဘဲ အံ့သြတာဘဲ ဒေါ်ဒေါ်...'

'အော်... အော်... သူ့ကို ဒေါ်ဒေါ် တွေရ သိရလောက်ကတော့ဖြင့် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တဲ့ လူငယ်တယောက်ဘဲကွယ် ...'

မရင်မေသည် သူ့ဘာသာဘဲ တွေးကာနေတော့သည်။ အိုမင်းခဲ့ပြီ ဖြစ်သော အတိတ်ကာလ အချိန်များကို တစိမ့်စိမ့် ပြန်လည် တွေးနေပီးတော့ကာ... ပြန်လည်

သစ်ဆန်းနေလေသည်။ သူ့ကို လင်သားအဖြစ် အားကိုးအားထားပြုဘို့ မရင်မေသည် မစဉ်းစားနိုင်ခဲ့သော၊ သူမ၏ လွန်လေပြီး အဖြစ်များကို သတိရမိနေကာ၊ သူ့ကို သနားမိရက်သား ဖြစ်နေတော့သည်။

ယခုကဲ့သို့ တိုင်းပြည်ကြီးကလဲဘဲ မငြိမ်မသက်နှင့် ဖြစ်နေရသည့်အထဲက၊ သူရန်ကုန် ဆင်းသွားသည်မှာ တလကျော်ခဲ့၍၊ ပြန်ရောက်သင့်ပါလျက်နှင့်လဲဘဲ ပြန်၍ မရောက်သော အခါတွင် ကောင်းစွာ မကျန်းမမာဖြစ်သော အဒေါ်နှင့် မရင်မေမှာ သာလွန်၍ အားငယ်နေမိရှာလေသည်။ အနီးအနားမှ လူများလည်း တစတစနှင့် ပြောင်းရွှေ့ ပြေးလွှားနေကြပြီ ဖြစ်ရကား၊ ကင်းဆိပ်ရွာကလေးမှာ သာလွန်၍ ခြောက်သွေ့ထိုင်းမိုင်းကာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ သူသာရှိနေခဲ့လျှင်၊ သည်လောက်တောင် မရင်မေမှာ ပူပင်အားငယ် နေရတော့မည်လဲ မဟုတ်။

ညချမ်းအလှအပမှာ လရောင်ကလေး ဆန်းသစ်သဖြင့် မရင်မေမှာ သာလွန်၍ စိတ်မအေး ဖြစ်ရပြန်လေသည်။ အိမ်ထဲတွင်လည်း မနေချင်၊ အိမ်ရှေ့ကွပ်ပစ်ပေါ်တွင် သင်ဖျာကိုခင်း၍ ခေါင်းအုံးတလုံးနှင့်သာဘဲ ညဉ့်နက်သည့် တိုင်အောင်လဲ မအိပ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရသည်။ သည်တော့မှဘဲ သူ့အပေါ်ဘယ်အထိ အားကိုးခင်တွယ်နေမိသော မိမိ၏ အဖြစ်ကို မရင်မေ သတိထားမိလာလေသည်။

သူမက ငြင်းပယ်လိုက်သည့် တိုင်အောင်လဲဘဲ သူ့မှာတော့ အပြီးလဲမပျက်ပါ။ အားကိုး အားထားပြုရမည့်သူ အတွက်နှင့်သာဘဲ သူ့ကိုငြင်းပယ်လိုက်ရစဉ်ကလဲ၊ မရင်မေသည် သူ့ကို မေ့ပျောက်၍မရနိုင်ခဲ့။ သူ့မှာ ဘာတခုမှ မုန်းစရာနှင့် အရပ်ဆိုးတာ၊ မရင်မေ မတွေ့ခဲ့။ သူသည် သူ့လိုလူတယောက်ဖြစ်သည်။ သူစွဲလမ်းယုံကြည်နေသော သူ့အမှန်ကိုသာဘဲ သူသည် လုပ်နေခြင်းဖြစ်လေသည်။ တောင်တွေးမြောက်တွေးနှင့် လေနအေးကလဲ တသွေးသွေးရှိနေပြန်သောကြောင့် မရင်မေမှာ သိမေ့ သိမေ့နှင့် အိပ်ပျော်တော့မည်ကဲ့သို့ ရှိနေစဉ်...

'မရင်မေ...'

မရင်မေသည် ဖြတ်ကနဲ လူး၍ ထိုင်လိုက်မိလေသည်။ ကွပ်ပစ်ဘေးမှာ လူတယောက် ငြိမ်သက်စွာရပ်နေသည်။

'ကိုဘုန်းနိုင်ရယ်... ' သူ့အသံမှာ တိုးတိုးအုပ်အုပ်ဘဲ ဖြစ်လေသည်။

'ကိုဘုန်းနိုင်ဟင်... ကိုဘုန်းနိုင်' မရင်မေသည် သူ့လည်ပင်းကို ရုတ်တရက် ဖက်ထားလိုက်မိကာ၊ သူမ မျက်နှာကိုလည်း သူ့ရင်ခွင်ထဲတွင် ကပ်ထားမိလေသည်။ သူကတော့ မလှုပ်ဘဲ ရပ်နေရှာသည်။

'ရှင်... အခုဘယ်က လာတာလဲဟင်... ကိုဘုန်းနိုင်၊ ကျမကတော့ ရှင့်ကို မျှော်နေလိုက်ရတာ ...' သူမသည် ငိုတော့သည်။

သူသည် သူမ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို အသာအယာဖယ်ကာ လွတ်လပ်စွာဘဲ ရပ်နေလေသည်။ 'ဘာပြုလို့ ငိုနေရသေးသလဲ မရင်မေ... ကျွန်တော် ရှိနေပီဘဲ...' သူသည် အေးချမ်းစွာဘဲ တလုံးခြင်း ပြောလိုက်သည်။

ည၏ ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းသည် ပတ်ဝန်းကျင် သဘာဝ၏ သာယာအေးချမ်းမှု တပ်ပေါင်းစုကို ခေါင်းဆောင်ကာ အဖိုနှင့် အမတို့၏ စိတ်ကူးယဉ်မှု အကြည်ဓာတ်ကို လှုပ်ကစားဖေးမနေလေသည်။

'တိတ်ပါဗျာ ဝမ်းနည်းစရာလဲ မရှိပါဘူး...' သူသည်နေရာမှာတော့ ကဗျာမဆန်။

'ကျမ ဘယ်လောက် အားငယ်နေရတယ် ဆိုတာကိုတော့ ရှင်မသိဘဲကိုး...' ရှိုက်သံသည်တော့ မပျောက်သေး။

သူသည် မည်သို့မျှ ပြန်မပြော ရပ်၍သာဘဲ နေလေသည်။

'ရှင့် နှလုံးသားတွေဟာ သံတွေခဲတွေများဘဲလား ကိုဘုန်းနိုင်ရယ် ...'

'ဒေါ်ဒေါ်တော့ အိပ်နေပီလား မရင်မေ...' သူမေးချင်ရာကိုဘဲ မေးလေသည်။

'ရှင်- အခု ရန်ကုန်က လာတာဘဲလား ကိုဘုန်းနိုင်' မရင်မေကလဲ မေးချင်ရာကို မေးနေပြန်ပါသည်။

'မဟုတ်ဖူး မရင်မေ... ကျွဲပွဲကလာခဲ့တယ်... ကိုဘုန်းနိုင် ဖြူးရောက်နေတာ ဆယ်ရက် ရှိသွားပီ။ တောင်ငူကိုလာဘို့ မဖြစ်လို့၊ အခုတောင်ကျွဲပွဲက တောလမ်းက လာခဲ့ရတယ်...' သူသည် ခပ်ဖြေးဖြေးဘဲ ပြောပြလေသည်။ မရင်မေသည် သူပြောသော စကားများကို အငေးသားဘဲ စူးစိုက် နားထောင်နေလေသည်။

'မရင်မေ...' မိန်းမကိုင် ပစ်စတိုသေနတ်တိုကလေး တလက်ကို ကိုဘုန်းနိုင်သည် သူ့ဘေး လွယ်အိတ်ထဲမှ ထုတ်ယူကာ မရင်မေကို ပေးနေလေသည်။ 'ဟင်... ကိုဘုန်းနိုင်' မရင်မေသည် ပစ်စတိုနှင့် ကိုဘုန်းနိုင်ကို တလှည့်စီဘဲ အံ့ဩစွာ ကြည့်နေမိလေသည်။

'ပစ်စတိုကိုတော့ မရင်မေ ကိုင်တတ်တယ် မဟုတ်လား ...'

သူမသည် အမှတ်မဲ့ ခေါင်းငြိမ့် ပြလိုက်လေသည်။

'အရေးရယ်- အကြောင်းရယ် ဆိုရင်၊ လိုလိုမယ်မယ် သုံးချင်ရင်လဲ သုံးနိုင်အောင် သိမ်းထားနော် မရင်မေ' သူ့စကားတွေ မရင်မေ အဘို့ရာ အဆန်းဖြစ်နေလေသည်။ သူလှမ်းပေးနေသော သေနတ်ကိုလဲ မလိုလို လှမ်းယူနေမိရက်သား ဖြစ်နေသည်။

'ရှေ့ကို မရင်မေတို့ ဒီမှာနေလို့လဲ မဖြစ်တော့ဘူး၊ နောက်ပီး ကျွန်တော့်ကိုလဲဘဲ ဂျပန်ကင်ပေတွေ လိုက်နေတယ်။ ဒီတော့ မရင်မေနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်အတွက် လုံလုံခြုံခြုံနဲ့ စိတ်ချလက်ချနေရတဲ့ နေရာကို ပြောင်းထားဘို့ စီစဉ်ထားတယ်'

မရင်မေသည် အဆန်းတွေကိုသာဘဲ၊ ကြေးနေရသလို ထင်နေသည်။

'ကျွန်တော်ဒီမှာ မိုးလင်းအောင် နေလို့ မဖြစ်ဘူး မရင်မေ... မလင်းခင်ပြန်ရမယ်... အဲဒီတော့ မနက်ဖန်ကာညမှာ မရင်မေတို့ ရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေအားလုံး သိမ်းဆည်း ထားစေချင်တယ်...'

'ကျမတို့ ဘယ်မှာ သွားနေရမှာလဲဟင် ကိုဘုန်းနိုင်' မရင်မေသည် အံ့သြစွာဘဲ မေးလိုက်သည်။

'ပင်းသီလာဆိုတဲ့ ရွာမှာဘဲ မရင်မေ'

'အဲဒီရွာက ဘယ်မှာလဲ ဟင်...'

'ရွာကတော့ ကရင်ရွာဘဲ မရင်မေ... စစ်တောင်းမြစ် အရှေ့ဘက်ကမ်းမှာ...'

'ဟင် ကရင်ရွာလား...'

'ကရင်တွေ အင်မတန် ရိုးပီး စိတ်ကောင်းလဲ ရှိကြပါတယ် မရင်မေ။ ဟိုကျရင်လဲ မရင်မေဘာမှ စိတ်အားငယ်စရာ မလိုတော့ပါဘူး၊ ကိုဘုန်းနိုင် ရဲဘော်တွေလဲ ရှိပါသေးတယ်...'

'ကိုဘုန်းနိုင်လဲ အတူတူ လိုက်မှာလား...ဟင်'

သူသည် ခေါင်းကို ဖြေးညှင်းစွာခါ၍ဘဲ ပြနိုင်လေသည်။ မရင်မေ အံ့သြသွားသည်။ တော်တော်ဘဲ အံ့သြသွားသည်။

'ဘာပြုလို့လဲဟင် ... ကိုဘုန်းနိုင်...'

'သူပုန်ထတော့မလို့' သူသည် အေးချမ်းသော အသွင်ဖြင့် ရေတခွက် တောင်းသလိုဘဲ ပြောလေသည်။

'ဟင်... ဘယ်နဲ့ သူပုန်ထတော့မလို့လဲ '

'ဂျပန်ကို တော်လှန်ကြတော့မလို့ မရင်မေ'

'ဂျပန်ကို တော်လှန်ကြတော့မလို့။ ဟင်... ဟုတ်လား ကိုဘုန်းနိုင်' သူမသည် အံ့သြနေသည်။ သူသည် ဝင့်ကြားသော နှလုံးဖြင့်ပြီးကာ ခေါင်းကို ငြိမ့်လိုက်သည်။

'ဆူဆူပူပူ ဖြစ်လာရင် အဲဒီ ကရင်ရွာမှာ ကျမတို့ တူအရီး နှစ်ယောက်ထဲပေါ့ဟင် ... ကိုဘုန်းနိုင်...'

'သည်ဟာတွေကို မရင်မေ မပူပင်ရအောင် အားလုံးစီစဉ်ထားခဲ့ပါတယ် ...'

'ကိုဘုန်းနိုင်မှ မရှိရင်တော့ ကျမတို့ မနေရဲဘူး ကိုဘုန်းနိုင်...'

'ဒါတွေကို အခုပြောနေလို့ ပီးမှာ မဟုတ်သေးဘူး မရင်မေ... ညဉ့်လဲနက်လှဘီ၊ အိပ်ဘို့လဲ တော်လောက်ပါဘီ၊ ကျွန်တော်မှာထားတဲ့ အတိုင်းသာ အနက်ဖန်ညကို အပီးစီစဉ် ထားစေချင်တာဘဲ ...'

'ကိုဘုန်းနိုင်- အခုညအိမ်မှာ မအိမ်တော့ဘူးလားဟင် ...' သူမက မေးရှာနေတုန်းဘဲ ဖြစ်လေသည်။

'ပြန်ရမယ် မရင်မေ။ ကိုဘုန်းနိုင် ပြန်ရလိမ့်မယ်... ဒေါ်ဒေါ်ကိုသာဘဲ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပြီး၊ ကိုဘုန်းနိုင် မှားထားခဲ့တဲ့အတိုင်း အားလုံး စီမံထားနော်... မရင်မေ...'

သူသည် ခေါင်းကို ဝိုက်ဆိုက်ချကာ ဝင်းတံခါးဆီသို့ ရှေ့ရှုလိုက်လေသည်။
မရင်မေတော့ကာ သူ့ကိုဝမ်းနည်းပက်လက် ကြည့်နေမိသည်။ သူသည် တလှမ်းခြင်းခပ်နွဲ့နွဲ့
ထွက်သွားပြီ။

'ဂျပန်ကို တော်လှန်ကြမလို့တဲ့ '

ချမ်းမြေ့သော လရောင်အောက်ဝယ်၊ ဖြေးလေးစွာ လျှောက်သွားနေသော
နိုင်ငံရေးသတ္တဝါအား မရင်မေသည် မကြေမချမ်းဖြစ်ကာဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့နေလေတော့သည်။

မတ်လ ၂၆ ရက်နေ့ ၁၉၄၅ ခု။

ပဲခူးရိုးမတောင်ထိပ်မှာ တွဲလွဲခိုနေသော လချမ်းကွေးကွေးသည် ရေးရေးသာဘဲ လင်းနေရှာသည်။ ပြေးသွားခဲ့သော ဆောင်းရက်၏ နှင်းကြွင်းကလေးများတော့ကာ၊ နွေဦးမယ်၏ ညချမ်းအလှမှာ မှုံဝေနေကြသေးသည်။

'ပင်းသီလာ.... အေးချမ်းဆိတ်ငြိမ်လှဘိသော အထီးထီး ကရင်ရွာ'

တောင်အောက်ခြေဝယ် ကရင်ချောင်းသည်၊ ကျောက်ကြိုကျောက်ကြားများကို တိုးဝှေ့၍ စီးဆင်းကာနေလေသည်။ ဆိတ်ငြိမ်သော တောင်ထိပ်ပေါ်မှ တောင်အောက် ခြေသို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်ရင်တော့။ ရေးရေးသာဘဲ မြင်ရလေသည်။

တောင်ကမ္ဘားယံထိပ် - ဝါးရုံပင် အောက်ဝယ်...

'တိတ်ပါမရင်မေ... ဘာပြုလို့ ငိုရတာလဲဗျာ' ဝါးရုံပင်ကို မှီကာ၊ တရုံရုံ ငိုနေသော မရင်မေကို သူသည် မကြည့်ဘဲ ပြောလိုက်လေသည်။ သူသည် နက်ရှိုင်းသော တောင်အောက်ခြေကို အငေးသား ငုံ့ကြည့်နေသည်။

'ကျမတို့ကို သည်မှာ သည်လိုဘဲ ထားခဲ့ရတာကို ကိုဘုန်းနိုင် စိတ်ချသပ္ပာယ်နော်...'

သူမက မသက်မသာ မေးလေသည်။

'စိတ်ချတယ်လို့တော့လဲ ဘယ်ဟုတ်မလဲ မရင်မေ၊ သည်နေရာဟာတော့ စိတ်အချရဆုံးလို့ ထင်တာဘဲ' သူကတော့ အေးအေးဆေးဆေးဘဲ ပြောနေလေသည်။

'ကိုဘုန်းနိုင်ကိုလေ ကျမတော့ စိတ်မချဘူး...'

'ရှင် ကျမကို နဲ့နဲလေးမှ မသနားတော့ဘူးလား ကိုဘုန်းနိုင်...'

သူသည် လချမ်းကွေးကွေးကို ငေး၍ ကြည့်နေသည်။ အတိတ်ကာလ၏ ဟောင်းနွမ်း သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သော အလှအပကလေးများကို သူသည် ပြန်လည်ဆန်းသစ်၍ နေလေသည်။

နွေဦးရက်၏ ညလေသည် ပြေးလွှား၍လာလေသည်။

'ဘာပြုလို့များ ဒီအမေးကို မေးလိုက်ရတာလဲ မရင်မေရယ်' သူသည် မရင်မေကို လှည့်၍ကြည့်လေသည်။

'ကျွန်တော် ယုံကြည်တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ရင်း သေသွားရရင်တော့လဲ အေးတာပါပဲဗျာ... မရင်မေ...'

'ရှင်က သေရဲပေမဲ့ ရှင်သေမှာကိုတော့ မခံနိုင်ဘူး ကိုဘုန်းနိုင်...'

'ကျွန်တော့် အသက် တချောင်းကို သည်လိုနေရာမျိုး အတွက်၊ သတ်မှတ် ထားပီးသားဘဲ မရင်မေ... သေလဲသေ၊ မသေလဲ ရှင်ပေါ့...'

သူသည် အေးချမ်းစွာဘဲ ပြောနေသည်။

'ရှင်မသေရဘူး ကိုဘုန်းနိုင်... ရှင်မသေရဘူး...'

သူကတော့ ငြိမ်သက်စွာဘဲ နားထောင်ကာ နေလေသည်။

'ကျမစိတ်တွေဟာ မကောင်းနိုင်တော့ဘူး ကိုဘုန်းနိုင်၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကောင်းနိုင် တော့မယ်လဲ မဟုတ်ဘူး'

'ကျွန်တော်လဲဘဲ ဘယ်စိတ်ကောင်းနိုင်ပါ့မလဲ မရင်မေ၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်မကောင်းတာ ဟာလဲ ခဏပါဘဲ။ ဂျပန်တွေ ပြေးသွားပြီးတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်တော်ဟာ သေချင်လဲသေမယ်။

သို့မဟုတ် မသေချင်ရင်လဲ ရှင်နေဦးမှာဘဲ။ ကျွန်တော် မသေသေးလို့ အသက်ရှင်နေသ၍ ကာလပတ်လုံး မရင်မေ အပေါ်မှာရှိတဲ့ ကျွန်တော့် ဝတ္တရားကို ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မေ့လိမ့်မယ်တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့တော့ကာ၊ အဲဒီအချိန်မှာ ဆိုရင်တော့ မရင်မေကို ကြင်ကြင်နာနာ ယုယပြီး စောင့်ရှောက် သိမ်းပိုက်မဲ့ လူဟာလဲ ရောက်လာတော့မှာပါဘဲ ' သူသည် ပကတိ တည်ကြည်ရိုးသားသော လေသံဖြင့် ဖြောင်းဖြ ပြောဆိုနေလေသည်။

မရင်မေသည် သူ့ကို ယူကြိုးမရသော နှလုံးဖြင့် အငေးသားဘဲ ကြည့်နေမိ တော့သည်။

'မရင်မေဟာ တလောကလုံးမှာ တခါတုန်းက ကျွန်တော်ရဲ့သခင်မ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် ကိုးကွယ်ခဲ့တယ်' မရင်မေသည် ငေးလျက်၊ သူ့ကိုသာဘဲ ကြည့်နေရှာသည်။

'မရင်မေဟာ ကျွန်တော့်အတွက် တော်တော်ဘဲ အနွံအနာခံပီး မျှော်လင့်ခဲ့ ရတာကို ကျွန်တော်သိပါတယ်'

သူသည် ငေးမြဲငေးလျက်...

'ဘာမှ မျှော်လင့်စရာ မရှိတဲ့ ကျွန်တော့်လို လူတယောက်ကို မရင်မေမှာ ငြင်းပယ်ခဲ့ရတာကိုလဲ သိပါတယ်။ အမှန်မှာလဲ ကျွန်တော့်လို လူတယောက်ဟာ ဘယ်လိုမှကို ပြုပြင်လို့ မရတော့ဘူး ဆိုတာလဲ၊ ကျွန်တော့်ဘာသာ ကျွန်တော် သိထားပါတယ်။ မရင်မေဟာ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ အင်မတန်ကြီးကို ငဲ့ညှာခဲ့ပါတယ်။ လိုသည်ထက်ကို ပိုခဲ့ပါသေးတယ်'

သူသည် မရင်မေကို တစိမ့်စိမ့်ကြည့်ရင်းဘဲ ပြောနေသည်။

'သည်ဟာကြောင့် မရင်မေအပေါ်မှာ ကျွန်တော် Moral obligation တွေရှိခဲ့ပါတယ်။ မရင်မေ ဒုက္ခဖြစ်နေတယ်လို့ ကြားသိရတဲ့ အချိန်ကစပြီး၊ ကျွန်တော်ဖြင့်

စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ မရင်မေကို ကျွန်တော် တတ်နိုင်သ၍လဲ စောင့်ရှောက်ခဲ့ပါဘိ' သူသည် အနည်းငယ် ရပ်ထားလိုက်လေသည်။ မရင်မေသည် သူ့ကိုသာဘဲ ငေးလို့ ကြည့်နေရှာသည်။

ညလေးသည် ဝါးရံပင်ကြားဝယ် မြူးတူးလှုပ်ကစားလိုက်သည်။

'သည်လို အခါမျိုးမှာ မရင်မေတို့ကို ကျွန်တော်နဲ့ ခွဲထားချင်ပေမဲ့ ကျွန်တော်တော့ ခွဲသွားရဦးတော့မဲ့ အတွက်၊ စိတ်မကောင်းနိုင်တော့ပါဘူးဗျာ။ မကောင်းနိုင်တော့ပါဘူး' သူ့အသံမှာ အက်ကွဲ၍လာလေသည်။

'မနက်ဖန်ကာ ဂျပန်ကိုဗမာတွေ သူပုန်ထကြတော့မယ် မရင်မေ၊ သည်ဟာ ကြောင့် မိုးမလင်းခင် ကျွန်တော် တောင်ငူကို မြို့ဖြတ်ပြီး ပဲခူးရိုးမတောင်ခြေကို သွားရလိမ့်မယ်' သူ့အသံမှာ တုံရီ၍လာတော့သည်။

'အေးချမ်းသွားတာနဲ့ တပြိုင်နက်၊ ကျွန်တော် တခါထဲ မရင်မေတို့ကို လာခေါ်မှာ...'

'ကိုဘုန်းနိုင်...' လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲကြီးဘဲ မရင်မေက ခေါ်လိုက်လေသည်။

'ဗျာ...'

'ကျမနဲ့ အတူတူ မနေနိုင်တော့ဘူး ပေါ့နော်...' သူမ၏အသံမှာ တုံရီအက်ကွဲ၍ လာလေသည်။

သူသည် မရင်မေကို အငေးသားဘဲ ကြည့်နေမိလေသည်။ ဘာမျှတော့ကာ ပြန်မပြော...

'ကျမတို့ တူအရီး နှစ်ယောက်ထဲဘဲ နေရစ်ခဲ့ရမှာပေါ့နော်... ' ရှိက်သံသည် တိုးတိုးဘဲ ထွက်လာတော့သည်။

သူသည် မရင်မေကို ငေးလျက်။

မရင်မေသည် ဝါးရုံပင်ရိပ်မှ တလှမ်းချင်းဘဲ ထွက်သွားလေသည်။ တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍သွားသည်ကို သူသည် အငေးသားကြည့်လျက်၊ ဝါးရုံပင်ရိပ်ဝယ် သူတယောက် ထဲရယ်၊ မရင်မေတော့ကာ ထွက်သွားပါပြီ။

ညလေသည် ဝါးရုံပင်ကြားဝယ် မြူးတူးနေတုံးဘဲ ဖြစ်သည်။ လချမ်းကွေးကွေး လဲဘဲ ရေးရေးတော့ လင်းနေရှာသည်။

'ကျမတို့တူအရီး နှစ်ယောက်ထဲဘဲ နေရစ်ခဲ့ရတော့မှာပေါ့နော် ' တဲ့။ သူ့ဘာသာသူ တိုးတိုးဘဲ လွမ်းမိပါသေးသည်။

နွေဦးမယ်၏ ညချမ်းအလှမှာ ငွေနှင်းတွေကတော့ ဝေနေကြတုန်းဘဲ ဖြစ်လေသည်။

မုန်တိုင်းထဲကအပြုံး

ပင်းသီလာ၌ ချစ်စရာနေ့ဦးသည် ဟောင်းနွမ်းသော အတိတ်ကာလ၏ အိမ်မက်ထဲ၌ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့လဲဘဲ လွန်ခဲ့ပြီးသော ရာဇဝင်၏ မျက်နှာ၌သာ ရှိတော့သည်။

မရင်မေတို့ တူအရီးနှစ်ယောက်မှာ ပင်းသီလာ ကရင်ရွာမှာဘဲ အားငယ်ငယ်နှင့် နေကြရရှာလေသည်။ ဘယ်သွား၍ ဘာကို လုပ်ရမှန်းလဲဘဲ မသိ၊ တိုင်ပင်အားကိုးရမည့် သူကလဲ မရှိတော့၊ တစ်စိတ်တစ်ရာ တောထဲတွင် သာလွန်၍ အားငယ်ကာ နေကြရရှာလေသည်။ ကိုဘုန်းနိုင်သာ ရှိခဲ့ပါမူ။ ဤကဲ့သို့ အားငယ်နေဘွယ် ရှိမည်တော့ မဟုတ်။ သူထွက်သွားသည်မှာလည်း ခြောက်လနည်းပါးခန့် ရှိခဲ့လေပြီ။ သူတို့ တော်လှန်ကြသော ဂျပန်များလဲဘဲ လက်နက်ချ၍ အညံ့ပင် ခံခဲ့ပြီဖြစ်ရကား ပြန်ရောက်ဘို့လည်း... တော်လောက်ပါပြီ။ မရင်မေမှာ သူ့အတွက် ရင်မအေးနိုင် 'ကျွန်တော် သေရင်လဲသေမယ်၊ မသေသေးရင်လဲ ရှင်နေဦးမှာဘဲ' သူက သည်လိုဘဲ ပြောခဲ့ဘူးသည်။ သူသည် သေဘဲ သေနေပြီလော။ ဘယ်ဆီ ဘယ်လမ်းဘဲ ရောက်နေသလော မရင်မေမှာ အမျိုးမျိုး သူ့အတွက် ပူပန်နေရတော့သည်။

'မောင်ဘုန်းနိုင် တယောက်လဲ ဘယ်လိုများဖြစ်လို့ မလာနိုင်ရှာတယ် မသိပါဘူးကွယ်' ဟု တူအရီး နှစ်ယောက် အတွေးကိုယ်စီနှင့် နေကြရာက၊ အဒေါ်ဖြစ်သူက သတိတရရနှင့် စိုးရိမ်ပူပန်၍ ပြောလိုက်သော အခါများတွင်...

'ဟုတ်တယ်ဒေါ်ဒေါ်၊ သူတယောက်လဲဘဲ ဘယ်လိုများ ဖြစ်နေရှာတယ်တော့ မသိပါဘူး'

'အေးကွယ် ဒို့တူအရီး နှစ်ယောက်လဲ သူ့ကို မျှော်ရတာနဲ့ဘဲ ဘယ်ကိုမှ မသွားမလာတတ်အောင် ရှိနေတော့တာဘဲကွယ် '

'ကျမတော့ သူပြန်လာဘို့ နီးပီထင်တာဘဲ ဒေါ်ဒေါ် '

'ဒေါ်ဒေါ်ကလဲ သည်လိုဘဲ အောက်မေ့နေတာဘဲ မိန်းခလေးရယ်...'

တယောက်ကမင်၍ တယောက်က အောက်မေ့ကာဘဲ နေကြလေသည်။ သူ့ကို မျှော်ရလွန်း၍ မောရသော အခါများ၌ မရင်မေသည် ကိုမျိုးလွင်ကိုသွား၍ သတိရလိုက်မိ ပြန်နေသည်။ အမှန်မှာတော့ ခုကိုးရာမဲ့ နေရှာသော နုနယ်သေးသွယ်သည့် မိန်းမသားတို့သည် အားကိုးရာမရှိ ဖြစ်သောအခါများ၌ အားကိုးမိရာကိုသာဘဲ အားကိုးချင် အားကိုးတတ်ကြစမြဲ ဖြစ်လေသည်။

ကိုမျိုးလွင် အင်ဒီးယားသို့ သွားသည်မှာလဲ သုံးနှစ်ပင် ကျော်ခဲ့လေပြီ။ အင်္ဂလိပ် စစ်တပ်များလည်း ဗမာပြည်ဝယ် ယူနီယံဂျက်အလံကို လွှင့်ထူကာ အောင်မြေနှင်းခွဲကြပါပြီ။ သူလဲဘဲ ပြန်ရောက်ဘို့ တော်လောက် ပြီ။

ခိုကိုးရာကမ်းဘယ်မှာ မမြင်နိုင်သောအခါ... ပထမ မြင်ရသော ကမ်းကို ကူးစမြဲ ဖြစ်ကြလေသည်။ မရင်မေမှာလည်း သူတို့ နှစ်ယောက်အနက် တယောက်ယောက်ကိုတော့ လာစေချင်ပါပြီ။ သည်လို မျှော်ရပြန်ရင်းနှင့်ဘဲ နေ့ခင်းနေ့လည် အဒေါ်ဖြစ်သူ အိပ်ပျော် တတ်နေသောအခါ၊ ကိုဘုန်းနိုင် ထွက်သွားသောညက ဝါးရုံပင်ဆီသို့ တယောက်ထဲသွား၍ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်နေမိလေသည်။ သည်လိုတယောက်ထဲ ထိုင်ရင်း တောင်တွေ့ မြောက်တွေ့နှင့်နေစဉ်။

'ဟေးပရေမူ...' စစ်ဝတ်စစ်စားနှင့် ကရင်စစ်သားတယောက်က နောက်မှ ခေါ်လိုက်သဖြင့်...

'ကျမကိုခေါ်သလား...'

'အေး- စစ်ဗိုလ်တယောက်က ခင်ဗျားကို တွေ့ချင်လို့တဲ့ '

'ဟင်-ကျမကို တွေ့ချင်လို့တဲ့လား ...' မရင်မေသည် အံ့သြသွားလေသည်။

'အေး...ဟုတ်တယ် '

'ဘယ်က စစ်ဗိုလ်လဲဟင် ... ကျမကို တွေ့ချင်တယ်ဆိုတာ '

'ဗမာစစ်ဗိုလ်ဘဲ၊ ဒို့အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်နှင့် တောင်ငူက လာခဲ့တယ်။ ခင်ဗျားကို တွေ့ချင်တယ်လို့ ပြောတယ် ...' ကရင်စစ်သားသည် ပြန်၍ လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

မရင်မေအံ့သြကာ တွေးနေမိသည်။ ဘယ်လိုကိစ္စနှင့် ဘယ်သူဘယ်ဝါများ ဖြစ်မည်ကို တွေး၍ မရနိုင်၊ သွားတွေ့ရမှာကလည်း ကြောက်ရွံ့သလိုဘဲ ဖြစ်နေလေသည်။

'မေ...' အနောက်မှ ခေါ်လိုက်သူအား အလန့်တကြားလှည့်၍ ကြည့်လိုက်သော အခါ မရင်မေမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့်၊ ကြက်သေ- သေကာ နေမိလေသည်။ မရင်မေသည် သူမကိုယ်ကို ယုံရမှာ ခက်နေသည်။ ဝမ်းနည်းနေသလား-ဝမ်းသာနေသလား၊ ဝေဒနာ တခုတော့ကာ၊ မရင်မေ ခံစားနေရသည်။ သူ့ကို မျက်လုံး ဝိုင်းကြီးများဖြင့် အငေးသား စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

'မေ...' သူသည် တောက်ပစွာ ပြုံးလိုက်ကာ ထပ်၍ခေါ်ပြန်သည်။ သူ၏ စူးရှသော မျက်လုံးကြီးများသည် ဂရုဏာတရားများဖြင့် ရွှန်းမြဝေဆာနေကြလေသည်။ သူသည် အမှတ်မထင်ဘဲ ရှေ့သို့ တလှမ်းတိုးလာ၏။

'မေ...' သူသည် အာသာငန်းနေသော လေသံဖြင့် ထပ်၍ ခေါ်ပြန်သည်။

‘ဟင်...’ မရင်မေသည် သူ့နာမည်ကိုမှ မခေါ်နိုင် သူ့နာမည် ခေါ်ရမည်ကို မရဲဝန့်ဝန့်ဖြစ်နေသည်။ သူ့ကိုလဲ မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် တွေ့ရသလို အောက်မေ့မိလေသည်။ အမှန်မှာ မရင်မေသည် သူ့ကိုကြောက်ရွံ့ကာ နေမိလေသည်။

‘မေ...’ သူသည် ကြောက်ရွံ့စွာဖြစ်နေသော မရင်မေကို ပြုံးလိုက်သည်။ သူသည် ဝင့်ကြားစွာ ပြုံးနိုင်ပါပြီ။ သူသည် မေဂျာမျိုးလွင် ဖြစ်နေပြီး သူ့ကိုစစ်သားများသည် Preseat Arm နှင့် အလေးပြုကြရသည်။ သူသည် လက်ဖနင့်တင် မဟုတ်တော့၊ သူ့ပရိသတ်ထက်ဝယ် ရွှေသရဖူသည် ကြားဝင့်တောက်ပနေလေသည်။

မရင်မေသည် သူ့ကို အငေးသားဘဲ ကြည့်နေမိလေသည်။ သူသည် ချင်းတွင်းမြစ်ဝှမ်းတွင် ဂျပန်များကို အနိုင်တိုက်ခဲ့သော စစ်ဗိုလ်ကြီးပီပီ ရဲဝန့်သော အမူအရာဖြင့်၊ မရင်မေဘေးတွင် ရပ်လာသည်။

‘မေ...’ သူသည် မရင်မေ၏ ဘယ်ဘက်လက်သူကြွယ်ကို နူးညံ့စွာဆုပ်ကိုင်၍ မွှေးလိုက်လေသည်။ ပြီးတော့ကာ မရင်မေကိုသူသည် ချစ်ရည်လျှံနေသော မျက်လုံးကြီးများဖြင့် စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

‘ကိုကိုလွင်’ အရင်မေသည် တရှုံ့ရှုံ့ ငိုပစ်လိုက်သည် ဝမ်းနည်း၍ဘဲ ငိုသလော... ဝမ်းသာလွန်း၍ဘဲ ငိုသလော... မရင်မေလဲဘဲ သေသေချာချာ မသိလိုက်ပါ။

‘ဘာပြုလို့ ငိုရသေးလဲမေ - ကိုကိုလွင်လဲဘဲ ပြန်ရောက်လာတော့ပီဟာ တိတ်ပါကွယ်’ သူသည် ကဗျာဆန်ဆန်ဘဲ ချောတတ်သည်။ မရင်မေ၏ နဖူးကလေးကို ယုယစွာ ပွတ်သပ်ပေးနေသည်။

‘ကျမတို့ ဘယ်လောက် ဒုက္ခဖြစ်ခဲ့ရတယ် ဆိုတာတွေကို ကိုကိုလွင်တော့ သိမှာမဟုတ်ဘူးနော်’

'ကိုကိုလွင် သိပါပီကွယ်၊ မန္တလေးရောက်ကတဲက မေတို့အကြောင်းကို စုံစမ်းလာခဲ့ရတယ်မေ'

မရင်မေသည် မေဂျာမျိုးလွင် ပြောသမျှကို အငေးသားဘဲ နားထောင် နေလေသည်။

'ကိုကိုလွင် တောင်ငူကို ရောက်တော့ သုံးရက်ဘဲ ရှိသေးတယ်။ ရောက် - ရောက်ခြင်း စုံစမ်းခဲ့ရတာ။ မနေ့ညကမှ ဟို (Force 136) ဖို့ဝမ်းသရီးစစ်(ကပ်) ကရင်စစ်သားတယောက် ပြောပြလို့၊ ကနေ့မနက် ချက်ချင်းဒီကို လိုက်ခဲ့ရတာဘဲ ...'

'ကိုကိုလွင် သိပ်ပီး ထားခဲ့ရက်နိုင်တာဘဲ ...'

'ပီးခဲ့တဲ့ စိတ်မကောင်းစရာတွေကို ပြောနေလို့ မကောင်းတော့ပါဘူးမေ ...'

သူ့ကိုဘဲ မော်ကြည့်နေရာမှ မရင်မေသည် ခေါင်းငုံ့သွားသည်။

'ကိုကိုလွင်လဲဘဲလေ ခပ်မြန်မြန် ပြန်လာနိုင်မယ်မှတ်လို့ လိုက်သွားခဲ့မိတာ ဘဲကွယ်၊ မပြန်လာနိုင်တော့မှဘဲ ကိုယ့်အမှားကို သတိရပြီး မေ့အတွက် တစ်မိမိမိမိဘဲ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေခဲ့ရတယ်။ အမြဲဘဲ သတိရပြီး အောက်မေ့နေတာဘဲမေ ...'

အလွမ်းကို သူသည် ကဗျာဆန်ပြလိုက်သည်။ မရင်မေကလဲဘဲ၊ သူ့ ကဗျာဆန်ဆန် အလွမ်းကို ငေးလို့။

'ရှေ့ကို ဘာမှူစရာ မလို့တော့ပါဘူး မေရယ်၊ ကိုကိုလွင်တို့ ပျော်ပျော်ကြီးကို နေသွားဘို့ရှိတော့တယ်ကွယ် '

မရင်မေသည် ပြီးမယောင်ယောင် ဖြစ်လာသည်။ မေဂျာမျိုးလွင်ကို စိတ်ဝင်စားလာသည်။ မရင်မေသည် သုံနှစ်ကျော်ကျော် မုန်တိုင်းအကြားမှ အပြီးကို မြင်လိုက်လေသည်။

မေဂျာမျိုးလွင်... သူသည် မုန်တိုင်းအကြားမှ ကြာပွင်လိုအပြီး.....

မရင်မေကတော့ကာ ပြီးယောင်ယောင်နှင့်သာဘဲ သူ့ကို အငေးသားကြည့်နေလေသည်။ ဆင်းရဲဒုက္ခများကို အမျိုးမျိုး ခံခဲ့ရရှာသော မေကို အဘယ်ပုံအဘယ်နည်း သူပြုစုရမည်။ ယုယရတော့မည်ကို သူသည် တွေးနေသည်။ သူ့အင်မတန် ချစ်မြတ်နိုးခဲ့သော မေသည် သူ့အတွက်ကြောင့် သည်လိုဒုက္ခတွေကို ခံခဲ့ရလေခြင်း... သူသည် ယူကြိုးမရ ဖြစ်နေမိသည်။

'ကိုကိုလွင်နဲ့ဘဲ တခါထဲ အတူတူ နေကြမယ် မဟုတ်လား မေ' သူ့အသံမှာ နွဲ့လှသည်။

ခလေးမသဖွယ် သူပြောသမျှကို မရင်မေသည် အငေးသားဘဲ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင် နေရှာသည်။

'နော်... မေ... တခါထဲ အတူတူ နေကြရအောင်လို့ကွယ်' သူသည် မေကလေးကို ညှုန်နေသည်။

မရင်မေသည် သူ့ကိုသာဘဲ ငေးလို့- မျက်လုံးတွေမှာလည်း မျက်ရည်ဥကလေးတွေ ပိုင်းနေကြသည်။

'အတူတူဘဲ ပျော်ပျော် နေကြမယ်နော် မေ' သူသည် မရင်မေ၏ ပခုံးနှစ်ဘက်ကို ငြင်သာစွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေသည်။ သူ့မျက်နှာကလဲဘဲ သူမ မျက်နှာပေါ်ဝယ် ရစ်ဝဲနေတော့သည်။

'တခါထဲ လိုက်ခဲ့တော့နော် မေ' သူသည် ကြူနေသေးသည်။

မရင်မေသည် မျက်လုံးနှစ်လုံးကို မှိတ်လိုက်လေသည်။ 'အော်... ကိုဘုန်းနိုင်... ကိုဘုန်းနိုင်' နှလုံးအသဲကြားမှာသာဘဲ သည်အသံကလေးများ ဖြစ်ပေါ်ကာ မြုပ်သွားသည်။

မေဂျာမျိုးလွင်သည် ဟိုဟိုဒီဒီ လှမ်း၍ကြည့်လိုက်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် ရှင်းလင်းကာဘဲ နေလေသည်။

'နော် မေ... တခါထဲ လိုက်ခဲ့တော့နော်... ' သူသည် သူ့မေ့ခါးကလေးကို ပွေဖက်ကာ သူမ၏ ပါးပြင်ကလေးပေါ်ဝယ်၊ သောင်းကျန်းပစ်လိုက်လေသည်။

မျက်လုံးနှစ်လုံးကို အသာအယာဖွင့်ရင်း မရင်မေသည် ပြုံးလိုက်သည်။ ပြုံးခြင်းနှင့် အတူတူဘဲ မရင်မေသည် မေဂျာမျိုးလွင်အား အဖြေကို ပေးလိုက်ခဲ့လေပြီ။

ဘုန်းမောင် တယောက်ထဲရယ်

မိုးသားတိမ်တိုက်များ ကင်းစင်နေသဖြင့် ကောင်းကင်မှာ ပြာနေသည်။

ရွှန်းမြသော လရောင်သည် ပြာသော ကောင်းကင်ဆီမှာ ထိန်လင်းစွာ သာယာနေသည်။ ချစ်စဘွယ် ကြယ်ကလေးများကလဲဘဲ ပြုံးရွှင်စွာ တောက်ပနေကြသည်။ သည်လို ညချမ်းအလှမှာ လရောင်ကြယ်ရောင်များသည် မြေပြင်ဆီသို့ ချမ်းမြေ့ကြည်လင်သော အအေးဓာတ် အလှရောင်ခြည်ကို ဖြန့်ဖြူးနေရောသလားဘဲ ထင်နေရလေသည်။

စစ်တောင်းမြစ်သည် အေးမြသော လရောင်အောက်ဝယ် တငြိမ့်ငြိမ့် စီးဆင်းနေသည်။ အင်္ဂလိပ်တို့သည် ကြောက်ရွံ့ကာ ပြေးသွား၏။ ဂျပန်တို့သည် ရဲဝင့်စွာ ဝင်လာကြ၏။ အင်္ဂလိပ်တို့သည် ပြန်လာခဲ့ကြပြန်၏။ ဂျပန်တို့လည်း ပြေးသွားကြပြန်၏။ လူတွေများပြားစွာ သေသွားခဲ့ကြ၏။ လူတွေများစွာ မွေးဖွားခဲ့ကြ၏။ စစ်တောင်းမြစ်တော့ကာ ဘာသိဘာသာဘဲ တငြိမ့်ငြိမ့် စီးဆင်းနေလေသည်။

လူသူ အလှမ်းဝေးကွာသော စစ်တောင်းမြစ်ကမ်းဘား စိမ်းစိုသောတောအုပ်၏ အထက်ဝယ်၊ မြစ်ဘက်သို့မျက်နှာမူကာ ဆောက်ထားသော အိမ်ကြီးတလုံးသည် ချမ်းမြေ့သော လရောင်အောက်မှာ ကြွားဝင့်နေသည်။

အိမ်ကြီး အတွင်းမှ လျှပ်စစ်မီးရောင်သည် ဝင့်ကြွားကာ ဝင်းထိန်နေသည်။ အိမ်ကြီး၏ ခြံအဝင်တွင် အုပ်ဆိုင်းနေသော ကုက္ကိုပင်ကြီးသည် ချမ်းမြေ့သော ညချမ်းမှာ အထီးထီး ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေသလားဘဲ ထင်ရသည် ဝင်းတံခါးဝယ်...

'မေဂျာမျိုးလွင် B.S.F.' ကြေးဝါဆိုင်းဘုတ်ကလေး ချိတ်ဆွဲထားသည်။ မရင်မေသည် လသာဆောင်မှာ ရပ်နေသည်။ သူမသည် မရင်မေ မဟုတ်တော့။ သစ်တောဝန်ကတော် မစ္စမျိုးလွင် ဖြစ်ခဲ့လေပြီ။ ဦးမျိုးလွင်သည် အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုအတွက် အပြင်သို့ ထွက်သွားလေရာ၊ ညဉ့်အတော်နက်မှ ပြန်ရောက်မည်ဖြစ်သဖြင့် မရင်မေသည် တယောက်ထဲ ပျင်းနေသည်။ သည်ဟာကြောင့် လသာဆောင်မှာ ထွက်နေမိသည်။ တစ်မုံစိမုံစီးဆင်းနေသော ရေပြင်ကို အငေးသားကြည့်နေမိသည်။

လှိုင်းခွက်ကလေးများ အပေါ်ဝယ်၊ ချမ်းမြေ့စွာ ကျရောက်နေသော လရောင်သည် သာယာသော အနုပညာလောက၏ အလှအပ အခန်းတခန်းကို မှုံးပြုထားလေသည်။ ကမ်းစပ် တလျှောက်ရှိ ချုံစပ်အတွင်းကလေးများမှ ညဉ့်ငှက်တို့၏ ချိုသေးတံသည်၊ ညဉ့်ပန်းချီ အလှအပကို အသက်သွင်းနေကြသည်။ သည်လို အနုပညာရဲ့ အလှအပများကိုတော့ မရင်မေ အင်မတန်ဘဲ ချစ်တတ်ပါသည်။ မြတ်နိုးပါသည်။ သည်လို အေးချမ်းသာယာသော ကာလများ၌ အနုပညာသည် ပိုမို၍ ချစ်စရာ ကောင်းနေ ရှေ့သလားဘဲ ထင်ရတတ်လေသည်။ အမှန်မှာ အမှောင်မှ အလင်းသို့ ကူးပြောင်းရသော ကာလများ၌၊ အမှောင်ကြီးစဉ်က မြုပ်ကွယ်၍ မမြင်မတွေ့ခဲ့ရသော အလှအပများကို အလင်းရောင် ဆန်းသစ်လာသော ကာလများ၌သာ ပြုံးကနဲ တွေ့မိမြင်မိ တတ်လေသည်။

တောက်ပနေသော ကြယ်ကလေးများနှင့် သော်ငွေသော်တာရောင်တို့သည် စစ်မှန်တိုင်းမှ လွတ်ကင်းငြိမ်းချမ်းသွားစ ပြုနေပြီဖြစ်သော မြေပြင်အထက်လဟာပြင် အပြာရောင်မှာ အနုကဗျာဘဲ ဆန်နေကြသည်။ လသာဆောင်မှာ မရင်မေ တယောက်တော့ကာ ညပန်းချီ အနုကဗျာမှာ မှိုင်းမှုရီဝေနေသည်။ သူမ၏ ကိုကိုလွင် မရှိ၍လဲ မဟုတ်၊ မရင်မေမှာ အလှအပကို ဟက်ဟက်ပက်ပက်လဲမရှိလှချေ။ မရှိစရာလဲဘဲ မရင်မေမှာ မလိုတော့ပါ။

ကိုမျိုးလွင်- မေဂျာမျိုးလွင်- ဝန်မင်း။

သူမကို အင်မတန်ချစ်သော လင်အဘိုးတန် လင်ကောင်းတယောက်ကို မရင်မေရထားပါပြီ။ ခန့်ငြားသော အိမ်နှင့် အခိုင်းအစေများကိုလဲဘဲ လုံလောက်စွာဘဲ ရှိနေပါပြီ။ လှပသစ်ဆန်းသော အဝတ်အထည်၊ ခန့်ငြားကောင်းမွန်သော အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ၊ ရေဒီယို- ဝီယာနီး- ဖရစ်ဂျစ်ဒါနှင့် မော်တော်ကားလဲ ရှိပါပြီ။ သူမအင်မတန် ထင်ပေါ်ချင်လှသော မင်းပိုင်- စိုးပိုင်နှင့် လူ့ယဉ်ကျေးပိုင်းတွင်လဲဘဲ ခေါ်ချင်ပြောချင် အသိလုပ်ချင်သူတွေ ပေါနေပါပြီ။ ဦးစားပေးချင်သူတွေကလဲ များလှပါသည်။

မရင်မေမှာ လိုလေသေးတော့မရှိ။

မရင်မေမှာ အိမ်ထောင်သည်ဘဝနှင့် ပြည့်စုံလုံလောက်ပါပြီ။

သူမ ကိုကိုလွင်သည် သားမယားကို ချစ်တတ်အောင် ပြုလုပ်တတ်ပါသည်။ လင်မယား ပေါင်းသင်းရာ၌ ရှိအပ်သော အတတ်ပညာနှင့် အပေးအယူသဘောကို သိတတ်ပါသည်။ ဂရုစိုက်ပါသည်။ သူသည် မရင်မေကို မကြာခဏပဲ ချီးမွမ်းရသည်။ သည်လို သားမယားကို ချီးမွမ်းရသည်မှာလဲ သူ့အဘို့ ဝတ္တရား တခုလိုဘဲ ဖြစ်နေတော့သည်။

ကိုကိုလွင်ကို မရင်မေချစ်သည်။ သူသည် ချစ်စရာလဲဘဲ ကောင်းပါသည်။ သူမ တယောက်ထဲ သည်လို အလှအပကလေးများကို ကြည့်နေမိသောအခါ ဟောင်းနွမ်း အိုမင်းရှာပြီ ဖြစ်သော အတိတ်ကာလသည် ညအမှောင်ဝယ် ခပ်ကွေးကွေးကလေး ဆန်းသစ် လာသော လရောင်ရေးရေးလို ခပ်မှေးမှေးတော့ ထင်လာသည်။ တကယ်ဆိုရင်တော့လဲ မရင်မေဟာတော့ အတိတ်ကာလကိုလဲ တွေးမနေ လွမ်းလို့လဲ မနေချင်တော့ပါ။

လသာဆောင်မှာ မရင်မေ ငြိမ်သက်စွာရပ်ရင်း သဘာဝရဲ့ အလှအပကလေးများကို ကြည့်နေသည်။ အဒေါ်ဖြစ်သူကတော့ မီးဖိုချောင်ဝယ် အစေခံများနှင့် ညစာအတွက် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ စီမံနေသည်။

'မေ...' နောက်နားမှ ချိုသာစွာခေါ်လေသည်။ သူရောက်လာသည်။ မရင်မေသည် သူ့အနီးသို့ ရောက်ခါမှဘဲ သိလေသည်။

သူမသည် လှည့်၍ ကြည့်လေသည်။ သူသည် အေးချမ်းသော အသွင်ဖြင့် ပြုံးနေလေသည်။

'ကိုကိုလွင်ကို စောင့်နေရတာနဲ့ ပျင်းနေပလား... ' သူက ယုယစွာဘဲ မေးရှာသည်။

မရင်မေသည် သူယုယပုံကို မခိုတယ့်ဘဲ ကြည့်နေသည်။ ဘာမျှတော့ကာ ပြန်မပြော။

'မေ စောင့်နေရတာကြာလို့ ဆာပလားကွယ် ...'

'မဆာသေးပါဘူး ကိုကိုလွင်... ခေါင်းထဲက နဲ့နဲကလေး မူးနေလို့ ထိုင်းထိုင်းမှိုင်းမှိုင်း ဖြစ်နေတာနဲ့ တူတယ်...'

'ဒါဖြင့်လဲ လေကောင်းလေသန့်လဲ ရအောင်၊ ခြံထဲဆင်းပီး လမ်းရှောက်ကြမယ်ကွယ် နော်... ဟုတ်လား...'

'ကောင်းသားဘဲ ကိုကိုလွင်...'

သူမေကလေးကို... ကိုမျိုးလွင်က ယုယစွာဖက်ကာ လသာဆောင်မှ ထွက်လာသည်။ ဆပ်(ချ်) နက်ပြာရောင် သက္ကလပ် ဘောင်းဘီရှည်နှင့် တွီးသားရှပ်ရှည် အင်္ကျီအဖြူကို ကိုမျိုးလွင် ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။ မရင်မေကတော့ အပြာရင့်ရောင် ကတ္တီပါထမီနှင့် အင်္ကျီဖြူကို ဝတ်လို့...

အိမ်အောက်သို့ သူတို့နှစ်ယောက် ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

'မေဘို့ မြအရည်ကောင်းတလုံး မှာထားခဲ့တယ်။ ထောင့်နှစ်ရာလောက်တော့ ပေးရလိမ့်မယ်... အဲဒါ နောက်အပတ် ဆိုရင်တော့ မေ- မြင်ရပါပီ...'

ကျောက်စရစ် ဖြူဖြူခဲကလေးတွေ ခင်းထားသော လမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်လာရင်း ကိုမျိုးလွင်က မေ့အတွက် အင်မတန်ဝတ်စေချင်၍ မေကလဲဘဲ အင်မတန် နှစ်သက်သော မြအရည်ကောင်းကောင်း တလုံးကို သူမှာထားခဲ့ကြောင်း ပြောပြလေသည်။

'မြလား... ကိုကိုလွင် မေ့ဘို့မှာထားခဲ့တယ် ဆိုတာ...' မရင်မေသည် ကျမလို့ မပြော 'မေ' တဲ့...

'ဟုတ်တယ်...'

သူတို့နှစ်ယောက် ဒေါနလမ်းကလေးအတိုင်း လရောင်အောက်မှာ လျှောက်လာ ကြသည်။

သူမကိုကိုလွင်ကို မရင်မေသည် မော်၍ကြည့်လေသည်။

'ဘာပြုလို့ မေ့ကို ဒါလောက်ဘဲ အလိုလိုက်နေရတာလဲ ကိုကိုလွင်...'

ကိုမျိုးလွင်ကတော့ ပြုံးလေသည်... 'ချစ်လို့'

ရွှေစပါယ်ရုံဘေးသို့ သူတို့နှစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ မြရွက်ထွတ်ထွက် ကလေးတွေ အကြားမှာ ဆွတ်ဖြူနေတဲ့ စပါယ်ပွင့်ကလေးများသည်၊ ညချမ်းအလှ၏ လရောင်အောက်မှာ၊ အို... တကယ်ကို အလှပန်း ပွင့်နေကြသည်။ မရင်မေသည် စပါယ်ပွင့် အလှအပကလေးများကို ယုယစွာ ကိုင်ကြည့်နေသည်။

'နော်... ကိုကိုလွင်... ချစ်စရာ စပါယ်ဖြူဖြူကလေးတွေရယ်...' မရင်မေသည် ကနွဲ့ကရဘဲ ပြောလိုက်သည်။

ကိုမျိုးလွင်ကတော့ ကြည်လင်ချမ်းမြေ့စွာ ပြီးနေလေသည်။ သူ့အဘို့မှာတော့ သူ့မျှော်လင့်ခဲ့သလို အပင်ပန်းအဆင်းရဲ ခံခဲ့ရသလို မျှော်လင့်ခဲ့ရကျိုး အပင်ပန်းအဆင်းရဲ ခံခဲ့ရကျိုး နပ်လှပါသည်။ သူချစ်သော သူ့မေကိုလဲ ယုယစွာထွေးပိုက်ခဲ့ပါပြီ။

စပါယ်ဖြူတပွင့်ကို ဆွတ်ယူကာ မရင်မေ မွေးနေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ညချမ်းသည် အလှအပဆုံးဘဲ သာယာနေလေသည်။

'ဇီးကွက်... ဇီးကွက်...' ငြိမ်သက် အုပ်ဆိုင်းနေသော အထီးထီး ကုက္ကိုပင် အထက်ဆီမှာ ညဉ့်ငှက်သည် တစုံတရာကို အချက်ပေးလိုက်သည့်ပမာ အော်မြည်ကာ စစ်တောင်းမြစ် တဘက်ကမ်း တောအုပ်ဆီသို့ ထိုးပျံသွားလေသည်။

အလှအပကို ဖျက်ဆီးလိုက်တဲ့ ညငှက်...

'လန့်လိုက်တာ ကိုကိုလွင်ရယ်...' မရင်မေတော့ကာ တကယ်ဘဲ လန့်သွားပါသည်။

'ဇီးကွက်ပါ မေ... စပါးဈေး ကောင်းမယ်လို့ ပြောသွားတာနဲ့ဘဲ တူပါတယ်...'

'ကိုကိုလွင်ကတော့ ပြောတတ်လိုက်တာ ' မရင်မေသည် နှစ်ချိုက်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

မရင်မေ၏ ခါးကလေးကို မေဂျာမျိုးလွင်သည် ဖက်၍ ဖွေထားလိုက်လေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ညချမ်းသည် အင်မတန်ဘဲ သာယာနေတော့သည်။

သူနှင့် မေ ရင်ချင်းအပ်၍ သွားလေသည်။ 'ချစ်တယ်နော်... မေ...' သူသည် အားမလိုအားမရ ဖြစ်နေသည်။

'ချစ်တာပေါ့ကွယ်...' မရင်မေကတော့ ညသွားသည်။ သူတို့ အနာဂတ် ကာလသည် ပြီးစရာ ရွှင်စရာများဖြင့် ဝေဆာနေပါပြီ။

ညချမ်း၏ ညှင်းနသည် ဝှေ့ရမ်း ကစားသွားသည်။

သူက မေ့ပါးကလေးကို မွှေးလိုကလေသည်။

ချစ်တယ်...

မရင်မေကတော့ ပြုံးလို့... ဘိုးလမင်းကြီးကို မော့ကြည့်နေလေသည်။

မေ့လိုဘဲ ဘိုးလမင်းကြီးကလဲ... ငုံ့ကြည့်နေလေသည်။ မရင်မေနှင့် ဘိုးလမင်းကြီးသာ မဟုတ်သေး။ ကြယ်ကလေးတွေကလဲ ပြုံးလို့။

မေဂျာမျိုးလွင်ကလဲ တစ်မိမိပြုံးလို့ဘဲ နေသည်။

ကုက္ကိုပင်ရိပ်မှာ မထင်မရှား အမှတ်မထင် ရပ်နေသော သူတယောက်တော့ကာ ရှိပါသေးသည်။ သူ့ကိုတော့ ပြုံးနေသော လောကကြီးသည် မေ့လျော့ထားခဲ့ပုံ ရလေသည်။ သူသည် အပြုံးများကို အဝေးသားဘဲ ကြည့်နေရှာသည်။ သူမေ့လျော့ ချန်လှပ် ထားပစ်ခဲ့သော ပြုံးနေသည့် လောကကြီးကိုတော့ မတုန်မလှုပ်ဘဲ ကြည့်နေပါသည်။

မရင်မေကလဲဘဲ အသာအယာပြုံးလေသည်။

ပြုံးနေသော လောကကြီး တခုလုံးမှာတော့ မင်းစိုးရာဇာ သူဌေးသူကြွယ် စစ်တပ်ပုလိပ်၊ အာဏာဥပဒေနှင့် အကျဉ်းထောင်များဖြင့် သစ်လွင်ကာ ဝေဝေဆာ နေသည်။ အလုပ်လုပ်သူများမှာတော့ ငတ်ပြတ်နေကာ မလုပ်သူများကတော့ စည်းစိမ် ရစ်နေကြသည်။ ပြုံးနေသော လောကကြီးမှာ သည်လူစုတွေသာ ရစ်မှူးနေကြသည်။

မုန်းစရာကောင်းလိုက်တဲ့ လောကကြီးကိုက ...

သူထာဝစဉ် ပြီးနိုင်မည့်... လောကသစ်ကို လူရှာခဲ့သည်။ ကောင်းသော ပြီးနေသည့် လောကကြီးကလဲသူ့ကို ဘိတ်ခေါ်ခဲ့စဉ်က၊ သူသည် ကျောခိုင်းသည်။ သူသည် လောကသစ်ကို သာဘဲ ရော်ရမ်း၍ရှေ့ရှုခဲ့သည်။ နက်စွာသော ညအမှောင်နှင့် ပြင်းထန်သော ကန္တာရများကို သူသည် ရဲဝံ့စွာ ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ရသည်။ ဆာလောင် မွတ်သိပ်ခြင်းများကို သူခံစားခဲ့ရသည်။ သည်လို အသစ်သောလောကကို သူရှေ့ရှု လာခဲ့သည်။

သူသည်မတွေ့ - အသစ်သော လောကကို မတွေ့။

သူတွေ့ရတာကတော့ မုန်းစရာကောင်းသော လောကကြီး ပြီးနေသာဘဲ ဖြစ်လေသည်။ သူသည် အငေးသားနှင့် အတုံမလှုပ်ဘဲ ကြည့်နေသည်။ သူသည် ယူကြိုးမရအောင်ဘဲ ဖြစ်နေမိသည်။

လောကကြီး တခုလုံးကတော့ ပြီးလို့... သူ့ကို သရော်နေသည်။ သူ့ကို မလေးမခန့် လှောင်နေသည်။ ပြောင်နေသည်။

သည်တခေါက် ကမ္ဘာ့ 'အင်ပီးရီးရယ်လစ်' နိုင်ငံကြီးများအချင်းချင်း အနိုင်လုကြသော စစ်ပွဲကြီးတခု ဖြစ်လာရင်တော့၊ သည်လိုဆိုးဝါးလှတဲ့ 'အင်ပီးရီးရယ်လစ်စင်' ကို တလောကလုံးမှာ လက်ဝဲဂိုဏ်းသားတွေက ခေါင်းဆောင်သူပုန်ကန်ပြီး၊ အင်မတန်သာယာ ငြိမ်းချမ်းသော လောကသစ်တခုကို မွေးဖွား တည်ဆောက် နိုင်လိမ့်မည်ဟု သူယုံကြည်မျှော်လင့်ခဲ့သည်။ ဗမာပြည်မှာလည်း အင်းပီးရီးရယ်လစ်စင်ကို ဖက်ဆစ် ပုန်ကန်ပြီးသည့်နောက်မှာ၊ အဆုံးတိုင် ပုန်ကန်ကြလိမ့်မည်ဟု သူယုံကြည်ခဲ့ သည်။

ဂျပန်ကို လူငယ်တွေ ပုန်ကန်လိုက်ကြသည်။ အင်္ဂလိပ်ပြန်ဝင်လာသည်။ အင်္ဂလိပ်ပြန်ဝင်လာသည်နှင့် အတူတူ ငြိမ်းချမ်းစွာဖြစ်ပေါ်ရေး သဘောတရားသည် ပါဝင်လာသည်။

ဖက်ဆစ်ဂျပန်ကို တော်လှန်ပြီးသည့်နောက် ဒီမိုကရက်တစ် အင်ပီးရီးရဲလစ်စင်ကို ဆက်လက်ပုန်ကန်ရန် စိတ်ဓါတ်သည် အတက်ကြွဆုံးအချိန် ဖြစ်လေသည်။ ကျိုးကန်း ငတ်ပြတ်နေသည့်အထဲက တော်လှန်ရေး စိတ်ဓါတ်သည် ရဲရဲတောက်နေသည်။

'ငြိမ်းချမ်းသာယာစွာ ဖြစ်ပေါ်ရေးတဲ့' သူတို့ လက်ခံလိုက်ကြသည်။ ဘယ်လိုကြောင့်များပါလိမ့်။

မှားလိုက်သောအဖြစ် .....

အင်ပီးရီးရဲလစ်စင်ကတော့ နှုတ်ခမ်းမွှေး ပြင်နေပြီ။

လောကကြီးကလဲဘဲ ပြီးနေပါပြီ။

သူသည် ဆုံးရှုံးသော မျှော်လင့်ခြင်းဖြင့် အသက်မသေသေးဘဲ ပြီးနေသော လောကကြီးအနီးသို့ ကပ်လာသည်။ ပင်းသီလာမှာပေါ့ မရင်မေရယ်၊ သူထားပစ်ခဲ့ရသည်။ သည်ဟာကြောင့် သူလာကြည့်ပါသည်။

မရင်မေရယ် ပြီနေသော လောကကြီးထဲမှာ စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာ ပြီးနေပါသည်။ သူမ၏ ချစ်လင်နှင့် ပျော်ရွှင်နေရပြီ ဖြစ်သဖြင့် မရင်မေမှာတော့ ပြီးနိုင်ပါပြီ။ မရင်မေအတွက်လဲ သူရင်အေးသွားရပါပြီ။ ဒါပေမဲ့တော့ကာ... သူသည်လိုမြင်ရ ပြန်တော့လဲ ဝမ်းများနည်းလိုက်မိလေ သလားဟု သူကိုယ်ကိုသူ မသိလိုက်ပါ။ သည်ဟာကြောင့် ပြီးနေသော လောကကြီးကို သူငေးကြည့်နေမိသည်။

ညချမ်းအလှ ရွှေစပါယ်ရုံဘေးမှာတော့ ...

'ချစ်တယ်နော်... ဟုတ်လား ကိုကိုလွင်' မရင်မေသည် စိတ်ကူးယဉ်ကာ အမှတ်မဲ့ ပြောလိုက်လေသည်။

'အို ချစ်တာပေါ့မေရယ်' မေဂျာမျိုးလွင်၏ အသံမှာ အေးချမ်းနေပါသည်။

မရင်မေက သူမကိုကိုလွင်ကို မော်၍ကြည့်ရင်း ပြုံးလို့...

မေဂျာမျိုးလွင်ကလဲဘဲ သူမရဲ့ခါးကလေးကို ဖက်ထားရင်းပေါ့ ပြုံးလို့...

လရောင်- ကြယ်ရောင်များနှင့် ... အို တလောကလုံးပါဘဲ ပြုံးနေကြတော့မင့်ဟာ
ကုတ္တီရိပ်မှာတော့ .....

ဘုန်းနိုင်တော့ တယောက်ထဲကွယ် ...။

'ငြီးပါပြီ'